W.E.B. GRIFFIN

OSTATICUL

VOLUMUL 2

W.E.B. Griffin

Seria: *Agentul președintelui*

Volumul 2

OSTATICUL

Partea a II-a

Original: *The Hostage* (2005)

Traducere din limba engleză:
MIRCEA PRICĂJAN

virtual-project.eu

NEMIRA

2010

X

UNU

Spitalul German
Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
21:35, 24 iulie 2005

Când Castillo și caporalul Bradley intrară în holul spitalului, acolo erau doi indivizi, mai mult ca sigur agenți SIDE. Primi confirmarea în clipa în care unul dintre ei se apropie și-i spuse lui Castillo că „agentul tău” era în camera 677.

Era camera care îi fusese dată doamnei Masterson. Castillo se întrebă dacă asta era o coincidență sau dacă mereu surprinzătorul colonel Munz nu avusese o discuție aprinsă cu conducerea spitalului cu privire la saloanele foarte sigure pentru pacienții față de care SIDE manifesta interes.

Când ajunse la etajul cinci, Castillo îl găsi pe Jack Britton așezat într-un scaun pliant metalic în fața rezervei, cu un Madsen în poală.

— Betty e tot în operație, Charley, spuse Britton. Solez a convins pe cineva să-l lase să aștepte în fața sălii. Din câte se pare, o vor aduce aici și nu într-o cameră de recuperare. Au dus înăuntru tot soiul de aparate. Și la capătul holului sunt doi indivizi cu Uzi-uri.

Castillo se uită, apoi spuse:

— Tocmai am rezolvat ca Betty să plece – cu Gulfstream-ul care v-a adus aici – la Philadelphia când va putea să suporte drumul. Vreau să o însoțești.

Britton aprobă din cap.

— I-am cerut lui Dick Miller să-l sune pe inspectorul-șef Kramer pentru a-l înștiința. Când

vom afla ceva, îl voi suna eu ca să-i dau ultimele informații. Dar dacă lipsesc când se va întâmpla asta, va trebui să o faci tu.

Britton aprobă din nou.

Castillo se uită în încăpere și văzu că era pregătită pentru cineva tocmai ieșit din sala de operație.

— Sper că este toaletă înăuntru, zise Castillo. Simt nevoia stringentă să fac pipi.

Văzu pe chipul caporalului Lester Bradley că lista lui de priorități era aceeași. Chinuitor, poate chiar agonic.

— Caporal, sunt două lucruri pe care un războinic trebuie să le țină mereu minte, rosti Castillo pe un ton serios. Primul este să-ți golești vezica ori de câte ori ai ocazia, deoarece nu știi niciodată când vei mai apuca să o faci.

— Da, domnule.

— Al doilea este GPL.

— Gradul are Privilegiile Lui, da, domnule.

— Ceea ce înseamnă, în cazul de față, că apuc să intru înaintea ta.

— Da, domnule.

— Glumesc. Du-te, Bradley, zise Castillo. Pot să aștept.

— Mergeți dumneavoastră, domnule.

— Ai primit ordinul, caporal! Aceasta e ocazia ta, poate unica ta ocazie. Profită de ea!

— Da, să trăiți!

Britton chicoti.

— Simpatic puștiul, spuse el, după ce Bradley intră în salon.

— Da. Așa era și sergentul Roger Markham, rosti Castillo, apoi continuă cu amărăciune: „Secretarul Forțelor Navale regretă să vă informeze că fiul dumneavoastră, sergentul de stat-major Roger Markham, a fost ucis în exercițiul funcțiunii. Conducea cu mașina un agent al Serviciului Secret la un bar, unde aceasta urma să se întâlnească cu iubitul ei”.

— Întâi îți voi spune despre Markham, zise Britton.
— Să-mi spui despre Markham?
— Te-a căutat sergentul… tipul care răspunde de paznicii pușcași marini?
— Știu cine este.
— A adus un sicriu pentru Markham și un steag. Îi țin corpul aici, la morga spitalului, într-o cameră frigorifică, și-l vor duce la Ezeiza mâine, la prima oră. A spus că, dacă nu apucați să vă întâlniți, să-ți transmit mulțumiri pentru că te-ai ocupat ca Markham să aibă pușcași marini ca escortă – sunt doi la morgă, cu cadavrul – și pentru că-l trimiți acasă cu o aeronavă militară și nu ca pe un bagaj de rând cu o cursă Delta sau American.
— Păi, știi cum sunt eu, Jack. „Charley Castillo, mereu are grijă de oamenii lui. Nu se pricepe foarte bine la asta, iar unii dintre ei o mierlesc, dar ce naiba, Castillo le vrea numai binele".
— La dracu', Charley! Ăsta-i al doilea lucru pe care ți-l spun: Ce s-a întâmplat cu Markham și cu Betty nu e vina ta.
— Eu trebuia să fiu în mașină, Jack, și știi asta.
— Ba nu. E aiurea. Dacă ai fi fost în mașină, s-ar fi întâmplat unul din două lucruri. Te-ai afla fie la frigider cu Markham, fie într-un pat de spital ca Betty.
— Poate reușeam să-l dobor pe unul dintre ticăloși.
— La dracu' din nou, și tu ar trebui s-o știi. Recunoaște adevărul, Charley.
— Și care e adevărul?
— Nu *știu* cum e la Serviciul Secret, dar presupun că e exact ca la polițiști.
— Nu te înțeleg, Jack.
— La poliție, când se întâmplă ceva de genul ăsta – când partenerul tău e împușcat sau schilodit – nu ai voie să te apropii de investigație. Ești prea puternic implicat emoțional. Mă tem că, dacă mergi mai departe cu aiurelile astea gen „e doar

vina mea”, cineva important o să te audă și te va îndepărta de anchetă. Iar mie nu mi-ar plăcea asta.

— De ce nu?

— Pentru că singurul mod prin care unui agent secret nou-nouț ca mine i se îngăduie să-ncerce să-i găsească pe ticăloșii care i-au ucis pe Masterson și pe Markham și care puțin a lipsit să o ucidă și pe Betty este ca tu să te ocupi de asta. Iar eu vreau să-i prind pe nenorociții ăștia, Charley.

Un moment, Castillo nu reuși să scoată o vorbă. Apoi zise:

— Atâta vreme cât răspund de operațiunea asta, Jack, dacă am un cuvânt de spus, vei avea și tu.

— Vei răspunde de ea mult mai mult timp dacă reușești să-ți revii. Începând cu faptul că nimeni nu trebuie să știe de tine și Betty. Îl poți face pe colonelul ăla de la Aviație să-și țină fleanca?

— Da.

— Okay. Eram doar noi patru în camera de hotel. Markham e mort, tu spui că tipul de la Aviație își va ține gura, iar dacă noi doi ne comportăm firesc, nimeni nu va afla despre tine și Betty.

— Va fi greu să mă prefac, Jack.

— Teoretic, ești un dur. Prefă-te.

Caporalul Bradley se înapoie pe coridor.

Castillo îl atinse pe Britton pe umăr și intră în camera 677.

Când ieși de la toaletă, lângă ușa acum închisă era un bărbat înalt, bine îmbrăcat, cu mustață bogată și perfect tunsă, cu mâinile împreunate în fața sa.

Charley fu luat prin surprindere, dar își reveni repede.

Dacă individul ăsta n-ar avea ce căuta aici, Britton nu l-ar fi lăsat să intre. Poate e doctor sau ceva asemănător.

Ba nu e, doar dacă medicii de pe-aici nu poartă pistol sub haină.

Concluzia: *încă un tip de la SIDE. Un gradat de la SIDE.*

— *Señor*? întrebă Castillo.

— *Señor* Castillo?

— *Sí.*

— Sunt el Coronel Alejandro Gellini de la SIDE, *señor* Castillo.

Charley traversă încăperea spre el și întinse mâna.

— *Mucho gusto, mi coronel*, zise el.

— Tocmai m-am întâlnit cu ambasadorul Silvio, *señor.* I-am transmis, din partea președintelui, profundul nostru regret pentru ce i s-a întâmplat doamnei agent secret și sergentului de la pușcașii marini.

— Foarte frumos din partea ta și a președintelui, *mi coronel*, zise Castillo.

— Ambasadorul Silvio mi-a spus că dumneata te ocupi de paza *señorei* Masterson și-a copiilor ei, a tuturor, de fapt.

— Adevărat, spuse Castillo.

— Și am venit să te asigur personal că toate resursele SIDE vor fi puse la dispoziție pentru protecția *señorei* Masterson și a copiilor ei și, desigur, a agentei și-a ta pe timpul șederii voastre în Argentina. Îți garantez personal că nimic de genul acesta nu se repetă.

— *Mi coronel*, foarte frumos, însă trebuie să spun că el Coronel Munz face deja tot posibilul.

— L-am înlocuit pe Munz ca director al SIDE, *señor.*

— Poftim?

— El Coronel Munz a fost eliberat din funcție, *señor*. O comisie va cerceta acuzațiile de nerespectare a atribuțiilor sale de serviciu.

O, *la naiba*!

Munz știa că asta se va întâmpla.

De aia mi-a vorbit așa și mi-a spus „Rămas-bun, Charley” când a plecat.

Nemernicii ăia aveau nevoie de un țap ispășitor – trebuia să fie vina cuiva, a oricui în afară de-a cine știe cărui birocrat – și-l flutură pe Alfredo în fața tuturor.

Idioțenia dracului, asta-i strigător la cer!

— *Mi coronel*, dacă la comisia despre care vorbești vor fi audiați și martori, aș vrea să mă prezint, să depun mărturie în apărarea lui.

— *Señor* Castillo, iartă-mă, dar aceasta este o chestiune internă.

Mai bine să tac acum. Orice voi spune în continuare va fi greșit.

Să mă fut!

— Iartă-mă, *mi coronel*, însă orice abatere a colonelului Munz trebuie să fi avut legătură cu cele întâmplate americanilor, iar eu, în calitate de ofițer american însărcinat cu securitatea acelor americani, sunt probabil mai calificat decât oricine altcineva să judec cât de bine s-a achitat el de responsabilitățile ce-i reveneau.

— Repet, *señor* Castillo, aceasta este o chestiune internă.

— Pute, *mi coronel*, și poți să mă citezi.

— Regret că vezi lucrurile așa, *señor*, zise colonelul Gellini. Dacă ai întrebări, oamenii mei știu cum să mă contacteze. O seară bună, *señor.*

Întinse mâna. Castillo o privi câteva clipe, apoi îi întoarse spatele.

Asta n-a fost o mișcare prea deșteaptă, *Charley.*

Să mă fut!

Auzi ușa închizându-se. Scoase mobilul și apăsă o tastă. Ambasadorul Silvio răspunse la al doilea țârâit.

— Silvio.

— Castillo, domnule. Înlocuitorul colonelului Munz tocmai a trecut pe la mine.

— A fost și aici. Mă întreb dacă am făcut bine trimițându-l la tine.

— Probabil că nu. Ce a pățit Munz e-o treabă puturoasă.

— Jack Masterson obișnuia să spună că i-a luat mult timp să-i dibuiască pe argentinieni, însă până la urmă a reușit: Orice merge prost este întotdeauna vina altuia. În cazul de față, acel cineva este colonelul Munz.

— Nu putem face nimic pentru el?

— Mă gândeam să scriu o scrisoare prin care să exprim aprecierea noastră pentru activitatea colonelului Munz și să o trimit ziarelor, dar nu cred că ar ajuta prea mult.

— De ce nu? Munz e scos la înaintare, în văzul lumii. Și Dumnezeu știe că a făcut tot posibilul.

— Probabil că n-ar tipări scrisoarea, iar dacă ar face-o, ar fi considerată un amestec nedorit al *norteamericanos* în treburile Argentinei. Mai mult, ar începe apoi să se șoptească pe la colțuri că întreaga afacere a fost de fapt vina noastră, că n-ar fi trebuit să-l trimitem pe Jack aici, știind că un om foarte bogat ca el va fi aproape sigur o țintă pentru răpitori.

— Nu cred că ce s-a întâmplat are legătură cu răpirea, zise Castillo.

— Problema ei că nu *știm* cu ce are legătură, de fapt, spuse ambasadorul. Cât de nediplomatic ai fost, Charley?

— Nu pe-atât cât mi-ar fi plăcut să fiu, răspunse Castillo. I-am spus că aș vrea să depun mărturie în favoarea lui Munz, apoi, după ce mi-a zis de două ori că este o chestiune internă, eu i-am spus că pute, și că el o știe, și că mă poate cita.

— O, cât tânjesc uneori să mă eliberez de constrângerile diplomatice, făcu Silvio. Nu poți să mă citezi, desigur, însă nici eu n-aș fi putut-o spune mai bine.

Charley chicoti.

— Mulțumesc, domnule.

— Bănuiesc că încă aștepți ca tânăra doamnă să iasă din sala de operație.

— Da, domnule.

— Te rog, anunță-mă imediat ce afli ceva, spuse Silvio. Tocmai am trimis o mașină după doctorul Mellener, pentru a fi dus la Jorge Newbery, să se întâlnească cu pilotul și să vadă echipamentul medical din Gulfstream.
— Mulțumesc.

DOI

După ce discută cu ambasadorul, Castillo avu timp exact cât să vadă că bateria mobilului său era pe terminate și să-l vâre în buzunar, când ușa camerei 677 se deschise spre interior și două infirmiere destul de zdravene în uniforme albastre, din blocul operator, împinseră înăuntru o targă pe roți.
Nu atât de grijulii pe cât ar fi vrut Charley, transferară trupul de pe targă pe patul de spital și-l conectară la o sumedenie de fire și tuburi de plastic transparent. Doar după ce cea mai solidă dintre infirmiere se așeză într-un scaun de lângă pat – părea hotărâtă să rămână acolo ceva vreme –, Charley se putu apropia destul cât să o zărească pe Betty.
Tot corpul ei, mai puțin fața și un braț, era înfășurat în pânză albastru-deschis și bună parte a feței era ascunsă sub bandaje. Ceea ce se vedea din ea era cenușiu și părea schimonosit.
Se simți din nou slăbit.
Ușa se deschise și în încăpere intră doctorul Moș Crăciun. Masca lui chirurgicală îi atârna la gât și halatul albastru era pătat de sânge.
Îi surâse lui Charley și ridică ambele mâini, cu pumnii strânși și degetele mari întinse.
Apoi văzu chipul bărbatului.
— Ridică-te din scaunul ăla, îi ceru infirmierei, conducându-l iute și ferm pe Charley într-acolo și așezându-l în locul ei. Pune capul între genunchi, îi

ordonă, împingându-i chiar el capul în acea poziție.

Charley nu avu idee cât stătu așa, căci următorul lucru de care fu conștient era o fiolă cu lichid ce mirosea a amoniac sub nas.

O împinse în lături și se ridică.

— De regulă, observă doctorul Moș Crăciun inexpresiv, accentul lui german simțindu-se clar, chiar dacă slab, trebuie să fac asta soților care insistă să vadă cu ochii lor miracolul nașterii. Ești în regulă?

Charley simți mâinile doctorului Moș Crăciun pe fața sa, apoi înțelese că medicul chirurg îi ținea ochii deschiși, aparent pentru a-i examina. După aceea își răspunse singur la întrebare.

— Te simți bine.

— Mulțumesc, spuse Castillo, apoi: Cum a decurs operația?

— Operațiile, la plural, îl corectă chirurgul. Trauma provocată de rană la piciorul pacientei a fost mai puțin severă decât putea să fie. Țesutul muscular a fost afectat și o vreme mersul va fi dureros.

Apropo de rana din zona pubiană: n-am remarcat nicio leziune cu urmări grave a organelor reproducătoare…

Ce pizda mă-sii înseamnă asta? „*Nicio lezare cu urmări grave*”?

— … și chiar dacă zona va provoca dureri destul de mari o perioadă de timp – contribuind la disconfortul creat atunci când pacienta se mișcă – nu văd niciun motiv pentru care pacienta să nu-și revină complet.

Ei, mulțumescu-Ți, Doamne, pentru asta!

— Trauma suferită de pacientă la maxilar este problematică. Trauma inițială, plus cea provocată de extragerea proiectilului, care a fost încastrat destul de adânc, a provocat fracturi și, totodată, așchieri. Am imobilizat maxilarul, ceea ce

înseamnă că nu va putea mânca hrană solidă o vreme. Imediat ce doctorul Koos va fi disponibil…

— El e individul plecat la schi?

— Corect. Aș vrea ca el să o examineze pe pacientă.

— Doctore, am aranjat să fie dusă cu un avion în Statele Unite imediat ce poate fi transportată. Îmi puteți spune când va fi asta?

Chirurgul nu răspunse direct.

— Există un chirurg ortognatic foarte bun la Spitalul Universitar Pennsylvania, spuse el. Un individ pe nume Rieger. William Rieger.

— Ce fel de chirurg?

— Ortognatic, repetă medicul. De fapt, ceva de felul acesta necesită trei specialiști, un ortognatist, un chirurg plastician și un ortodontist.

— Îmi puteți repeta numele doctorului? Și-mi spuneți cum se scrie „ortognatic”?

Chirurgul îi corectă lui Castillo pronunția stricată a termenului, apoi rosti pe litere numele medicului de la Spitalul Universitar Pennsylvania. Charley le notă.

— Ar trebui să poată fi transferată, în condițiile în care va fi însoțită de un medic și de o asistentă, mâine. Voi pregăti un dosar – radiografiile ei, un raport al intervențiilor chirurgicale pe care le-a suferit, o listă a prescripțiilor et cetera – și vi-l voi pune la dispoziție.

— Vă mulțumesc.

— Presupun că vreți să rămâneți cu ea până se trezește.

— Da.

— Va trece ceva vreme până să se trezească de tot, iar atunci vor începe să-și facă efectul medicamentele pe care i le-am prescris împotriva durerii. Probabil că nu mi-ați asculta sugestia de-a merge acasă și de-a vă odihni peste noapte. Vă puteți întoarce dimineață. Mă îndoiesc că v-ar recunoaște, măcar, în seara asta.

— Rămân.

— Îi voi face o vizită mai târziu, spuse doctorul Moș Crăciun și ieși din cameră.

Castillo îl însoți.

Caporalul Lester Bradley făcuse rost de-un al doilea scaun pliant și stătea lângă Jack Britton.

— Betty va trăi, le spuse Castillo, dar cu cât o ducem mai repede în Philadelphia, cu atât mai bine. Doctorul ăla, cum l-o fi chemând…

Arătă spre chirurgul care tocmai ajunsese la grupul de lifturi.

— … mi-a dat numele unui medic bun din Philadelphia, la Spitalul Universitar. Rieger. Ai auzit cumva de el?

Britton clătină din cap.

— Trebuie să dau un telefon, dar mie mi-a murit bateria, zise Castillo. Se uită la caporal. Bradley, fă-mi rost de un încărcător. Cred că ăsta-i un Motorola. Verifică, apoi îi întinse telefonul pușcașului marin. Uită-te. Ai grijă să aduci un încărcător potrivit.

— Cu tot respectul, domnule. Nu-mi place să vă las aici.

— Nu durează decât câteva minute, spuse Castillo, vârând mâna în buzunar după bani. Nu doar că agenții SIDE îi verifică pe cei care intră pe palier, dar agentul special Britton e cu mine.

Caporalul Bradley păru neconvins, apoi pe punctul de-a spune ceva.

Iisuse Hristoase, își adună curajul să întrebe de ce nu se poate duce Britton să cumpere încărcătorul!

— Bradley, tu nu ai decât un pistol. Agentul special Britton are un Madsen și… – *pentru a te împiedica să-mi spui că ești expert la folosirea unei asemenea arme* – este recunoscut drept cel mai bun țintaș cu Madsen din Serviciul Secret.

— Da, da, domnule, rosti fără convingere caporalul Bradley, examinând telefonul mobil.

I-l dădu înapoi lui Castillo.

— Revin cât pot de repede, domnule, spuse caporalul și se îndreptă grăbit către lifturi.

— Cel mai bun țintaș cu Madsen din Serviciul Secret, pe mă-sa, râse Britton în barbă.

— Din câte știu eu, tu ești singurul care folosește așa ceva din Serviciul Secret, ceea ce face din tine, *ipso facto,* cel mai bun.

Castillo îi zâmbi și se întoarse în camera 677.

Infirmiera durdulie se așezase confortabil în scaunul pliant de metal de lângă geam. Își pusese picioarele pe un coș de gunoi răsturnat și citea o revistă cu fotografia regelui Spaniei pe copertă. Pe pervaz ticăia ceva ce semăna cu un timer de bucătărie.

Presupun că, atunci când sună ăla, ea se duce să o verifice pe Betty.

Castillo se apropie de pat și se uită în jos la Betty. După câteva momente, puse cu tandrețe degetele pe încheietura mâinii femeii, puțin deasupra acului care-i fusese introdus în dosul mâinii și prin care-i picura ceva în venă.

•

Charley era tot acolo când caporalul Bradley intră pe tăcute în cameră și își ceru scuze în șoaptă fiindcă durase atât de mult.

Apoi Bradley căută prin jur o priză în care să introducă încărcătorul telefonului mobil. Găsi una în spatele noptierei, vârî încărcătorul în ea și-l conectă la mobilul lui Castillo, care ciripi încurajator.

— S-a rezolvat, domnule, spuse el.

— Bravo, făcu Charley și se întinse după celular.

Legat de telefon, cablul de alimentare nu era destul de lung pentru ca el să-l folosească din picioare sau, află imediat, nici măcar stând într-un scaun pliant de metal.

Se așeză pe podea lângă noptieră și apăsă un șir lung de taste, din memorie.

Nu primi răspuns imediat și tocmai calculase că era ora șapte – ora cinei – în San Antonio și că cei mici făceau atâta gălăgie încât telefonul nu se mai auzea ori că *El Patron* al Casei Lopez îl urmărea pe O'Reilly la Fox și nu voia să fie deranjat, când o voce mârâi deranjată:

— Ce-i?

— Don Fernando?

— *Sí.*

— Aici Don Carlos.

Castillo îl auzi pe Fernando Lopez, vărul său, expirând exasperat. Apoi Fernando spuse:

— Mă-ntrebam eu când o să suni, gringo. Ești peste tot la televizor.

— Poftim?

— „În direct, trimisul Fox la Buenos Aires. Argentinienii așteaptă la cozi lungi, răbdători, în fața catedralei naționale pentru a-i aduce un ultim omagiu lui J. Winslow Masterson…”

— Iisuse!

— Și cum tu ești *el jefe* al tuturor lucrurilor care se întâmplă acolo, toți stăm aici și sperăm să-l zărim pe unchiul Gringo la teve.

Castillo auzi, slab, dar clar două voci feminine.

Una zise:

— Nu-i spune așa în fața copiilor, pentru Dumnezeu!

Castillo o recunoscu pe Maria, soția lui Fernando.

A doua exclamă:

— Fernando!

Pe un ton care sugera deopotrivă supărare și tristețe. Castillo o recunoscu și pe aceasta. Îi aparținea bunicii sale – și a lui Fernando – doña Alicia Castillo.

— În timp ce ieși din cameră, Fernando, pentru ca *Abuela* să nu audă conversația asta, răspunde-mi la următoarea întrebare: Au apărut numele sau poza mea sau expresia „agentul președintelui” ori altceva de genul ăsta la televizor?

Castillo îl auzi pe Fernando spunând:
— Nu-l aud bine. Mă duc în bibliotecă.
După câteva clipe, Fernando zise:
— Okay.
— Răspunde naibii la întrebare!
— Nu.
— Atunci, de unde dracu' știai că eu sunt *el jefe*?
Fernando pregetă destul cât Castillo să afle singur răspunsul la întrebare.
— O să-i fac idiotului ăluia de gură-slobodă un nou orificiu anal.
— Calmează-te, Gringo, zise Fernando.
— Du-te și tu-n mă-ta!
— Să mă anunți când ai terminat cu drăcoveniile.
— Iisuse Hristoase, e-un agent federal! Ar trebui să știe să-și pună lacăt la gură!
— Să-ncepem cu motivul pentru care a ajuns la Antidrog.
— Mă doare-n cur de asta!
— Ricardo voia la început să fie aviator militar. Ca eroii familiei, Jorge Castillo și fiul lui, Carlos. Când n-a putut trece testul medical, s-ar fi mulțumit să devină un simplu ofițer, ca mine. Dar când n-a putut trece nici testul ăla medical și nobila dorință de a-și sluji patria îl umplea pe dinăuntru, s-a consolat cu biroul antidrog. Ei nu voiau decât pe cineva care să fi absolvit colegiul și să știe spaniola.
— Am impresia că știi cam multe despre nenorocitul ăla.
— Bineînțeles.
— Ce naiba înseamnă asta?
— Nu știi, nu-i așa? întrebă Fernando, incredul.
— Ce să știu, pentru Hristos?
— Dacă te-ar interesa ceva mai mult familia asta, Carlos, poate ai ști.
Fernando îmi spune „Carlos" doar când e foarte supărat pe mine.

— Treci mama naibii la subiect!
— *Abuela* este nașa de botez a lui Ricardo.
— Nu știam asta.
— Mă gândeam eu. Iar când mama lui Ricardo a murit… el avea treisprezece ani. Tu câți ani aveai când a murit mama ta?
— Doisprezece.
— Din trei încercări, Gringo, ce bătrânică simpatică și-a luat în serios jurămintele de nașă și l-a crescut pe Ricardo Solez?
— Nu știam asta, admise Castillo, blând. Și el n-a spus nimic.
— Iată, deci, ce s-a întâmplat. *Abuela* l-a sunat pe Ricardo – există niște invenții, Gringo, numite telefoane, pe care unii le folosesc doar ca să-și spună „Bună, ce mai faci?" și nu doar când au probleme sau vor ceva – și el a spus: „Hei, Doña Alicia, ghici cine e *el jefe* însărcinat cu găsirea celor care l-au ucis pe Namila Jack și protejarea familiei sale?" Sau ceva în sensul ăsta. Iar *Abuela* noastră, pe care într-adevăr o ia mereu gura pe dinainte, m-a sunat pe mine și a spus: „Hei, Fernando, ghici cine e *el jefe*…"
— Bine, bine, îmi pare rău. Nu știam.
— Și uite așa s-a strâns toată familia în fața teveului, sperând să-l vadă pe – cum îți spune, Otto? – „fiul risipitor" în acțiune.
Castillo nu răspunse.
— Deci ce probleme ai acum, Gringo? Și cum te poate ajuta familia?
— Ai dreptate, zise Castillo.
— Asta înseamnă că recunoști că ești un nesuferit sau că ai probleme?
— Amândouă.
— Ce fel de probleme, Gringo? zise Fernando. Nu se simțea îngrijorare în vocea sa.
— Stau pe podea, într-o cameră de la Spitalul German. În patul de lângă mine e Betty Schneider…
— Cum? Ce naiba caută ea în Argentina?

— În momentul ăsta, tocmai a ieșit din sala de operație, unde au scos din ea trei gloanțe de 9 milimetri, trase dintr-un Madsen…

— *Madre de Dios*!

— … unul din picior, unul din maxilar și unul din ceea ce doctorii numesc eufemistic „zona inghinală”.

— O să se facă bine?

— O să supraviețuiască.

— Slavă Domnului!

— Da, așa am spus și eu. În momentul în care agentul special Schneider a suferit rănile, era dusă cu mașina mea de la locul unde lucra – reședința Masterson – la un bar numit Kansas, unde o aștepta iubitul ei. Cel mai probabil scenariu e că ticăloșii care l-au lichidat pe Masterson au atacat mașina, crezând că eu mă aflu în ea. Nu mă aflam, dar ce naiba, dacă tot erau acolo, au înfipt un Madsen prin geamul șoferului, au golit încărcătorul și-au reușit să-l ucidă pe șofer, un pușcaș marin deosebit, de douăzeci de ani, sergentul de stat-major Roger Markham, trăgându-i două, poate trei gloanțe în cap și nimerind-o pe Betty de trei ori.

— Pe iubit nu l-au nimerit? întrebă Fernando. Și el cine naiba e?

Castillo nu răspunse. După un moment, Fernando înțelese.

— Fugi de-aici! Când s-a întâmplat asta?

— Aseară. Imediat după ce ea a ajuns aici.

— Oau! făcu Fernando. N-ai pierdut deloc vremea. Făcu o pauză, apoi continuă: Și de ce ai nevoie? Înainte să răspunzi: Dar tu? Ție cine-ți apără pielea?

— Am un pușcaș marin drept bodyguard, zise Castillo. Și Ricardo, și Jack Britton… ți-amintești de el?

— Polițistul de culoare din Philadelphia, care lucra sub acoperire?

— Da. Ricardo și Jack o supraveghează pe Betty. Mâine sau cel târziu poimâine ea va fi într-un avion care o va duce în Philadelphia. Va avea nevoie de noi operații la față și maxilar. Am numele unui doctor bun de la Spitalul Universitar Pennsylvania.

— Gringo, să nu o trimiți cu un avion civil. Dacă plec mâine când se crapă de ziuă cu Lear-ul…

— M-am gândit și eu la Lear. Va trebui să realimentezi cel puțin de două ori.

— Și ce dacă?

— Am un Gulfstream al Forțelor Aeriene care poate ajunge la Philadelphia cu o singură oprire de alimentare. Pe deasupra, este dotat cu aparatură medicală. Însă vreau să trimiți Lear-ul la Baza Forțelor Aeriene Keesler din Mississippi.

— De ce acolo?

— Pentru că acolo voi duce corpul lui Masterson și pe soția și copiii lui. Și cred că-mi va trebui un mijloc de transport rapid.

— Okay.

— Vom decola de aici nu mai târziu de mâine la prânz, ora locală. Cu un Globemaster, facem aproximativ zece ore. Diferența de fus orar e de două ore, așa că probabil vom ateriza la opt, opt treizeci mâine-seară.

— Acolo voi fi.

— Am spus: „Trimite Lear-ul."

— Și eu am zis: „Acolo voi fi". Altceva, Gringo?

— Da, te rog, nu-mi mai spune așa când te pot auzi copiii tăi.

Fernando chicoti.

— O să spun o rugăciune pentru iubita ta, Gringo.

— Roag-o și pe *Abuela* să spună una. Probabil că are mai mare influență decât tine.

— Fii cu ochii în patru.

•

Castillo se ridică, rămase în picioare lângă pat, se uită la agentul special Schneider un moment prelung, apoi se lipi cu spatele de perete, alunecă în jos și apăsă o nouă serie lungă de taste pe mobil.

Agentul special de supraveghere Thomas McGuire din cadrul Serviciului Secret SUA răspunse la al doilea țârâit:

— Patru-Zero-Șapte-Șapte.

— Tom?

— Tu ești, Charley?

— Da.

— Cum e Schneider?

— A ieșit din operație. O să se facă bine, însă e destul de grav rănită. Imediat ce poate călători – mâine sau poimâine – o voi trimite la Philadelphia. Cu un Gulfstream al Forțelor Aeriene. Acesta-i unul dintre motivele pentru care sun.

— Înainte să trecem la asta… Tu cum ești?

— Sunt bine.

— Ce ai nevoie?

— Poți aranja să aștepte cineva la aeroport? Chirurgul care a tratat-o…

— Hei, Charles. Face parte din Serviciul Secret. Noi avem grijă de ai noștri. Tăcu câteva clipe, după care întrebă cu îndoială: Sper că n-o trimiți singură, nu?

— O va însoți Jack Britton. Și un doctor și o asistentă. Chirurgul care a tratat-o a pregătit un dosar cu radiografiile, medicația ei și toate celelalte. Va fi la Jack. Vreau să fiu sigur că va reuși să ajungă la…

— Vor fi agenți la aeroport. Ei vor face orice e nevoie să fie făcut. Spune-i pilotului să anunțe imediat ce intră în spațiul aerian american. Okay?

— Am numele unui doctor de la Spitalul Universitar Pennsylvania, care se pare că e foarte bun.

— Dă-mi-l. Îl verific eu.

— William Rieger.

— De ce are nevoie Schneider?

— A primit un glonț de 9 milimetri în maxilar. Plus alte două în corp. Dar problema e maxilarul. Specialistul de care are nevoie se numește… ar fi bine să notezi asta.

— Am pixul în mână.

— Nici nu știu cum se pronunță. Are nevoie de un ortognatist. Îți spun pe litere.

— Am notat. Altceva?

— Un medic plastician și un ortodontist, încheie Castillo.

— Îi găsesc eu.

— Mersi.

— Ce s-a întâmplat, Charley? Știm doar că ea a fost împușcată, iar șoferul ei ucis.

— Mi-au prins mașina într-o ambuscadă…

În spatele minții, auzi avertismentul lui Jack Britton: *Dacă mergi mai departe cu aiurelile astea gen „e doar vina mea*”, *cineva important o să te audă și te va îndepărta de anchetă*. Castillo tăcu brusc.

— Și? insistă McGuire.

Charley expuse doar elementele principale:

— A fost oprită într-un sens giratoriu din apropierea casei Masterson. Cineva l-a făcut pe șofer să coboare geamul, a introdus un Madsen și a golit încărcătorul. Șoferul, un pușcaș marin pe nume Markham, a încasat cel puțin două gloanțe în cap, în timp ce încerca să dea cu spatele. Doctorul crede că pe Schneider au lovit-o gloanțele ricoșate din geamurile blindate.

Oare a sunat asta suficient de detașat? *Sau McGuire va reuși să vadă ața albă*?

— Sunt „rezistente la gloanțe”, nu „blindate”, îl corectă McGuire absent. Ai spus că era mașina ta. Crezi că pe tine încercau să te ucidă?

— Nu știu, Tom.

— Un simplu asasinat pornit din dorința de-a face felul unui american, oricărui american? Nu prea cred. Oamenii ăștia sunt, evident, profesioniști. De ce ar risca să o zbârcească doar

ca să elimine un agent al Serviciului Secret? Decât dacă (a) se așteptau să fii tu în mașină și (b) știu că tu nu ești un simplu agent secret, ci agentul președintelui. Asta te-ar plasa în aceeași categorie cu Masterson, o persoană suficient de importantă pentru a fi lichidată – din cine știe ce motiv.

— Astfel ajungem înapoi la: De ce l-au ucis pe Masterson? Și nu și pe doamna Masterson, atunci când au avut ocazia?

McGuire nu răspunse un moment, apoi spuse, mimând solemnitatea:

— Dacă te interesează opinia unui simplu, dar bătrân chel și înțelept agent al Serviciului Secret, ceva e putred în Danemarca. Aș vrea doar să știu ce anume, la naiba!

— Și eu, Tom.

— Cu ce te mai pot ajuta?

— Cu două lucruri. Roagă-l pe Dick Miller să ia pistolul meu Officer's Model .45 – ascuns în cel mai inteligent mod în spatele cărților de pe raftul de deasupra patului meu – și să-l pună alături de suficiente haine de vară pentru două-trei zile în Mississippi într-unul dintre rucsacurile din debara, pe care să-l trimită cumva în Mississippi.

— Ți-l aduc eu, Charley. Eu și Joel mergem acolo în Air Force One cu șeful.

— Mersi.

— Altceva?

— L-am rugat pe vărul meu Fernando să aducă avionul lui la Keesler. Nu sunt sigur dacă-i vor da permisiunea de aterizare acolo. Poți rezolva asta?

— Nu cred că va fi o problemă. Dacă va fi, îl voi suna și-i voi spune unde să-l ducă.

— Mersi din nou.

— Charley, ai accepta un sfat sincer din partea unui irlandez bătrân?

— Sunt numai urechi.

— Un scenariu care mi-a venit în gând este că avem de-a face cu unul sau mai mulți lunatici – nu neapărat străini, pot fi chiar americani – care se

distrează lichidând persoane importante. Masterson avea dublă calitate: de diplomat și de Namila Jack. Asta poate explica și motivul răpirii soției lui și al cruțării vieții ei. Au folosit-o doar ca să ajungă la el.

Castillo mormăi.

— Și poate explica motivul încercării de-a te lichida pe tine. Agentul președintelui este în aceeași ligă cu un diplomat. Poate e chiar mai important. Cât de bine e păzit secretul ăsta acolo?

— Cineva a suflat o vorbă la *New York Times* că există un agent al președintelui. Și la alți reprezentanți ai presei. Nu cred că numele meu a fost pomenit.

— Ei, așa s-ar putea explica ambuscada. Știi cine nu și-a ținut gura?

— Am bănuielile mele.

— Ai un nume?

— Nu-s sigur în privința asta, Tom.

— Când cineva încearcă să-ți vină de petrecanie, Charley, un exces de decență poate fi fatal.

— Este un agent FBI aici care cred că m-a luat la ochi.

— Cum te-a luat la ochi?

— Crezi că – în ciuda ordinului personal al președintelui către director ca Pevsner să fie lăsat în pace – încă e în vigoare directiva lor de „localizare, dar fără reținere"?

— Ar fi o prostie din partea lor, însă nu m-ar surprinde. Ard să pună mâna pe Kennedy.

— Numele individului ăstuia este Yung. Lucrează la ambasada din Montevideo, chipurile la afacerile de spălare de bani.

— Chipurile?

— Am dat peste Howard Kennedy…

— E acolo? îl întrerupse McGuire. Surprinderea era evidentă în vocea sa.

— A fost.

— Ce făcea?

— A spus că a adus niște de *objets d'art* la Centrul Islamic Regele Faisal și că va duce câțiva ponei pentru polo înapoi în Arabia.

— Oricât ar părea de ciudat, pare ceva legal.

— Cred că asta și făcea. În orice caz, a plecat și nu cred că el sau rusul are vreo legătură cu povestea noastră. Pevsner vrea să fie invizibil, Kennedy vrea ce vrea și Pevsner, iar lichidarea unui diplomat american nu mi se pare o modalitate bună de-a realiza un asemenea deziderat.

— Cu Pevsner, nu știi niciodată.

— Oricum, Kennedy zicea că-l cunoaște pe Yung ăsta, spunea că-i un pește mare și că, orice ar face Yung în Montevideo, n-are nici în clin, nici în mânecă cu spălarea de bani.

— Interesant. Lasă-mă să văd ce pot afla despre individul ăsta.

— Mersi din nou, Tom.

— Voiam să-ți ofer un sfat serios.

— Te ascult.

— Spune-mi dacă e-n ordine să-l sun pe Tony Santini și să-i spun să te supravegheze până ce pleci de acolo.

— Tony e cu Mastersonii. Cred că locul lui e acolo. Iar eu am un bodyguard de la pușcașii marini care refuză să se îndepărteze de mine.

— Tu decizi, Charley. Dar cu cât mă gândesc mai mult la asta, cred că oamenii ăia încearcă să te scoată din scenă, așa că fii cu băgare de seamă.

— Bine.

— Tocmai mi-a mai venit o idee, zise McGuire.

— Să o auzim.

— Atacatorii – lui Schneider, dacă nu te căutau în mod special pe tine – au transmis un mesaj.

— Ce fel de mesaj?

— Asta nu am înțeles încă. Dar o parte a lui ar putea fi: „Suntem capabili să ajungem la tine, dacă vrem, cu sau fără protecția Serviciului Secret".

— Știu și eu, Tom.

— Am spus că e doar o idee, zise McGuire. Asta nu înseamnă că nu este posibil.

— Ridică o altă chestiune, Tom. Cum rămâne cu protecția Mastersonilor în Mississippi?

— Charley, președintele va fi în Mississippi. Serviciul Secret va împânzi Baza Keesler. Iar șeful serviciului de pază n-are cum să nu știe cât de tare l-a afectat asasinarea lui Masterson.

— Președintele nu va rămâne în Mississippi.

— Bine punctat. O să vorbesc cu Joel, să vedem ce spune. Altceva?

— Nu-mi vine nimic în gând.

— Okay, ne vedem acolo.

•

Castillo îl sună pe ambasadorul Silvio și-i spuse că Betty a ieșit din sala de operație, dar încă nu și-a revenit și că doctorul ei a spus că nu poate fi transportată până mâine sau poimâine.

Apoi se ridică de pe podea și se uită iarăși la Betty. Încă nu-și recăpătase cunoștința.

Castillo se răsuci spre infirmiera dolofană.

— Cât va fi în starea asta? întrebă el.

— Probabil cel puțin o oră, *señor*.

— Dacă se trezește înainte să mă întorc, spune-i că revin, o rugă el.

— Bine.

Castillo scoase telefonul din încărcător, văzu că avea acum destulă baterie cât să ajungă la Four Seasons, trase încărcătorul din priză, strecură ambele aparate în buzunar și părăsi încăperea.

Caporalul Lester Bradley, care stătea lângă Jack Britton, sări iute în picioare, văzându-l pe Castillo.

Charley întâlni privirea lui Britton.

— Încă e inconștientă. Infirmiera spune că-și va reveni doar peste o oră sau mai bine. Așa că eu și caporalul Bradley mergem să ne facem bagajele. O să le cer să mute lucrurile tale și-ale ei în camera mea și-o să achit nota. După ce plecăm mâine, tu și Solez veți fi înlocuiți…

— Am înțeles, zise Britton.

— Cât rezolv eu lucrurile la hotel, Bradley se va duce unde e încartiruit și-și va lua destule haine – inclusiv uniforma de paradă – pentru o săptămână, apoi se va înapoia la hotel, mă va lua pe mine și ne vom întoarce aici.

— Domnule? făcu Bradley.

— Ce-i?

— Am ordin să nu plec de lângă dumneavoastră. Și… pentru ce am nevoie de uniforma de paradă?

— Deoarece ai trista datorie, caporal, de a-l duce acasă pe sergentul Markham și a-l îngropa.

— Conducerea n-a spus nimic de asta, domnule.

— Conducerea încă nu știe asta.

— Domnule, nu pot pleca fără să primesc ordin.

— Tocmai ai primit ordinul, spuse Castillo. Dacă te face să te simți mai bine, sună-ți superiorul și spune-i ce am ordonat.

— Da, domnule, zise caporalul Bradley, fără să fie convins.

Unul dintre agenții SIDE de pe coridor îi urmă pe Castillo și pe Bradley în lift, iar când ușa liftului se deschise la subsol, acolo îi așteptau alți doi oameni, tot agenți SIDE.

Castillo se întrebă cum fuseseră anunțați; nu văzuse ca însoțitorul lor să fi folosit mobilul.

Evident, prostule, unul dintre ceilalți agenți SIDE a sunat și le-a spus că acum coborâm cu liftul.

Și cum ți-a luat ceva timp să deduci asta, înseamnă că ești obosit și nu gândești limpede.

— Domnule, sunt maiorul Querrina din cadrul SIDE și am onoarea să vă asigur paza…

— Vorbesc spaniola, maior, îl întrerupse Charley.

Ușurarea maiorului Querrina era vizibilă.

— Mergeți undeva, domnule?

— Întâi la Four Seasons. Și cât eu voi sta acolo, bodyguardul meu aici de față se va duce la cazarma Marinei sau cum s-o fi chemând să-și facă în grabă valiza.

Maiorul Querrina se uită bănuitor la caporalul Bradley, dar nu spuse nimic.

— După ce termină, continuă Castillo, se va întoarce la Four Seasons după mine și vom veni amândoi înapoi aici. Se răsuci spre Bradley: Unde stai, caporal?

— Aproape de Libertador…, începu acesta.

— Știu unde e, îl întrerupse Querrina. La douăzeci-treizeci de minute de Four Seasons. E important timpul?

— Vreau să mă întorc aici cât pot de repede.

— Pot sugera, domnule, să-l trimitem pe caporal la căminul Marinei cu o mașină de-ale mele? Vom economisi timp și, în privința securității dumneavoastră, veți fi însoțit de două mașini SIDE.

Sau aș putea merge eu cu SIDE și să-l trimit pe Bradley cu mașina ambasadei.

Dar dacă fac asta, și ticăloșii ăia vor să – cum zicea Tom McGuire? – „transmită un mesaj” scoțându-mă din scenă, aș avea pe conștiință moartea a doi pușcași marini. Și, Doamne, nu-mi doresc asta.

— Maiorul Querrina a fost bun să-ți pună la dispoziție o mașină de-ale sale care să te ducă la căminul Marinei. Văzu că lui Bradley îi cade fața. Caporal, te vei duce cu o mașină a lor, care te va aduce înapoi aici, la spital. Nu discutăm.

— Da, da, domnule, făcu Bradley, vizibil nemulțumit.

TREI

Apartamentul El Presidente de la Rua,
Hotelul Four Seasons
Cerrito nr. 1433, Buenos Aires, Argentina
22:40, 24 iulie 2005

— De ce nu-ți torni ceva de băut, maior? i se adresă Castillo lui Querrina, când intrară în salonul apartamentului. Nu durează mult.

— Sunteți foarte amabil, domnule. Dar nu, mulțumesc. Sunt în timpul serviciului.

— Și eu sunt, spuse Castillo. Dar fiecare regulă are excepțiile ei, iar eu tocmai am decis că acum este un astfel de moment.

Se îndreptă spre bar și-și turnă două degete de Famous Grouse. Luă o gură, apoi ridică paharul în semn de invitație.

— Cum spuneți, domnule, sunt întotdeauna excepții, grăi Querrina.

— Servește-te singur, nu durează mult, spuse Castillo, se duse în dormitor cu pahar cu tot și închise ușa.

Găsi o priză pentru încărcătorul telefonului în spatele noptierei de lângă pat și îl cuplă. Când își conectă mobilul la el, descoperi că nu va fi nevoit să stea iar pe jos. Puse mobilul pe pat și începu să împacheteze.

Nu-i luă mult timp și tocmai voia să închidă fermoarul genții, când își aminti de chitanța primită la recepție. Nu avea sens să o poarte în buzunar Dumnezeu știe cât timp și nu putea să o arunce pur și simplu, deoarece teutonul departament financiar al *Tages Zeitung* avea nevoie de o copie a chitanțelor sale pentru a le compara cu desfășurătorul American Express al cheltuielilor lui.

Își pipăi buzunarul, găsi chitanța și dădu să o pună în servieta laptopului, când un bec de avertizare i se aprinse în minte.

Ce naiba e nelalocul lui?

Studie atent chitanța.

Ei, Four Seasons nu se vinde pe bani mărunți. Nu e însă nimic ieșit din comun aici…

Decât că e emisă pe numele lui Karl Gossinger.

Nici asta nu e nelalocul ei, *decât că Gossinger a intrat în țară, ceea ce înseamnă că Charley*

Castillo n-a făcut-o, iar Castillo e cel care va pleca mâine. Se vor pune tot soiul de întrebări despre neamțul care a urcat în Globemaster cu văduva Masterson și corpul soțului ei.

Căcat!

Iar ai dat cu bățul în baltă, *inspector Clouseau*!

Practic vorbind, totuși, când agenții Biroului Argentinian de Imigrări se vor prezenta la Ezeiza, nu cred că se vor uita la pașaportul lui C.G. Castillo atenți să vadă dacă a intrat legal în țară, mai ales că C.G. Castillo va fi înconjurat de agenți SIDE.

Așa că le voi da pașaportul meu american, sperând că nu-l vor studia cu atenție, și mă voi ocupa de problema imigraționistă a lui Gossinger mai târziu.

Puse chitanța de la Four Seasons în servietă și verifică dacă pașaportul lui Gossinger era ascuns în plic cu actele celuilalt alter ego al său.

Apoi se așeză pe pat și apăsă un număr cu apelare rapidă.

O voce profundă de bărbat răspunse:

— *Hola*?

— Numele meu este Castillo, rosti el în spaniolă. Pot să vorbesc cu *señor* Pevsner, vă rog?

— Un moment, *señor*.

Castillo se uită prin cameră și văzu ceva ce îi scăpase până atunci. Pe noptiera de cealaltă parte a patului se afla un fel de pachet. Orice ar fi fost, era împachetat în pânză și avea un trandafir deasupra.

Ce mama naibii e asta?

— Charley? Speram să mă suni, spuse Aleksandr Pevsner în rusă.

— Da? De ce?

— Ca să știu că ești bine. Am auzit ce s-a întâmplat cu șoferul și cu agentul tău.

— Păi, dacă ai auzit asta de la cineva apropiat colonelului Munz, Alex, ai face bine să-ți cauți altă sursă. Pe Munz l-au pus pe liber.

— Am auzit și asta. Îmi pare rău pentru oamenii tăi, Charley.

— Alex, le vreau pe lepădăturile care au făcut-o.

— Înțeleg.

— E ceva personal, Alex.

Pevsner ezită un moment înainte să răspundă.

— Ca ofițer, nu m-aș fi așteptat la altceva din partea ta. Sau zici că e personal de-adevăratelea?

— E personal de-adevăratelea, Alex.

— O, atunci îmi pare într-adevăr rău, prietene.

— Am vorbit cu Howard înainte să plece.

— Asta nu mi-a spus.

— L-am rugat să afle ce poate despre un om pe nume Jean-Paul Lorimer, un diplomat ONU la Paris. Când mai vorbești cu el, îi spui, te rog, că acum țin morțiș să aflu ce-i cu individul ăsta?

— O să-i cer să te contacteze. Unde vei fi?

— Aici, până mâine pe la prânz. După aia plecăm cu familia Masterson. Și cu corpul lui neînsuflețit.

— Nu știu dacă voi vorbi cu el până atunci. După aceea vei fi la Washington?

— Întâi în Mississippi, apoi la Washington. Spune-i să mă sune pe mobil sau la hotel.

— Bine. Și am să-ncerc să aflu și eu ceva despre Lorimer ăsta. Jean-Paul Lorimer, ai spus?

— Corect. Ți-aș rămâne recunoscător.

— Nu-mi place să spun asta unei persoane cu trecutul tău, dar te protejezi cum trebuie?

— Am două mașini SIDE, patru agenți SIDE – inclusiv un maior – și, mult mai liniștitor, un american, pușcaș marin, care nu știu dacă a împlinit încă vârsta legală pentru a putea vota.

Pevsner râse înfundat, apoi spuse serios:

— În toată tărășenia asta sunt implicați oameni foarte periculoși – niște profesioniști, asta e evident. Sunt sigur că înțelegi asta.

— Înțeleg. Nu ți-a mai venit nicio idee despre ce ar putea fi vorba aici, nu?

— Nu. Și nici altora cu care am vorbit – oameni care ai crede că ar avea măcar o idee.

— Pune în continuare întrebări, bine?

— Sigur. Și Anna se va ruga pentru tine și prietenii tăi, prietene.

— Mulțumesc.

— Prietenii au grijă de prieteni, prietene. Păstrăm legătura, Charley. Ai grijă.

— La revedere, Alex!

Pevsner trecu la germană:

— Nu la revedere. *Auf wiedersehen*.

Castillo întrerupse legătura și se uită la telefon.

Flash! *CNN și* New York Times *au aflat că C.G. Castillo, agentul nu atât de secret al președintelui, este prieten apropiat cu Aleksandr Pevsner*, *infamul traficant rus de arme și, una peste alta*, *băiat rău*. *Sursa lor este un agent FBI anonim ale cărui rapoarte s-au dovedit demne de încredere în trecut.*

La naiba!

Puse celularul înapoi în buzunar.

Ce naiba e pachetul ăla înfășurat în pânză?

Ocoli patul, dădu la o parte trandafirul de pe pachet și desfăcu funda.

Pachetul conținea sutienul și chiloții proaspăt spălați ai agentului special Elizabeth Schneider, pe care menajera aparent îi găsise sub pat, unde-i trimisese el cu piciorul.

— O, Iisuse! suspină Castillo.

Cu oarecare dificultate – i se umeziseră ochii – Charley reambală lenjeria intimă și o puse în servieta sa de laptop, în spațiul de lângă mânerul extensibil.

Apoi înghiți greu, inspiră adânc și își luă geanta și servieta, ducându-se în salon.

— Okay, maior, zise el. Sunt gata. Să mergem.

PATRU

Camera 677, Spitalul German
Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
23:40, 24 iulie 2005

Caporalul Lester Bradley fu vizibil ușurat să-l vadă pe Castillo, când acesta coborî din lift.

— Gata bagajele, caporal? întrebă Charley.

— Da, domnule, răspunse Bradley. Domnule, șeful a spus, în caz că nu vă vedeți mâine, să vă transmit mulțumiri.

— Pentru ce?

— Pentru că mă trimiteți cu sergentul Markham.

Castillo încuviință din cap, dar nu răspunse. Se întoarse spre Jack Britton.

— Jack, cei de la hotel au mutat în camera mea lucrurile tale și-ale lui Betty. Am rezolvat eu plata cazării. Tom McGuire mi-a cerut să-ți spun să anunți imediat ce Gulfstream-ul intră în spațiul aerian american, să transmiți ora probabilă a sosirii în Philadelphia. Agenți ai Serviciului Secret vor aștepta avionul.

Britton aprobă din cap.

— Pe cine să anunț?

Rahat! gândi Castillo.

— Detaliul ăsta mi-a scăpat. Trimit-o la Turnul de Control Philadelphia și o copie la biroul secretarului Securității Naționale, în atenția secretarului Hall. Ar trebui să o remarce. De asemenea, probabil că vei realimenta la Baza Forțelor Aeriene MacDill. Acolo vor fi agenți ai Serviciului Secret. Găsește-i și spune-le.

— Am înțeles.

Castillo încuviință și deschise încet ușa camerei 677.

Lumina era slabă, provenind doar de la veioza mică pe noptieră, peste care infirmiera corpolentă pusese o bucată de pânză albastră.

— S-a trezit? întrebă Castillo în șoaptă.

— Acum începe, zise femeia.

Castillo se apropie de pat și se uită în jos la Betty.

Era pământie.

Infirmiera corpolentă îl trase de braț și el se întoarse spre ea.

Avea un scăunel din plastic alb. Charley auzise – nu știa dacă era adevărat – că erau turnate din plastic reciclat din flacoane de lapte și cola.

— Nu puteți sta în picioare până se trezește, *señor*, zise infirmiera. Stați jos, puneți picioarele pe ăsta și încercați să trageți un pui de somn.

Cum naiba o să reușesc să adorm?

— *Muchas gracias*.

Se așeză pe scaunul pliant, își săltă picioarele pe scăunelul de plastic și când fu sigur că infirmiera nu mai stătea cu ochii pe el, ridică mâna pentru a atinge umărul lui Betty.

•

Castillo deschise ochii.

Jack Britton stătea lângă el, întinzându-i o cană de cafea.

Charley luă cana cu o mișcare reflexă.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Nouă fără un sfert, răspunse Britton. E timpul să-ți schimbi hainele, să te bărbierești și să pornești spre catedrală.

— Iisuse Hristoase! Ar trebui să fiu deja în San Isidro. De ce naiba nu m-ai trezit?

— În San Isidro nu puteai, Charley, decât să încurci lumea, spuse Britton. Am vorbit cu Santini. Mi-a spus să te las să dormi.

Castillo se ridică, răsturnând scăunelul de plastic.

— Ai în baie aparatul de ras electric și o cămașă curată, îi explică Britton, ieșind din rezervă.

Castillo coborî privirea spre Betty.

Femeia avea ochii deschiși. Era palidă, dar nu mai era pământie.

— Salut, iubire, rosti Castillo.

Betty scoase un mormăit care ar fi putut însemna „Bună”.

— Cum te simți?

Betty își dădu ochii peste cap, apoi își atinse bandajele care-i acopereau fața și scoase niște mormăituri care, după câteva clipe, el înțelese că însemnau: „Nu pot să vorbesc”.

— Scumpa mea, o să te faci bine.

Betty indică scaunul și gemu. Când el păru să nu priceapă, ea mormăi din nou.

— Sforăi? făcu el.

Ea încuviință din cap.

— Te iubesc, spuse Charley.

Betty încuviință.

El se aplecă peste ea și o sărută tandru pe buze.

Alte mormăituri, de data aceasta, dar el le înțelese imediat: „Wiener schnitzel.”

— Ai fost nimerită de trei ori, spuse Castillo. O să te faci bine. Mâine sau poimâine, pleci spre Philadelphia cu Gulfstream-ul. Vei fi însoțită de Jack.

Ea aprobă, apoi gemu: „Roger?”

— N-a scăpat cu viață, iubire. S-a stins repede.

Ei îi curseră lacrimi pe obraji, în bandaje.

Betty arătă spre ea însăși, apoi mimă trasul cu pistolul și icni: „Prins pe ticăloși?”

El clătină din cap.

Ea mormăi: „Fir-ar!”

— Trebuie să plec cu Mastersonii, zise Charley.

Ea aprobă din cap.

— Nu vreau să te las singură.

Ea încuviință din nou, apoi schiță un gest din care, după un moment, el înțelese că-l trimitea la bărbierit.

Îmi spune să mă bărbieresc.

El mișcă afirmativ din cap și se duse în baie. Când dădu să închidă ușa, ea scoase un sunet puternic și el se întoarse repede și se uită la ea.

Ea clătină din cap și arătă cu degetul spre ochii săi.

El aprobă mutește, neîncrezându-se în vocea sa. În timp ce se bărbieri, o văzu că-l privea în oglindă.

Când termină și după ce își schimbă cămașa, se duse la pat, se uită la ea și își plimbă degetele peste fruntea ei.

Ea ridică pumnul în aer, cu degetul mare în sus.

— O, Iisuse! șopti el.

Ea indică spre ușă.

El o mai sărută o dată, după care se întoarse și ieși repede din salon.

XI

UNU

Catedral Metropolitana
Plaza de Mayo
Buenos Aires, Argentina
9:40, 25 iulie 2005

Când cele trei mașini în care se aflau Castillo și caporalul Lester Bradley – o mașină SIDE mergea în față, urma BMW-ul ambasadei, apoi o altă mașină SIDE – se apropiară de partea din spate a catedralei, Castillo văzu că tot cvartalul era înconjurat de jandarmi în uniforme maronii, înarmați cu pistoale automate.

Când el și Bradley coborâră din mașina ambasadei și o luară la pas spre intrarea laterală a bisericii, fuseră opriți și doar după ce maiorul Querrina, plin de aroganță, îi arătă legitimația SIDE maiorului de la Gendarmeria care conducea dispozitivul fuseră lăsați să treacă.

În coridorul de la intrare erau ofițeri în uniformă ai Policía Federal și oameni în civil, probabil agenți SIDE. Aceștia păzeau ușa alcovului pe care urmau să-l ocupe membrii familiei Masterson.

Urmat îndeaproape de Bradley, Castillo intră pe ușa aceea. Odată ajuns înăuntru, văzu sicriul lui Masterson, acoperit de steagul Americii. În fiecare colț al coșciugului, doi soldați, unul argentinian și celălalt american, stăteau cu fața spre exterior, în poziție de pe loc repaus, cu armele proptite în pământ.

În alcovul de cealaltă parte a navei era aproape plin, în mod evident demnitari argentinieni. În primul rând erau patru scaune libere, ceea ce sugera că președintele și ministrul de Externe, și

soțiile lor – sau alți doi demnitari – nu sosiseră încă.

Colonelul Alejandro Gellini de la SIDE stătea într-o parte a alcovului, împreună cu un alt bărbat masiv și mustăcios despre care Castillo bănuia că făcea și el parte din aceeași structură. Gellini întâlni privirea lui Charley, însă nu înclină din cap și nu făcu niciun alt gest de recunoaștere.

Castillo se uită din nou la soldații perfect nemișcați de lângă sicriu. Argentinienii erau îmbrăcați în uniforma închisă la culoare ce părea să dateze de la începutul secolului al XIX-lea. Purtau pălării înalte de mătase neagră, cu o pană neagră, lungă de douăzeci și cinci de centimetri, într-o parte. Erau înarmați cu Mausere model 98, cromate. Americanii erau în uniformă clasa A și încinși cu centuri albe. Aveau puști M-14 placate cu crom, de care fuseseră atașate baionete cromate. Armata SUA renunțase la folosirea puștilor M-14 în timpul Războiului din Vietnam. Însă modelul M-16, care le înlocuise, nu se potrivea cu mișcările de defilare, asemănătoare cu cele de balet, pe care le practica Vechea Gardă.

Castillo avu nedemnul gând că, indiferent de arma pe care o slujiseră înainte să fie incluși în Batalionul 3 Infanterie – și judecând după medaliile care le străluceau pe tunici, auziseră focuri trase la mânie –, acum nu erau decât simpli actori pe scenă.

Se întoarse și, pentru prima oară, văzu un prim-locotenent într-o uniformă a Vechii Gărzi imposibil de bine scrobită și croită stând țeapăn, aproape în poziție de paradă, într-un colț al alcovului.

Bereta seamănă cu pălăriile alea de piele pe care le poartă cei din Garda Civilă spaniolă. Ce-o fi făcut, a înmuiat-o în ceară.

Pe deasupra, nu-i o beretă verde și nici măcar una cafenie de ranger. Oricine trece cu chiu, cu vai prin antrenamentul standard are voie să poarte

ce are el pe cap, grație remarcabil de stupidei idei a șefului de stat-major cum că așezarea unei berete pe capul oricărui soldat îl transformă pe acesta într-un luptător.

Locotenentul se uită la Castillo, însă nu plecă fruntea și nici nu zâmbi.

Iar toate medaliile alea care-i scânteiază pe piept sunt medalii „de participare”. Plus, desigur, insigna de Expert Infanterist, ceea ce înseamnă că n-a fost niciodată combatant. Și – de ce nu sunt surprins? – poartă inelul care îl identifică drept absolvent al Academiei Militare SUA de la West Point.

Mai important – e ofițerul responsabil de serviciul de pază – de ce naiba n-a întrebat cine sunt? Or, dacă știe cine sunt, de ce n-a spus: „Bună dimineața, domnule”?

Castillo se îndreptă spre el.

— Bună dimineața, locotenente.

— Bună dimineața, domnule.

— Mă întreb câtă muniție au oamenii tăi.

Omul păru surprins.

— De fapt, nu au, domnule.

— De ce?

— Domnule, suntem o echipă de ceremonie.

— Ești conștient, nu-i așa, că persoana din sicriu a fost asasinată.

— Da, domnule.

— Și că aseară, băieții răi – probabil aceiași – au ucis un pușcaș marin și au rănit grav un agent al Serviciului Secret.

— Da, domnule.

— În aceste circumstanțe, locotenent, nu crezi că ar fi fost de datoria ta să pui la dispoziția oamenilor dumitale suficientă muniție măcar pentru a se apăra pe ei înșiși?

Locotenentul nu răspunse.

— Și poate să fie capabili de-a contribui la apărarea doamnei Masterson și a copiilor, dacă situația o va impune?

Omul roși, dar rămase tăcut.

— Pentru a-ți oferi un răspuns la întrebarea nerostită pe care ți-o citesc în ochi, locotenente – *Cine pizda mă-sii o fi civilul ăsta care pune la îndoială comportamentul unui ofițer de carieră, cum sunt eu*? – sunt maiorul C.G. Castillo, Armata SUA, însărcinat cu securitatea acestei operațiuni.

— Cer permisiunea să vorbesc, domnule.

— Acordată.

— Domnule, ordinele le-am primit de la atașatul pe probleme de apărare.

— Și?

— Domnule, pot doar să presupun că, dacă ar fi vrut ca oamenii mei să aibă muniție de război, ar fi împărțit muniție de război.

— Locotenent, eu am fost cercetaș. Prin urmare, încă dinainte să-mi spună ofițerul tactic de la acea școală de pe râul Hudson pe care am absolvit-o amândoi că a doua sarcină a oricărui ofițer – imediat după „Ai grijă de oamenii tăi" – este să fie pregătit pentru neprevăzut, știam că „Fii pregătit" este o condiție obligatorie a meseriei. Cum tu, aparent, dormeai atunci când ofițerul tău tactic se străduia să-ți inculce această idee, îți sugerez să o notezi, ca să n-o mai uiți.

— Da, domnule.

Castillo auzi ușa alcovului deschizându-se și se întoarse.

Ambasadorul Silvio și Alex Darby trecură pragul.

Iisuse! gândi Castillo imediat. *Ce-a fost asta*?

De ce i-am sărit tipului în cap?

Nu că n-a meritat-o.

Pentru că ești furios pe lume și voiai să te descarci pe cineva, *iar el era la îndemână*.

N-a fost însă o mișcare inteligentă.

— Bună dimineața, domnule, rosti Castillo. Alex.

— Familia Masterson ajunge în trei minute, anunță ambasadorul. Tocmai am primit un telefon

de la domnul Santini.

— Da, domnule.

— Ce aș vrea să fac, urmă Silvio, dacă nu ai nimic împotrivă, e să rămân în urmă când Mastersonii pleacă la Ezeiza, ca să însoțesc sicriul.

— Orice vreți să faceți, domnule, din punctul meu de vedere e-n regulă.

— Tony vrea să știe, Charley, dacă te vei duce împreună cu Mastersonii, spuse Darby.

— Tony are mai multă experiență decât mine, zise Castillo. Nu vreau să-i stau în cale.

— Atunci, mă duc eu cu familia, rosti Darby, soția mea și cu mine.

— Bine. Iar eu voi rămâne cu ambasadorul.

— Okay, făcu Silvio. Să mergem să ne găsim locurile, Alex.

Imediat după ce plecară, Castillo decise că ar trebui să fie afară la sosirea Mastersonilor și ieși din alcov. Caporalul Lester Bradley îl urmă imediat.

Se treziră stând singuri pe strada îngustă din fața bisericii.

Oare unde naiba or fi jandarmii?

Apoi văzu. Jandarmii erau la ambele capete ale străzii. Câțiva blocau intrarea dinspre Plaza de Mayo. În cealaltă extremitate, un jandarm făcea gesturi ca de polițist de circulație și, un moment mai târziu, un Peugeot sedan intră cu spatele pe stradă. Un BMW de ambasadă veni după el, apoi un GMC Yukon XL.

— Presupun că intră cu spatele ca să poată ieși repede, zise Lester.

— Asta cred și eu, caporal Bradley.

— Cer permisiunea să vorbesc, domnule.

— Vorbește.

— L-ați făcut de rahat pe locotenentul acela, nu-i așa, domnule? zise Bradley, admirativ.

— Tu nu trebuia să auzi discuția aia, caporal.

— Ce să aud, domnule?

Castillo îi zâmbi și clătină din cap.

Bradley arătă cu degetul de-a lungul străzii.

Tony Santini și alți doi americani pe care Charley îi cunoștea doar din vedere avansau iute pe stradă către ei. Amândoi purtau sacouri sub care Castillo știa că se ascundeau pistoale automate.

— Cum se simte Schneider? îl întâmpină Santini.

— E trează și suferă. E foarte supărată că n-a rănit vreun atacator cu singurul glonț pe care a apucat să-l tragă. Britton și un agent de la Antidrog pe nume Ricardo Solez sunt cu ea.

— Ai verificat înăuntru? întrebă Santini, înclinând din cap spre catedrală.

Două Yukon-uri ale ambasadei ajunseseră deja lângă ei. Dintr-unul coborâră șase americani, trei înarmați cu puști M-16, doi cu pistoale automate Uzi și unul cu un Madsen. Santini îi făcu semn unuia dintre cei cu Uzi să vină la ei, după care se uită la Castillo.

— Ai verificat înăuntru? repetă el.

Castillo încuviință din cap.

— VIP-uri locale, dar nici președintele, nici ministrul de Externe nu sunt la locurile lor.

— Probabil vor să vină ultimii, pentru efect, explică Santini.

— Ambasadorul, Darby și soțiile lor sunt aici, continuă Castillo. Darby și soția sa vor să meargă la Ezeiza cu tine și cu Mastersonii. Ambasadorul vrea să însoțească sicriul.

— Și tu?

— Mă gândeam să fac și eu același lucru.

Santini aprobă tăcut.

— Scenariu, zise el. Convoiul familiei Masterson pleacă. Ne îndreptăm spre Ezeiza via Avenida 9 Julio și autopista. Imediat ce se eliberează strada, Yukon-urile ambasadei – trei, unul pentru sicriu, două pentru garda de onoare – plus un microbuz pentru soldații argentinieni, trag aici cu spatele, împreună cu vehiculele SIDE. Mesa se încheie, garda de onoare mută sicriul la

Yukon-uri, convoiul urmează același traseu spre Ezeiza. Ești de acord cu asta?
— Da.
— Unde-i mașina ta?
— După colț, zise Castillo, indicând cu degetul. Cu două mașini SIDE.
— Aș spune să mergi cu ambasadorul, însă agenților SIDE nu le va plăcea să fie lăsați cu ochii în soare. Tu hotărăști.
— Aș spune să se ducă dracului, dacă n-ar exista posibilitatea să insiste și să facă probleme.
— De acord. O să cer ca mașina ta și a lor să fie trase acolo, zise Santini, arătând spre spatele catedralei. Când mașinile SIDE și ale ambasadei care deschid coloana voi ieși de pe stradă, automobilul ambasadorului va intra în șir, apoi, după ce va trece Yukon-ul cu sicriul, vei intra în convoi tu cu mașinile tale SIDE, iar ceilalți vin după. Okay?
— Tony, tu știi ce faci. Noi facem ce crezi tu că trebuie.
Santini încuviință din cap, după care se întoarse spre bărbatul cu Uzi.
— Ai auzit?
— Da, să trăiți!
— Executarea!
— Da, să trăiți!
Santini ridică vocea pentru a fi auzit de toți cei din jur:
— Mă duc să verific interiorul. Dacă totul pare în regulă, îi ducem pe Mastersoni înăuntru.
— Vrei să vin cu tine? întrebă Castillo.
— Cum vrei tu, Charley.
— Mai bine o să intru după Mastersoni, zise Castillo.
Santini aprobă și intră în catedrală. Nouăzeci de secunde mai târziu, ieși.
— Bun, ne mișcăm! ordonă și se îndreptă repede la cel mai apropiat Yukon și deschise portiera din spate.

O fată subțirică și înăltuță, cam la treisprezece ani, coborî prima. Santini îi adresă un zâmbet și îi arătă ușa catedralei. Fu urmată de un băiat de zece ani, care intră în biserică, după care din Yukon ieși doamna Masterson. Se uită la Castillo și se întoarse spre mașină.

— Treci peste scaun, Jim, spuse ea, și un băiat de șase ani apăru în cadrul ușii.

Doamna Masterson îl cuprinse cu brațul pe după umeri și-l conduse spre intrarea în catedrală.

Când trecu pe lângă Castillo, grăi:

— Nici nu-ți pot spune ce rău îmi pare pentru Betty și pușcașul acela.

Castillo nu răspunse.

Singura diferența între copiii Masterson și copiii lui Pevsner este culoarea pielii. Aceleași sexe, aceleași vârste, aceiași ochi inteligenți.

Greșit. Mai există o diferență: *O târâtură l-a împușcat pe tatăl copiilor Masterson.*

Castillo îi urmă pe doamna Masterson și pe băiatul de șase ani în catedrală.

Președintele Republicii Argentina, al cărui chip Castillo îl recunoscu, stătea acum de cealaltă parte a navei catedralei alături de un alt bărbat și două femei, probabil ministrul de Externe și soțiile celor doi. Colonelul Gellini stătea în spatele șefului statului.

Muzica de orgă, care se auzise încet, schimbă dintr-odată tonalitatea și volumul, și Castillo auzi zgomot de picioare, când oamenii se ridicară de pe scaune.

Treizeci de secunde mai târziu, în navă apăru un cleric, purtând o uriașă cruce aurită și conducând o lungă procesiune de preoți înveșmântați în straie bogate și dispuși în două coloane paralele, care se despărțiră pentru a ocoli sicriul acoperit de drapel al răposatului J. Winslow Masterson.

DOI

Estancia Shangri-La
Provincia Tacuarembó
República Oriental del Uruguay
10:45, 25 iulie 2005

Încă de la ora nouă, Jean-Paul Bertrand ședea în dormitor, în halatul său Sulka de mătase, și urmărea la televizorul Sony cu ecran plat, panoramic, ceremoniile care marcau plecarea lui J. Winslow Masterson din Argentina, întâi la Channel Nine Argentina, apoi la BBC, CNN și Deutsche Welle, iar acum din nou la Channel Nine.

Jean-Paul Lorimer obținuse o ștampilă uruguayană de imigrare pe pașaportul libanez al lui Jean-Paul Bertrand prin care se confirma intrarea legală a lui Bertrand în Uruguay pe data de 4 iulie și un alt document, datat a doua zi, care atesta șederea sa legală în țară ca imigrant.

4 iulie, desigur, predată cu nouă zile părăsirea de către Jean-Paul Lorimer a apartamentului său parizian. Era puțin probabil ca acela care ar încerca să dea de urma lui Lorimer să fie interesat de o persoană care trecuse granița la o dată dinaintea ultimei apariții a lui Lorimer în Paris.

Categoric, ar fi putut trece pe pașaport orice dată – ștampila de imigrare și certificatul de ședere legală îl costaseră zece mii de dolari americani, bani gheață –, însă alesese, dintr-o toană, 4 iulie deoarece acum era nu doar ziua independenței Statelor Unite, ci și a sa personală.

Odată ce Jean-Paul Bertrand bagă documentele în seiful său din Shangri-La, Jean-Paul Lorimer încetă să mai existe și Jean-Paul Bertrand putea – după o perioadă, sigur, de cel puțin optsprezece ani, probabil doi ani, în care putea fi extrem de discret – să-și vadă mai departe de viață.

Bertrand fusese puțin surprins de câtă atenție stârnise în lume asasinarea lui Jack Masterson. N-ar fi zis că BBC și Deutsche Welle vor fi atât de

interesate de uciderea unui diplomat american relativ-neimportant. Jack fusese șeful misiunii, nu ambasadorul, iar Buenos Aires nu era tocmai o capitală de prim rang a lumii, chit că trebuia să recunoască sincer că restaurantele de acolo se apropiau totuși de nivelul celor din Paris.

Nu-l surprindea însă atenția acordată televiziunilor argentiniene și americane. Jack fusese împușcat în Argentina, ceea ce explica interesul Argentinei. De când venea Jean-Paul în Uruguay și mai cu seamă de când televiziunea prin satelit devenise ceva obișnuit, văzuse cu un amestec de amuzament și dezgust că televiziunile argentiniene erau chiar mai dedicate emisiunilor-concurs stupide și spectacolului sângeros decât cele americane, lucru care spunea totuși ceva.

Transmisiunile referitoare la crimă și la evenimentele zilei de azi de la televiziunile americane păreau a se baza mai mult pe faima lui Jack ca jucător de baschet care primise șaizeci de milioane de dolari fiindcă fusese călcat de un camion ce transporta bere decât pe statutul său de diplomat. Îl căutaseră chiar și pe șoferul camionului și-l aduseseră în fața camerei de filmat, întrebându-l ce crede despre asasinarea celui pe care destinul, evident, îl pregătise pentru excelență în baschet, înaintea nefericitului accident.

Desigur, coechipierii săi, de la Notre Dame și Boston Celtics deopotrivă, fuseseră și ei întrebați ce părere au despre ce i s-a întâmplat Namilei Jack și ce efect va avea lucrul acesta asupra baschetului, în particular, și a întregii țări, în general. Jean-Paul fusese întotdeauna amuzat și ușor dezgustat de faptul că o echipă de baschet al cărei nume proclama o descendență celtică fusese dispusă să achite o sumă obscenă de bani unui descendent jurat al triburilor Tutsi din Rwanda și Burundi pentru priceperea cu care acesta putea arunca o sferă de piele umplută cu aer printr-un cerc.

După comentariile câtorva dintre foștii coechipieri ai lui Jack, Jean-Paul fu nevoit să concluzioneze că mulți dintre ei habar nu aveau unde era Argentina sau ce făcea acolo Namila Jack la momentul dispariției sale. Unul dintre ei, care aparent auzise că Jack era „șef de misiune”, conchisese că Jack era de fapt un misionar care îi creștina pe păgânii sălbatici ai Argentinei și își exprimase bucuria că fostul său coleg îl găsise pe Iisus înainte de a-și întâlni Creatorul.

Jean-Paul mai fusese surprins și de numărul mare al argentinienilor care se veniseră la Catedral Metropolitana pentru a trece pe la sicriul lui Jack. Se întreba dacă aceasta era o dovadă de curiozitate pasageră sau dacă nu avea legătură cu funeraliile papei Ioan Paul al II-lea – transmise și ele splendid la televizor – sau era un aranjament al guvernului argentinian. Bănuia că era vorba despre o combinație a acestor trei factori.

Sperase să-i vadă mai mult pe Betsy și pe copii – doar erau, în definitiv, sora, nepoata și nepoții lui, și numai Dumnezeu știa când și dacă avea să-i revadă. Nu-i zări deloc la catedrală. Fusese un cadru filmat din elicopter cu un convoi de vehicule gonind pe autopista către Aeroportul Ezeiza despre care se spunea că era cel care transporta familia Masterson, însă aceasta putea să fie presupunere a jurnaliștilor și, în orice caz, nu se vedea nimic înăuntrul celor trei furgonete mari, utilitare, ce alcătuiau coloana.

Îi zări pentru foarte scurt timp la aeroport, evident imagini luate cu o cameră aflată la distanță de uriașa aeronavă a Forțelor Aeriene ale SUA în care fuseră urcați degrabă, înconjurați de o duzină, poate mai mulți, de soldați americani înarmați până în dinți.

Scena aceea îl ofensă, însă nu-l surprinse, pe Jean-Paul Bertrand. Era o altă manifestare a aroganței americane. Diplomatic ar fi fost, în accepțiunea corectă a termenului, ca guvernul

SUA să fi trimis un avion civil pentru aducerea acasă a trupului lui Jack și-a familiei sale, nu unul miliar, vopsit în culori de camuflaj, care cel mai probabil făcuse aterizări în Irak sau Afganistan – sau în alt loc unde Statele Unite își încordau mușchiul militar nesocotind flagrant dorințele Națiunilor Unite – în cursul ultimei săptămâni. Și dacă era necesar să „ofere securitate” – în sine, un lucru insultător pentru Argentina – să o facă apelând la un dram de discreție. Potrivit ar fi fost să folosească agenți de pază în civil, cu armele ascunse, și nu soldați înarmați cu pistoale automate.

Jean-Paul se corectă. *Aceia nu sunt soldați. Sunt altceva*: *membri ai brigăzii aeriene de operațiuni speciale care poartă pălării din acelea haioase, cu o parte a borului ridicată, ca australienii. Cum le spune*?… *Sunt membri ai Comandoului Aerian.*

Deosebirea aceasta aproape sigur le-a scăpat argentinienilor.

Ei văd doar norteamericanos *înarmați până în dinți și un avion de luptă nord-american stând pe pământul lor, ca și când l-ar fi cucerit.*

Oare vor învăța vreodată americanii?

Probabil, aproape sigur nu.

Am văzut lucrul acesta de nenumărate ori până acum.

Singura diferență este că, de data aceasta, nu am niciun motiv să-mi fie rușine de aroganța concetățenilor mei americani, întrucât eu sunt acum Jean-Paul Bertrand, cetățean libanez, care în prezent locuiește în Uruguay.

În următoarele câteva minute, la televizor nu se întâmplase mare lucru – reluări ale celor întâmplate la catedrală, convoiul în drum spre aeroport și cadrul mult prea scurt cu sora, nepoata și nepoții lui urcați în aeronava Forțelor Aeriene – și Jean-Paul se ridicase în picioare, cu intenția de-a intra la toaletă, când pe ecran apăru un alt convoi ce gonea pe autopistă.

Această coloană, intonă solemn comentatorul, transporta rămășițele pământești ale lui J. Winslow Masterson, decorat postum cu Marea Cruce a Marelui Eliberator.

Jean-Paul Bertrand se așeză la loc și urmări cum convoiul se apropia de aeroport și fu introdus pe o poartă bine păzită și pe pistă, în fața terminalului unde aștepta enorma aeronavă.

Soldații – se corectă din nou –, *membrii Comandoului Aerian înarmați cu pistoale automate* reveniseră în jurul avionului, apărându-l, ca și când s-ar fi așteptat ca teroriștii irakieni să-ncerce să pună stăpânire pe el din clipă în clipă.

Acum apărură și mai mulți soldați. Aceștia erau într-adevăr soldați, purtau uniformă regulamentară. Câțiva se aliniară la rampa din spate a avionului și șase se duseră în spatele uneia dintre furgonetele utilitare, deschiseră portiera și apucară să scoată sicriul acoperit de drapel.

După ce-l scoaseră, îl săltară pe umeri și porniră, cu un pas rigid și incredibil de lent, să urce cu el rampa spre interiorul avionului.

Membrii Comandoului Aerian salutară cu mâna la tâmplă.

Din furgonete coborâră alte câteva persoane. Jean-Paul habar nu avea cine erau. Urcară în avion. Un minut mai târziu, patru oameni, doi bărbați și două femei, ieșiră. Fură urmați de opt sau zece alți indivizi, unii – inclusiv doi pușcași marini – în uniformă. Se îndreptară toți spre Yukon-uri și urcară în ele. Soldații și membrii Comandoului Aerian rămași urcară repede rampa, intrând în avion.

Cei patru priviră cum rampa începea să se închidă, după care urcară în două dintre furgonete.

Aeronava gigantică începu să ruleze pe pistă.

Jean-Paul Bertrand rămase cu ochii la televizor până când acesta arătă avionul prinzând viteză și decolând.

Abia după aceea se duse la toaletă.

TREI

Aeropuerto Internacional Ministro Pistarini de Ezeiza
Buenos Aires, Argentina
11:10, 25 iulie 2005

Când primul convoi sosise, colonelul de aviație Jacob D. Torine, îmbrăcat în costum de pilot, stătea într-o parte a rampei deschise a aparatului Globemaster III.

Salutase când doamna Masterson și copiii acesteia, înconjurați de serviciul de pază, se apropiară de rampă.

— Numele meu este Torine, doamnă Masterson. Sunt pilotul dumneavoastră. Urmați-mă, vă rog.

Ea îi surâse, însă nu spuse nimic.

El îi conduse de-a lungul cavernoasei zone a cargoului, pe lângă sicriul ancorat, înfășurat în drapelul american, al sergentului Roger Markham. Un sergent din spatele sicriului rosti încet „Atențiu-ne”, și el, și al doilea pușcaș marin, care se afla în celălalt capăt al coșciugului, salutară.

Torine îi conduse pe Mastersoni pe o scară scurtă în sus spre zona aflată în imediata apropiere a punții de zbor. Acolo erau locurile pentru echipa de rezervă: două șiruri de scaune, opt în total, care se puteau întinde, înlăturându-li-se rezemătoarele pentru brațe, transformându-se astfel în paturi.

Torine îi instală pe Mastersoni pe primul rând, de unde copiii puteau să vadă carlinga, le arătă unde se află toaleta și le oferi cafea sau cola. Niciunul dintre ei nu luă nimic.

— Mă întorc într-o clipă, spuse Torine. Imediat ce toată lumea e la bord.

Doamna Masterson aprobă din cap, schiță un zâmbet, însă nici de data aceasta nu rosti nimic.

Torine se înapoie la rampă, unde îl aștepta inginerul de zbor, un sergent-șef de aviație cu păr

cărunt.

— Cum ne descurcăm? întrebă Torine.

— Am primit un bonus neașteptat, rosti sergentul-șef. Cei de la catering ne-au oferit vin și la prânz, și la cină.

— Pe care, desigur, l-ai refuzat cu mulțumiri, știind că e strict interzis consumul de băuturi alcoolice la bordul unei aeronave aparținând Forțelor Aeriene Americane.

Sergentul-șef chicoti.

— Bună mâncare, zise el. Pui și paste la prânz, file mignon și somon fiert la cină. Și foarte ieftin.

— Și căștile?

Sergentul-șef ridică un set de căști fără fir.

— Mulțumesc, spuse Torine.

Sergentul-șef arătă spre terminal. Un al doilea convoi de Yukon-uri și vehicule de pază se apropia de Globemaster.

C.G. Castillo coborî din BMW-ul ambasadei și veni spre rampă. Un caporal de marină se duse la portbagajul mașinii și scoase din el bagajele, apoi îl urmă pe Charley la rampă.

— Pune-le înăuntru, caporale, și găsește-ți un loc, ordonă Castillo, întorcându-se spre Torine. Bună dimineața, domnule!

— Ea cum se simte, Charley?

— I-au fixat maxilarul de nu-l poate deschide, răspunse Castillo. Era conștientă și relativ liniștită când am plecat.

Torine clătină ușor din cap cu compasiune, apoi spuse:

— Acum câteva minute am vorbit cu colonelul Newley. M-a asigurat că Gulfstream-ul a fost pregătit pentru a primi un pacient și este gata să decoleze în treizeci de minute de la primirea ordinului.

— Vă mulțumesc.

— Sergent-șef Dotterman, acesta este maiorul Castillo.

Bărbatul salută.

— Domnul colonel mi-a spus multe despre dumneavoastră, domnule.

Întinse căștile fără fir.

— Intercomul funcționează, spuse el, indicând un buton. Se cuplează la radioul pe care îl folosește pilotul.

Castillo examină căștile și le puse la urechi.

— Sunt cu comandă vocală, spuse sergentul Dotterman.

Castillo suflă în microfonul mic și încuviință din cap, în semn că a înțeles și, totodată, că dispozitivul funcționează.

Sicriul înfășurat în drapel al lui J. Winslow Masterson, aflat pe umerii membrilor detașamentului de onoare a Vechii Gărzi, se apropia acum foarte încet de rampă.

— Trebuie să plec, Charley, spuse Torine. Dotterman mă va anunța când toată lumea a urcat.

— Da, domnule, rostiră Castillo și Dotterman, aproape în cor.

Purtătorii de sicriu urcară rampa în pas lent de paradă și intrară în avion.

Dotterman îi urmă înăuntru pentru a supraveghea așezarea și ancorarea coșciugului. Castillo se întoarse și văzu că sergentul îl așeza înaintea sicriului sergentului Markham și trase concluzia că urmau să-l coboare primul pe Masterson.

— Cum se simte agentul special Schneider? întrebă ambasadorul Silvio, făcându-l pe Castillo să tresară.

Când se întoarse, văzu că domnul Silvio, Alex Darby și o femeie, probabil doamna Darby, se aflau la baza rampei.

— Era trează când am plecat de la spital. Are maxilarul imobilizat.

Ambasadorul o prezentă pe doamna Darby, apoi spuse:

— Soția mea și doamna Darby, dacă ți se pare o idee bună, se vor duce la spital de aici ca ea să știe

că nu este singură.

— Mi se pare o idee deosebită. Vă mulțumesc, spuse Castillo, apoi îl străfulgeră un gând: Unde e Santini?

Darby arătă cu degetul.

Tony Santini, cu o pușcă M-16 ca un vânător, stătea pe cabina unei uriașe mașini galbene de pompieri.

Când reperă privirea lui Castillo, Santini flutură din mână.

— Alex, zise Castillo, fluturând la rândul lui din mână, spune-i că-i mulțumesc și că ținem legătura, te rog.

— O să ne luăm rămas-bun de la Mastersoni, după care vă lăsăm să plecați, rosti ambasadorul Silvio.

Castillo încuviință din cap.

Imediat ce pătrunseră în interiorul avionului, locotenentul din Vechea Gardă păși – mărșălui, mai precis – pe rampă în jos spre Castillo, luă poziția de drepți și salută.

— Bună dimineața, locotenent! spuse Castillo. Bine executat. La catedrală și aici.

— Vă mulțumesc, domnule, replică locotenentul și-i înmână lui Castillo o decorație de aur legată cu panglică.

— Marea Cruce a Marelui Eliberator primită de domnul Masterson, domnule. Mi-am luat libertatea să o aduc personal.

— Bine te-ai gândit, locotenent. Mulțumesc. N-are cutie de prezentare, să presupun?

— Eu n-am văzut vreuna, domnule.

Castillo se uită în jur pentru a se asigura că nu-l vedea nimeni, apoi puse decorația în buzunarul pantalonilor.

— O să am grijă să ajungă la doamna Masterson. Mulțumesc.

— Da, să trăiți! făcu locotenentul, salută din nou, execută o întoarcere rapidă pe loc și mărșălui înapoi pe rampă în sus.

Castillo îl urmări cu privirea. *Diferența dintre mine și ofițerul ăsta tânăr primenit – când aveam vârsta lui – este că eu devenisem deja ciracul generalului Bruce J. McNab – generalul Naylor spunea că era vorba de o „influență corupătoare*” *– și că dobândisem deja o doză din disprețul său față de Armata ferchesă și o credință nestrămutată în Definiția lui Scotty McNab a îndatoririi de Ofițer*: *Execută ordinul și ai grijă de oamenii tăi, iar dacă regulile îți stau în cale, dă-le dracului de reguli.*

Ambasadorul Silvio, Alex Darby și soțiile lor coborâră din avion.

Darby întinse fără cuvinte mâna, apoi, după ce soțiile făcură același lucru, le ajută să coboare rampa. Ambasadorul Silvio, de asemenea întinse mâna.

— Mă aștept să ne mai vedem, zise el.

— Da, domnule, sunt sigur că așa va fi, răspunse Castillo și își aminti ceva. Nu voi mai avea nevoie de ăsta, domnule. Vă mulțumesc.

Apucă pistolul Beretta de 9 milimetri de la spate, îi scoase glonțul de pe țeavă și i-l dădu ambasadorului, care îl îndesă degajat la betelia pantalonilor.

— *Muchas gracias, mi amigo*, făcu Silvio. Și nu mă refer doar la pistol.

Apoi îl atinse pe Castillo pe umăr și coborî repede rampa. Imediat ce ajunse la baza ei, membrii Comandoului Aerian care asiguraseră perimetrul o urcară în tropot de bocanci. De-ndată ce și ultimul intră pe ușă, se auzi vuietul motorului electric și rampa începu să se retragă.

Castillo îl văzu pe sergentul-șef Dotterman cu mâna pe butonul de control al pasarelei, iar după un moment îi auzi vocea în căști.

— Toată lumea la bord. Se închid ușile, domnule colonel.

— Recepționat, răspunse vocea lui Torine. Pornesc Numărul Trei.

După cinci secunde, Dotterman raportă:
— Toate ușile închise, domnule colonel.
— Recepționat. Pornesc Numărul Doi.
Castillo se uită la Dotterman.
Sergentul, surâzând, îl pofti în interiorul avionului cu un gest care spunea „După dumneata, Gaston!”
Castillo îi surâse și el.
Acum ar trebui să-i dau doamnei Masterson decorația soțului ei.
Ducă-se dracului. N-am chef s-o văd acum.
Castillo se așeză în cel mai apropiat scaun cu cadru de aluminiu îmbrăcat în nailon, alături de membrii Comandoului Aerian, și își puse centura de siguranță. Apoi comută căștile pe funcția RADIO.
— Ezeiza, US Air Force Zero-Trei-Opt-Unu, rosti vocea lui Torine. Începem manevrele de decolare.
Zece secunde mai târziu, aparatul Globemaster III rula pe pistă.

•

Încă urcau spre altitudinea de croazieră, când Castillo își desfăcu harnașamentul, își croi drum prin fuzelaj și urcă scările spre locurile pasagerilor. Se opri, scoase Marea Cruce a Marelui Eliberator din buzunar, împături panglica de mătase cât se pricepu mai bine și se apropie de doamna Elizabeth Masterson.
— Doamnă Masterson, începu el, întinzându-i decorația. Ofițerul responsabil de garda de onoare a luat-o și m-a rugat să v-o dau.
Ea o luă, o privi un moment prelung, rosti încet „Mulțumesc” și o puse în poșetă.
Când ridică iarăși ochii, Castillo se îndepărtase deja spre capul scărilor.
— Domnule Castillo! strigă ea.
Bărbatul se opri. Când ea își dădu seama că el nu va face cale întoarsă, își desfăcu centura de siguranță și se duse la el.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, spuse ea. Și să-ți spun cât de rău îmi pare pentru domnișoara Schneider și sergent.

Castillo nu răspunse. Se uită pe lângă ea un moment lung, îndemnându-se să-și țină gândurile pentru el. Însă când o privi pe doamna Masterson, având în minte imaginea proaspătă a BMW-ului de ambasadă ciuruit, spuse:

— Numele lui era sergent Roger Markham, doamnă Masterson. Avea douăzeci de ani. Și eu consider că tânărul acela de viitor ar fi încă în viață și agentul special Schneider n-ar fi într-un pat de spital cu trei răni de glonț – și cu maxilarul imobilizat – dacă dumneavoastră ne-ați fi spus adevărul despre cei care v-au răpit.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul acesta?

— Am ordine să vă protejez pe dumneavoastră și pe copiii dumneavoastră, doamnă Masterson. Asta am făcut cât de bine m-am priceput și voi continua să o fac până ce voi fi eliberat de responsabilitate. Însă ordinele primite nu spun că trebuie să mă prefac, politicos, că aș crede că le-ați spus adevărul ofițerilor care anchetează răpirea dumneavoastră și asasinarea soțului dumneavoastră, când știm amândoi că ați mințit.

Îi întâlni ochii un moment, apoi dădu din cap și coborî scările în cala avionului.

•

Douăzeci de minute mai târziu, sergentul-șef Dotterman veni la Castillo, care ședea pe podea – știa, după multele ore de zbor cu aparate Globemaster, că podeaua era mult mai comodă decât scaunele de aluminiu îmbrăcate în nailon –, și-i făcu semn să-și pună căștile pe cap.

După ce el se execută, Dotterman se aplecă și le comută pe funcția INTERCOM.

— Castillo, mă auzi? întrebă vocea lui Torine.

— Da, domnule.

— Vrei, te rog, să vii aici sus?

— Da, domnule.

Ei, se pare că l-am pus pe Jack Torine într-o poziție incomodă.

Pe lângă răspunderea de-a pilota avionul și alte griji, a trebuit să facă față și unei femei furioase căreia nu-i place să fie făcută mincinoasă și care n-a stat mult pe gânduri să se plângă ofițerului cel mai înalt în grad pe care l-a găsit.

Iar el n-avea nevoie de asta. Torine e unul dintre băieții buni.

Îmi pare însă rău că i-am spus femeii ce gândesc?

Nici cât negru sub unghie!

Castillo se opinti în picioare și străbătu iarăși avionul spre carlingă. Nu avea cum s-o evite pe doamna Masterson, dar ea nu arătă prin nimic că-l văzuse.

Se postă între scaunul pilotului și al copilotului, iar când colonelul Torine nu păru să-i remarce prezența, se aplecă și-l atinse pe umăr.

Torine se întoarse și-l privi cu un zâmbet.

— Dotterman mi-a spus că stai pe podea, zise Torine. Dacă vrei să te întinzi, Charley, și Dumnezeu știe că ai toate motivele să fii obosit, scoate rezemătoarele și întinde un scaun de la pasageri. Am să-ți dau o pătură și pernă.

Nu e nici șucărit, nici stânjenit, reacții normale în cazul în care văduva Masterson i s-ar fi plâns.

Ei, poate că doamna așteaptă să-i spună președintelui ce ticălos cu suflet rece sunt.

Iar pe mine în cot mă doar dacă o face.

— Mulțumesc, dar nu mi-e somn, domnule.

— Ei, atunci, poate ai vrea să stai pe locul din dreapta o vreme și să vezi cum navighează adevărații piloți deasupra junglei Amazonului?

— Acolo ne aflăm, deasupra junglei Amazonului?

— Eu nu știu unde ne aflăm, mărturisi Torine. Înclină din cap spre copilot: Mă bazez pe el, iar din experiență știu cât de des se poate el rătăci și

într-o debara. Ce zici dacă te ridici de acolo, Bill, ca să vedem dacă acest aviator militar poate afla unde suntem?

Copilotul surâse, apoi își desfăcu centura de siguranță.

După ce Castillo îi luă locul și se legă bine în scaun, copilotul i se aplecă peste umăr și indică un ecran pe care figura poziția lor. O hartă electronică extrem de amănunțită arăta că se aflau la aproximativ două sute de mile de Buenos Aires, la câteva mile nord de Rosario. Pe ecran mai apăreau și altitudinea, viteza de zbor, desigur, distanța și timpul necesar pentru a ajunge la aerodromuri alternative. Castillo era familiarizat cu echipamentul. Lear Bombardierul era dotat cu o versiune civilă. Ghidate de trei sau mai mulți sateliți cuplați la un computer, zona și viteza la sol afișate pe ecran aveau o acuratețe care permitea doar șase picioare și trei mile pe oră ca marjă de eroare.

Oare Tom i-a obținut lui Fernando permisiunea de aterizare la Keesler?

— Drăcovenia aia te privează de toată distracția pilotajului, opină colonelul Torine. Era mult mai amuzant când puteai scoate capul pe geam ca să vezi dacă autostrada mai era sub tine.

PATRU

Baza Forțelor Aeriene Keesler
Biloxi, Mississippi
20:35, 25 iulie 2005

De pe locul său, în vreme ce Torine alinie Globemaster-ul pe direcția pistei de la Keesler și apoi aduse lin uriașul avion la sol, Castillo văzu, în lumina a, poate, o duzină de reflectoare puternice montate în vârful unor stâlpi, aparatul Boeing 747

– Forțele Aeriene îl numeau VC-25A, cel care, atunci când președintele Statelor Unite se afla la bordul lui, devenea Air Force One – parcat la capătul pistei de rulaj, paralel cu cea de aterizare. Era apărat nu doar de santinele, ci și de șase Humvee-uri dotate cu mitraliere de calibru .50.

— Trei-Zero-Unu la sol la ora douăzeci și treizeci și cinci, spuse Torine în microfon. Închideți, vă rog, raportul de zbor. Aștept instrucțiuni de parcare.

— Air Force Trei-Zero-Unu, aici turnul de control la sol Keesler. Oprește-te la capătul pistei de aterizare. Vei fi interceptat de un vehicul de ghidaj. Vei fi interceptat de un vehicul care îl va duce pe maiorul C. Castillo de la aeronavă la destinația de la sol. Repetă.

— Keesler, răspunse Torine, Trei-Zero-Unu înțelege să oprească la capătul pistei de aterizare. Acolo va fi un vehicul de ghidaj. Maiorul Castillo va fi dus de un al doilea vehicul la destinația de la sol.

— Corect, Trei-Zero-Unu.

Copilotul îl atinse pe Torine pe umăr și apoi arătă cu degetul pe geam. O camionetă albastră a Forțelor Aeriene, pe platforma căreia era instalat un indicator ce spunea DUPĂ MINE, și un GMC Yukon stăteau una lângă cealaltă pe o rampă de acces la pista de rulaj.

— Dotterman, ai auzit? întrebă Torine.

— Sunt la ușa laterală, domnule colonel.

Torine se întoarse spre Castillo.

— De ce am impresia că destinația ta la sol este 747-le acela?

— Keesler, rosti copilotul în microfon. Trei-Zero-Unu este oprit pe pistă.

— Te vedem, Trei-Zero-Unu, răspunse controlorul la sol.

— Domnule colonel, anunță Dotterman, se apropie un Suburban și un vehicul de ghidaj.

Suburban-ul m-a văzut. Vine pe lateralul fuzelajului.

— Acela probabil e-un Yukon, Dotterman, spuse Torine.

— Care e diferența?

— Nu știu, mărturisi colonelul.

— Coboară oameni din mașina aia, cum i-o fi zicând, raportă sergentul-șef Dotterman.

Când colonelul Torine dădu să-și desfacă centura de siguranță cu intenția vădită de-a elibera scaunul, Castillo se ridică de la locul lui, rabată scaunul și rămase în ușa carlingii. Simțea ochii doamnei Masterson ațintiți asupra lui. Îi întâlni pentru un moment, după care se uită în altă parte.

Treizeci de secunde mai târziu, un locotenent-colonel de marină, înalt și subțire, în uniformă albastră cu tresele aurii purtate de ajutoarele comandantului-șef, apăru în capul scărilor.

Aruncă o privire spre Castillo, după care se îndreptă direct spre doamna Masterson.

— Doamnă Masterson, sunt locotenentul-colonel McElroy, în slujba președintelui. Avionul va rula spre un hangar. Acolo, ambasadorul și domnul Lorimer vor urca la bord…

— Sunt agentul special Willkie de la Serviciul Secret, anunță un bărbat îndesat, în urechea lui Charley. Dumneavoastră sunteți domnul Castillo?

Pe Castillo îl enervă întreruperea. Doamna Masterson îl țintuise iarăși cu privirea și-i acordase mai multă atenție lui decât omului președintelui.

Și nu era furioasă. Nu era o privire gen „Acum să vezi ce te-așteaptă, ticălosule.”

Era o privire care spunea: „Am nevoie de ajutorul tău.” Sau: „Trebuie să vorbim.”

Ori amândouă.

Ce se întâmplă?

Iar acum nenorocitul ăsta mă întrerupe!

Castillo se înfrână în ultima fracțiune de secundă să nu-l împingă în lături pe agentul special.

— Eu sunt Castillo.

— Veniți, vă rog, cu mine, domnule. Președintele vrea să vă vorbească.

Castillo aprobă din cap.

Agentul special Willkie porni pe scări în jos. Când Charley se întoarse după el, se uită iarăși la doamna Masterson. Privirile li se întâlniră din nou.

Pare tulburată, aproape speriată.

Nu vrea să plec.

Doamna Masterson se ridică în picioare, îl împinse într-o parte pe locotenentul-colonel McElroy și strigă:

— Domnule Castillo!

— Da, doamnă?

— Pot discuta un moment între patru ochi cu tine, te rog?

— Da, doamnă. Desigur.

Trecu razant pe lângă McElroy, îndreptându-se spre intrarea în carlingă. Se apropie atât de mult, încât Castillo se dădu înapoi, mișcare care-l făcu să se lipească de Torine.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă? întrebă el. S-a întâmplat ceva?

Ea ridică ochii spre el. Castillo văzu un licăr de lacrimi în ei.

— Mi-era teamă să spun ceva în Buenos Aires, domnule Castillo, vorbi ea. Prioritatea mea era să asigur siguranța copiilor mei.

El aprobă fără cuvinte.

Elizabeth Masterson inspiră adânc.

— Dar acum nu mai suntem în Argentina. Suntem aici. Făcu o pauză, după care urmă, încet și grijuliu, ca și când ar fi repetat înainte ceea ce voia să spună: Oamenii care m-au răpit voiau să le spun unde este fratele meu. Ziceau că dacă nu o fac îmi vor ucide copiii, unul câte unul. Și ziceau că-mi vor ucide copiii și părinții dacă suflu o vorbă despre asta. Și atunci l-au omorât pe Jac… Vocea i se pierdu. Înghiți și continuă: Atunci mi-au ucis soțul, ca să-mi arate că nu glumesc.

— Și nu știți unde este fratele dumneavoastră, nu-i așa? întrebă Castillo, cu blândețe.

Ea clătină din cap.

Castillo puse mâinile pe brațele ei.

— Ascultați-mă, doamnă Masterson. Aveți cuvântul meu că nimeni nu vă va atinge copiii. Sau părinții. Ori…

— Pur și simplu nu știu ce să fac. De aceea n-am…

— Domnule Castillo, vă așteaptă președintele! anunță deranjat agentul special Willkie.

— N-are decât să aștepte! se răsti Castillo, după care coborî înapoi ochii spre doamna Masterson.

Femeia clătina din cap și zâmbea printre lacrimi.

El o privi întrebător.

— Știam că va trebui să spun cuiva, rosti ea. Și cred că am făcut bine alegându-te pe tine.

— Nu înțe…

— Câți oameni crezi că ar spune, atunci când sunt atenționați că președintele Statelor Unite îi așteaptă, „N-are decât să aștepte”?

— Asta ar putea arăta doar că sunt impulsiv, zise Charley.

— Nu, domnule Castillo. Este exact ceea ce mi-a zis Alex Darby că ești.

El o privi din nou întrebător.

— Un ticălos al naibii de încăpățânat, explică ea, și exact omul de care ai nevoie să-ți fie alături atunci când dai de probleme serioase.

— Ei, dacă dumneavoastră credeți asta, doamnă, vă rog să fiți convinsă că vă sunt alături.

— Domnule Castillo, pentru Dumnezeu, vă așteaptă președintele! strigă agentul special Willkie.

— Mă întorc cât pot de repede, promise Charley.

Femeia se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz, spuse „Mulțumesc” și se întoarse la loc.

Castillo se uită la colonelul Torine.

— Ați auzit și dumneavoastră, nu?

Torine, cu o mină serioasă, încuviință.

— Nu vreți să veniți cu mine, vă rog? Am nevoie de un martor.

— Sigur, spuse colonelul, întoarse capul și ridică vocea: Bill, părăsesc aeronava. Rămâne pe mâinile tale.

— Da, domnule.

Când agentul special Willkie îl văzu pe colonelul Torine în urma lui Castillo pe scări, se uită surprins la el și anunță:

— Președintele n-a spus că ar vrea să mai vorbească și cu altcineva în afară de dumneavoastră, domnule Castillo.

— Ei, atunci presupun că va fi surprins să-l vadă pe colonelul Torine, nu crezi?

•

Imediat ce ajunseră pe pistă lângă Globemaster, agentul special Willkie vorbi în microfonul prins la rever.

— Domnul Castillo insistă să-l aducă și pe pilot.

— Nu „pilot”, prietene, interveni iritat Torine, deranjat, ci colonelul Jack Torine, Forțele Aeriene SUA.

— Spune că numele lui e Torine, vorbi agentul special Willkie în microfonul de la rever.

Treizeci de secunde mai târziu, agentul Serviciului Secret spuse:

— Urcați, vă rog, în Yukon, domnilor, și vă voi duce la președinte.

Se aflau pe bancheta din spate a autovehiculului deja de treizeci de secunde, când Torine îl atinse pe Castillo pe umăr și arătă pe geam.

Charley se uită și văzu soldați înarmați cu puști Car 16 formând un cordon de pază în jurul Globemaster-ului.

— Nu știam că dau pe mâna tipilor din Aviație arme încărcate, zise Castillo.

Torine pufni.

— Aceia nu sunt tipi din Aviație, deșteptule. Sunt soldați, aproape sigur din Forțele Speciale și

probabil din Delta Force. Și cel puțin unul dintre ei e din Gray Fox. Acela e sergentul Orson, nu?

Castillo se uită. Unul dintre soldați era un sergent clasa întâi înalt și blond pe nume Orson. Ultima oară, Castillo îl văzuse pe lunetistul/transmisionistul Gray Fox Orson în Costa Rica, unde acesta îi lichidase cu maxim profesionalism pe doi dintre teroriștii care furaseră aparatul 727.

— Fir-aș să fiu, da’ chiar că e Orson!

Ce naiba se întâmplă aici?

•

Yukon-ul opri în fața scărilor lungi ce fuseseră atașate de uriașul Boeing, iar Castillo și Torine coborâră. Accesul la scări era păzit de un grup de oameni, inclusiv două femei, în mod evident agenți ai Serviciului Secret.

Una dintre ele vorbi în microfonul de la rever, apoi se întoarse spre Castillo și Torine.

— Puteți urca la bord, domnilor, rosti ea. Președintele vă așteaptă.

XII

UNU

La bordul Air Force One
Baza Forțelor Aeriene Keesler
Biloxi, Mississippi
20:50, 25 iulie 2005

Deși mai văzuse aeronava prezidențială și se aflase mai aproape de ea decât ajung majoritatea oamenilor, Castillo nu urcase niciodată la bordul ei.

Primul lucru pe care îl observă când trecu pragul era că interiorul nu se asemăna defel cu orice alt Boeing 747 pe care îl văzuse el sau, la o adică, cu orice altă aeronavă de linie. În loc de șir după șir de scaune, se trezi că se uită la sigiliul președintelui Statelor Unite montat pe un perete crem care se întindea cât vedea cu ochii – aproximativ cincisprezece metri – pe partea stângă a aparatului de zbor, până unde coridorul forma un cot.

Al doilea lucru pe care îl observă fu un agent al Serviciului Secret stând în segmentul scurt de coridor din stânga sa. Castillo auzise că apartamentul prezidențial era situat în botul aeronavei, sub puntea de zbor, și tocmai decisese că agentul special îl păzea pe președinte, când un al doilea agent special i se adresă. Pe acesta îl cunoștea.

— De-a lungul coridorului până la ușă, zise Joel Isaacson, arătând cu degetul, apoi adăugă: Mă bucur să te văd, Charley!

Castillo strânse mâna lui Isaacson, trecând pe lângă el, dar nu spuse nimic.

Ușa la care se referise Isaacson se afla în cotul format de coridor. Când Castillo ajunse aproape de

ea, un agent al Serviciului Secret apăru și o deschise spre interior.

Castillo păși înăuntru și se trezi într-o sală de conferințe destul de mare. Era o masă lungă, cu opt fotolii de piele tapisate în jurul ei. Toate erau prevăzute cu centuri de siguranță.

La masă stăteau secretarul de stat, doctorul Natalie Cohen, secretarul Siguranței Naționale, onorabilul Matthew Hall, directorul agenției naționale de informații, ambasadorul Charles Montvale și generalul Allan Naylor, comandantul-șef al Centrului de Comandă. Președintele Statelor Unite era tolănit pe o canapea de piele așezată lângă peretele interior, vorbind la telefon.

Când îl văzu pe Castillo, zâmbi și-i făcu semn să se apropie și să ocupe unul dintre fotoliile libere de la masă. Apoi, când îl zări pe colonelul Torine, îi făcu și lui semn să se apropie și să se așeze.

Castillo obținu un zâmbet din partea doamnei secretar de stat și-a secretarului Securității Naționale. Generalul Naylor înclină din cap spre el, iar directorul Agenției Naționale de Informații îl privi cu un amestec de ceea ce Castillo aprecie că erau curiozitate și dezaprobare.

Apoi președintele spuse în telefon:

— Scumpo, Charley Castillo tocmai a intrat pe ușă. Te sun mai târziu.

Cu o oarecare dificultate, președintele puse receptorul în furcă, apoi se ridică și veni la Castillo. Când acesta dădu să se ridice, președintele flutură din palma dreaptă pentru a-i spune să rămână jos, după care îi întinse mâna.

— Mă bucur să te văd, Charley, zise el și se întoarse spre Torine. Și pe tine, colonele. Am fost nițel surprins să aud că tu ai pilotat Globemaster-ul încoace, apoi mi-am dat seama că nu era cazul să fiu. Tu și Charley formați într-un fel o echipă, nu?

— Da, domnule. Cred că da.

— Tot cald e afară? întrebă președintele, ducându-se în capul mesei de conferință și

așezându-se.

— E cald și umed, domnule, răspunse Torine.

— Oamenii cu scaun la cap nu vin în Mississippi în toiul verii, proclamă cu lejeritate șeful statului, și nici nu pleacă în Minnesota în toiul iernii. Oamenii cu scaun la cap se duc în Carolina de Sud, indiferent de anotimp, și nu se mai întorc niciodată.

Cei de la masă râseră de complezență.

— Două lucruri se vor întâmpla imediat, zise președintele încet, acum pe un ton serios. Primul, deoarece pur și simplu nu pot rămâne aici pentru înmormântare, oricât de mult aș dori, este că vom participa la ceremonia solemnă a scoaterii sicriului domnului Masterson din avion. Cu fanfară. Acum se fac pregătirile. Înțeleg că vom avea în jur de cincisprezece minute. Adică suficient cât să punem în mișcare al doilea lucru care se va întâmpla.

Duse mâna sub masă, de unde scoase o servietă de piele roasă. O deschise și luă din ea două foi de hârtie, pe care i le dădu generalului Naylor.

— Vrei, te rog, să le citești, domnule general?

— Da, domnule.

Naylor luă foile, le privi un moment și începu să citească.

„Strict Secret – Președinție

Casa Albă, Washington, D.C., 25 iulie 2005

Ordin prezidențial

S-a dovedit că asasinarea lui J. Winslow Masterson, șeful misiunii de la Ambasada Statelor Unite din Buenos Aires, Argentina, răpirea soției domnului Masterson, doamna Elizabeth Lorimer Masterson, asasinarea sergentului de marină Roger Markham și tentativa de asasinare a sergentului special Elizabeth T. Schneider, din cadrul Serviciului Secret, au indicat dincolo de orice dubiu existența unui singur sau a mai multor comploturi teroriste în vederea lezării grave a intereselor Statelor Unite, a ofițerilor diplomatici

și a cetățenilor ei. Această situație nu poate fi tolerată.

S-a mai dovedit că acțiunile deja întreprinse sau ce urmează a fi întreprinse de mai multe organisme ale guvernului Statelor Unite pentru depistarea și prinderea celor care au comis actele teroriste descrise anterior și pentru preîntâmpinarea unor viitoare acte similare sunt și vor fi zădărnicite cu respectarea strictă a legilor și regulamentelor în vigoare.

Se consideră, prin urmare, că este necesară organizarea unei acțiuni clandestine și sub acoperire, sub directa supraveghere a președintelui.

Se solicită imperativ constituirea imediată a unei organizații clandestine și sub acoperire cu misiunea de a determina identitatea teroriștilor implicați în asasinate, răpire și tentativa de asasinat descrise anterior și a-i anihila. Și a înfăptui alte astfel de activități sub acoperire și clandestine, pe care președintele va alege să le comande.

În scopul păstrării caracterului secret, organizația clandestină sus-menționată va fi cunoscută drept Oficiul de Analiză Organizațională, în cadrul Departamentului de Securitate Națională. Finanțarea se va realiza inițial din „fondurile speciale ale Președinției. Acțiunile organizației vor fi decise de președinte la sfatul șefului Oficiului de Analiză Organizațională.

Maiorul Carlos G. Castillo, Forțele Speciale, Armata SUA, este numit șeful Oficiului de Analiză Organizațională, post pe care îl ocupă din clipa de față".

Generalul Naylor se opri din citit și se uită la președinte.

— Ordinul a fost supervizat de domnișoara Cohen, în calitate de secretar de stat, domnule președinte.

Singurul sunet din sală era al aerului rece suflând prin duzele din tavan.

— Tăcerea asta asurzitoare pe care o auzim, maior Castillo, rosti președintele încet, după un moment, îmi sugerează că toată lumea încearcă să găsească motive solide pentru care eu ar trebui să rup ordinul și modul în care îmi pot aduce diplomatic în atenție respectivele obiecții. Așa că dați-mi voie să vă scutesc de-un chin. Ordinul acesta nu se discută.

Președintele se uită de jur-împrejurul mesei, lăsând cuvintele să se așeze, apoi continuă:

— Nu vreau doar ca bastarzii care i-au ucis pe Masterson și pe sergentul Markham să fie pedepsiți, ci vreau să transmit un semnal celor care se află în spatele lor și oricui mai crede că poate scăpa basma curată ucigând un diplomat american, un semnal care să le spună că președintele va fi intransigent pentru preîntâmpinarea unor astfel de fapte, iar acesta – am decis – este cel mai bun mod de a o face.

— Domnule președinte, spuse ambasadorul Montvale, pot întreba care va fi relația mea cu maiorul?

— Mă bucur că ai întrebat, Charles, zise președintele. Să fim siguri că toată lumea înțelege asta. Este valabil, de asemenea, pentru Natalie și Tom, desigur, și pentru ceilalți secretari și procurorul-general. Toți îi veți pune la dispoziție orice consideră el că este necesar la îndeplinirea misiunii pe care i-am dat-o. Însă el răspunde doar în fața mea. A înțeles toată lumea asta?

— Sunt însă câteva potențiale probleme care se ridică…

— Charles, le poți discuta cu maiorul Castillo, îl întrerupse președintele. Doar m-ai auzit spunând, nu-i așa, că ordinul dat nu se discută.

— Da, am auzit, domnule președinte.

— Okay, acesta este kilometrul 0, zise președintele. Acum aș dori ca maiorul Castillo să ne spună unde crede că ne aflăm și încotro se va

îndrepta de aici. Se uită spre Castillo. Okay, Charley, dă-i drumul.

Castillo își dădu seama că ședea țeapăn pe marginea fotoliului, ca un începător hotărât să nu rateze o vorbuliță din ce are de spus președintele sau oricare dintre ceilalți înalți demnitari.

Ca un reflex pavlovian, dădu să se ridice în semn de respect și subordonare față de acei seniori.

Stai o clipă!

Dacă fac asta, *va fi un semn că un simplu maior prezintă superiorilor săi un raport pe care aceștia să-l analizeze în marea lor înțelepciune și să-l accepte sau să-l respingă.*

Nu cred că președintele vrea să fac asta.

În loc să se ridice în picioare, se lăsă să cadă înapoi în fotoliu și își împreună mâinile, ca pentru a-și aduna gândurile, ceea ce și făcea.

Văzu că generalul Naylor și colonelul Torine îl priveau cu circumspecție.

Ei, să vedem dacă o pot scoate la capăt.

— Domnule președinte, începu el, când doamna Masterson a fost interogată la Spitalul German de către domnul Darby, care este șeful oficiului CIA în Argentina și a fost un prieten apropiat al familiei Masterson, dumneaei a afirmat că nu știe absolut nimic despre răpitori. Mie mi s-a părut că minte…

— *Tu* ai decis, domnule maior, că minte? îl întrerupse Montvale, disprețuitor.

— Da, domnule ambasador Montvale, eu am decis asta, răspunse Charley, privindu-l în ochi. Și ulterior, domnul Darby și ambasadorul Silvio mi-au dat dreptate.

— În ce privință consideri că a mințit, Charley? întrebă președintele.

— Mai degrabă a omis, domnule, decât a rostit un neadevăr. A spus că nu-și amintește niciun amănunt din timpul răpirii. Eu n-am crezut asta.

— Femeia, zise Montvale, era evident într-o stare de grav…

Președintele ridică mâna, pentru a-l face pe ambasador să tacă.

Castillo se uită la președinte, apoi continuă:

— Puțin înainte să decolăm de la Ezeiza – aeroportul din Buenos Aires – i-am dat doamnei Masterson medalia, Mare Cruce a Marelui Eliberator, care fusese prinsă pe drapelul care acoperea sicriul domnului Masterson de către președintele Argentinei. Ea și-a exprimat regretul pentru moartea sergentului Markham și pentru rănile suferite de agentul special Schneider. Mă tem că eu nu i-am răspuns foarte elegant. Tocmai veneam de la spital, unde sergentul special Schneider zăcea cu dureri atroce, cu maxilarul imobilizat, și înainte cu șaizeci de secunde trecusem pe lângă sicriul sergentului Markham.

Ce i-am spus, de fapt, a fost că, dacă ne-ar fi mărturisit adevărul, după mine, Markham ar fi fost încă în viață, iar Schneider n-ar fi fost rănită.

— Ai făcut-o mincinoasă în față, Charley? întrebă Natalie Cohen, cu tristețe, nevenindu-i să creadă.

— Da, doamnă. Mă tem că așa am făcut.

— Și cum a reacționat? întrebă calm președintele.

— La momentul acela, în niciun fel, domnule, dar adineaori, înainte să venim aici, s-a apropiat de mine și a zis că acum, că se află în Statele Unite, poate vorbi. Mi-a spus că răpitorii voiau să afle unde este fratele ei…

— Fratele ei? repetă președintele.

— Jean-Paul Lorimer, domnule. Lucrează pentru Națiunile Unite în Paris. Doamna Masterson a spus că răpitorii au amenințat că-i ucid copiii dacă nu le spune și că-i ucid copiii și părinții dacă dă în vileag toate astea. Iar pe domnul Masterson l-au ucis pentru a-i demonstra că nu glumesc.

— Ticăloșii! făcu șeful statului.

— Domnule președinte, spuse Natalie Cohen, de câteva zile încercăm fără succes să dăm de urma domnului Lorimer. Știm doar că nu este în apartamentul său și că n-a fost la serviciu.

— Doamna Masterson spune că nu știe unde este fratele ei, completă Castillo.

— Și dumneata, domnule maior, întrebă Montvale, de ce crezi că doamna Masterson a ales să-ți spună toate astea ție și nu, să zicem, ambasadorului Silvio sau prietenului nostru, șeful oficiului CIA?

— Probabil pentru că tocmai aterizaserăm în Statele Unite, răspunse Castillo.

— Mi se permite, domnule președinte? întrebă colonelul Torine.

Președintele îi făcu semn să vorbească.

— Am asistat la discuția dintre maiorul Castillo și doamna Masterson, spuse Torine. Motivul pentru care a rupt tăcerea în fața maiorului Castillo este acela că a dat crezare celor spuse de domnul Darby despre el.

— Și ce a spus aceasta? întrebă Montvale.

— Din câte se pare, domnule, replică Torine, domnul Darby i-a spus doamnei Masterson că, după părerea lui, maiorul Castillo este – vă redau aproximativ vorbele doamnei Masterson – „un ticălos al naibii de încăpățânat și exact omul de care ai nevoie să-ți fie alături atunci când dai de probleme serioase”.

Președintele lăsă capul într-o parte și surâse.

— Ei, în sfârșit descopăr că-i dau perfectă dreptate unui șef de oficiu CIA. Ești satisfăcut de răspuns, Charles?

— Da, domnule președinte, sunt.

Castillo văzu că generalul Naylor tușea tăcut în spatele mâinii. Din îndelungata sa experiență, știa că făcea asta atunci când voia să-și ascundă zâmbetul.

Când Castillo privi spre secretarul Hall, acesta îi făcu cu ochiul și nu încercă să-și mascheze

surâsul.

Ba pe-a mă-tii, *ambasador Montvale, jigodie înțepată ce ești*! gândi Charley, apoi se atenționă.

Iar calci pe bec, *prostule*!

Dacă e cineva cu care trebuie să încerci să te înțelegi, *acela este Charles Montvale*, *directorul agenției naționale de informații*.

Nu ești în prezența lui de nici zece minute și el a ajuns deja la concluzia – probabil explicabil – că C.G. Castillo este un nemernic arogant care trebuie pus la respect cât mai repede posibil.

Cel mai rău lucru pe care-l poți face unui tip ca Montvale este să-l umilești în prezența egalilor săi și a președintelui Statelor Unite. *Asta n-o va uita și nici ierta vreodată.*

— De ce crezi că oamenii ăștia îl vor pe fratele ei, Charley? întrebă președintele. Și cine crezi că sunt ei?

— N-am nicio idee, domnule președinte, mărturisi Castillo, însă cred că următorul lucru pe care trebuie să-l fac e să stau de vorbă cu el. Asta dacă îl găsesc.

— ONU spune că nu știe unde este, Natalie? întrebă președintele.

— Am vrut să-l contactăm când doamna Masterson a fost răpită, astfel încât el să poată lua legătura cu familia, deoarece tatăl lor, ambasadorul Lorimer, are grave probleme cardiace. Nimic. Ambasada noastră din Paris nu a reușit să afle decât că mașina lui e în garaj, hainele în apartament și totul arată ca și când ar fi plecat într-o excursie sau ceva asemănător. Aparent, e propriul său șef, se duce unde poftește, când poftește.

— Oamenii ăștia au ucis pentru a arăta cât de mult îl vor pe individul ăsta, zise președintele. Deci viața lui e în pericol. Ai de gând să comunici asta Națiunilor Unite? Îi va pune asta în priză?

— Domnule, presupun că ONU, din New York și Paris, știe de uciderea lui Masterson.

— Dar nu și ce i-a spus doamna Masterson lui Charley, corect?

— Nu, domnule. Iau imediat legătura prin telefon cu ambasadorul nostru la ONU și-i cer să transmită informația aceasta, dacă veți considera că e necesar.

— Eu aș vrea să n-o faci, zise Castillo.

— De ce nu? întrebă Natalie Cohen curioasă, dar nu ofensată.

— Instinctul îmi spune că ar fi o mișcare greșită.

Secretarul de stat se uită la președinte. Chipul acestuia era îngândurat.

— Am de gând să subliniez un lucru important, așa că atenția la mine, zise președintele. Mergem pe mâna instinctului lui Castillo. Nu neapărat fiindcă sunt de acord cu el, ci fiindcă nu am tăria necesară să mă bag peste el. Și eu sunt singura persoană care se poate și din când în când se va băga peste el. Okay?

— Da, domnule, zise doctorul Cohen.

— Ce vrei să faci în privința fratelui dispărut, Charley?

— Mă voi duce în Europa în încercarea de a-l găsi.

— Când?

— Imediat ce mă asigur că doamna Masterson și copiii sunt în siguranță, domnule. I-am dat cuvântul meu că vor fi protejați.

— Și așa vor fi, spuse președintele. Ai văzut acolo afară, pe câțiva amici de-ai tăi din Delta Force, Charley?

— Da, domnule.

— Procurorul-general a fost de acord cu mine că în situația de față se justifică folosirea armatei pentru protejarea familiei Masterson. Evident, există o limită de timp, dar pentru moment, aș spune că sunt în siguranță.

— Doamna Masterson a rugat-o pe agentul special Schneider să găsească o firmă de securitate particulară, domnule. Să văd ce pot face.

— Odată rezolvată treaba asta, vrei să te duci în Europa în cel mai scurt timp posibil?

— Da, domnule.

— Nu vrei să vii la Washington cu noi? Presupun că ajungi mai repede în Europa de la Washington decât de la Biloxi.

— Domnule, cu tot respectul, dar i-am cerut vărului meu să vină aici cu avionul familiei. Aș vrea să-l folosesc pe acela.

— Nu avionul Forțelor Aeriene? Un Gulfstream, poate?

— Consider că o aeronavă civilă ar fi mai indicată, domnule. Mai puțin bătător la ochi.

— Și foarte costisitor. Ce zici de asta? Cine va plăti?

— Domnule, ultima dată când l-am folosit – în operațiunea 727, zburând cu el în Mexic și Costa Rica – a fost închiriat Serviciului Secret. Speram să putem face din nou acest aranjament.

Președintele se uită la secretarul Hall. Serviciul Secret devenise parte a Departamentului de Securitate Națională.

— Ar fi asta o problemă, Matt?

— Nu, domnule, răspunse Hall, apoi adăugă: E aici, Charley. Fernando e în hangarul unde vom… ține ceremonia.

— Prea bine, atunci, rosti președintele. Mai ai nevoie de ceva? De echipament, de oameni?

— Lista e lungă, domnule.

Președintele îi făcu semn să continue.

— Aș vrea să opresc la Fort Bragg și să iau un radio prin satelit Gray Fox și un operator. Și aș vrea un altul instalat la Nebraska Avenue Complex și un al treilea la ambasada din Argentina, cu un operator.

— Asta nu va fi o problemă, nu-i așa, general Naylor? întrebă președintele.

— Așa e, domnule. Iau de îndată legătura prin telefon cu generalul McNab.

— Altceva, Charley?

— Da, domnule. Aș vrea să-l împrumut pe unul dintre piloții colonelului Torine, unul care are experiență în zboruri peste Ocean. Eu, unul, n-am efectuat niciodată un astfel de zbor.

— Nu va fi o problemă, nu-i așa, colonele?

— Din păcate, este, domnule, spuse Torine. Până în acest moment, domnule președinte, n-am știut că maiorul Castillo nu este întru totul mulțumit de îndemânarea mea ca pilot. Mă simt zdrobit și umilit dincolo de orice cuvânt.

— Adică vrei să pilotezi tu avionul lui? întrebă președintele, zâmbind.

— Foarte mult, domnule.

— Așa vei face, zise președintele.

— Mulțumesc, îi spuse Castillo lui Torine.

Președintele se uită la ceasul de la mână.

— Ei, se scurge timpul. Trebuie să-mi schimb cămașa. Până atunci, tu poți termina lista cu cele necesare.

Ieși din sala de conferință.

Castillo simți privirea rece a lui Montvale ațintită asupra sa.

— Cu ce altceva te mai putem ajuta, domnule maior? întrebă el, accentuând cuvântul „maior”.

Castillo se uită la secretarul de stat.

— Voi avea nevoie de puțin ajutor cu pașapoartele, doamnă.

— Pașapoarte, la plural? zise Montvale.

— M-am dus în Argentina cu pașaportul meu german…

— Cum ai spus? îl întrerupse Montvale.

— Maiorul Castillo are cetățenie dublă, domnule ambasador, explică generalul Naylor, prompt și tăios. Uneori, își folosește naționalitatea germană – foarte eficient – atunci când se află într-o misiune sub acoperire.

Mi-a venit cumva în ajutor în pielea adorabilului unchi Allan?

Ori fiindcă atitudinea lui Montvale față de mine îl calcă pe bătături?

Poate, probabil amândouă. Într-una dintre numeroasele lui predici dinainte să merg la West Point, mi-a spus să nu uit niciodată că un grad superior nu-ți dă dreptul să sari la beregata subalternilor, mai ales în prezența altora.

Lucru pe care, desigur, l-am făcut atunci când l-am beștelit pe locotenentul din Vechea Gardă și caporalul de marină Lester Bradley era de față, cu ambele urechi ciulite.

Ceea ce dovedește, categoric, că nu sunt nici pe departe un ofițer atât de bun pe cât îmi place să mă prefac că sunt.

— Te rog continuă, domnule maior, spuse Naylor.

— Domnule general, Gossinger figurează în baza de date argentiniană a imigranților…

— Gossinger? îl întrerupse Montvale. Cine-i acest Gossinger?

Acum, în sprijinul lui Castillo veni secretarul de stat.

— Charles, vorbi ea, crezi că am putea să-i permitem maiorului Castillo să încheie măcar o propoziție înainte să sărim cu întrebări?

O secundă, Montvale o săgetă cu privirea, apoi însă, aparent, își aminti că Natalie Cohen, în calitate de secretar de stat, nu era doar cel mai înalt demnitar din cabinetul șefului statului – și astfel președintele acelei adunări ad-hoc a membrilor acestuia –, dar și o prietenă apropiată a președintelui. Prin urmare, nu se cădea să o contrazică.

— Iartă-mă, domnule maior, zise el. Te rog, continuă.

— În evidențele argentinienilor figurează faptul că Gossinger a intrat în țară, doctor Cohen, spuse Castillo. Când am plecat, cei de la imigrații nu m-au verificat. Norocul meu, din moment ce nu puteam să le ofer un pașaport american, pe care lipsea viza de intrare, sau pașaportul german, care mi-ar fi anulat acoperirea. Astfel, conform

înscrisurilor, Gossinger se află în continuare în Argentina și aș vrea să-l scot de acolo.

— Am înțeles, spuse ea. Propun să-ți emitem un nou pașaport american, pe care în mod evident nu va apărea nicio viză străină, după care să le cerem celor de la CIA să pună o viză de ieșire pe pașaportul tău german. Divizia lor care se ocupă cu acte e foarte pricepută la genul ăsta de lucruri. Se uită la Montvale. Ce crezi, Charles?

— Asta pare a fi soluție, zise Montvale.

— Ne va trebui o fotografie de pașaport, spuse doctorul Cohen.

— Sunt câteva în biroul meu de la Complexul Nebraska, zise Castillo.

— Charley, dacă-mi dai ambele pașapoarte înainte să ne despărțim, spuse secretarul Hall, îi voi cere lui Joel Isaacson să ia fotografia și să trimită hârtiile la Foggy Bottom și Langley. El îi cunoaște pe toți oamenii-cheie din ambele locuri. Se întoarse spre Montvale. Îți sună bine asta, Charles?

— Sigur, oricare ar fi mijlocul cel mai eficient de realizare a ceea ce trebuie realizat.

— Vrei să-l sun eu pe directorul CIA Powell, Charles, și să-i spun ce ne trebuie ori preferi s-o faci tu? întrebă Natalie Cohen.

— Îl contactez eu, se oferi Montvale.

— Altceva, Charley? întrebă ea.

— Da, doamnă, încă un lucru. Este un agent FBI atașat la ambasada din Montevideo. David William Yung jr. A fost trimis la Buenos Aires când doamna Masterson a fost răpită sub pretextul experienței sale în cazuri de răpire.

— Ce-i cu el? chestionă Montvale.

— Pare neobișnuit de interesat de mine, pentru început, răspunse Castillo.

— Și eu aș fi dacă aș fi agent FBI și un tânăr maior de armată ar fi însărcinat să coordoneze o asemenea operațiune, peroră Montvale.

Castillo se uită de la Cohen la Hall și văzu în ochii lor că înțeleseseră sensul cuvintelor ambasadorului.

— Și apoi, urmă Castillo, o sursă până acum de încredere, un fost oficial FBI de rang înalt, care îl cunoaște pe agentul special Yung, mi-a spus că nu crede că acesta se ocupă de fapt cu ceea ce spune că se ocupă, și anume cu combaterea spălării de bani.

— Din câte știu, FBI nu se încrede în outsideri, spuse Montvale. Cine ți-a spus că…

Ușa se deschise.

Joel Isaacson vârî capul.

— Iertați-mă, zise el. Președintele ar vrea să-l primească pe domnul Castillo.

— Și eu aș vrea să știu cu ce se ocupă de fapt Yung, spuse Charley, foarte repezit.

Secretarul de stat înclină din cap spre el. Secretarul Securității Naționale îi arătă semnul de OK, cu degetul mare în sus.

Castillo se ridică degrabă și porni spre ușă.

— Charley! strigă Hall. Sursa e prietenul tău din Viena, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Ei, s-a dovedit de încredere în trecut, nu? întrebă Hall.

— Da, domnule, așa e, spuse Castillo și trecu pragul.

Isaacson trase ușa în urma lor.

— Nu mi-a răspuns la întrebare, făcu Montvale.

— Președintele a trimis după el, Charles, explică Hall.

— Nu sunt obișnuit ca ofițerii de rang inferior să nu răspundă la întrebările pe care li le adresez și, sincer să fiu, nu-mi place asta, spuse Montvale.

— Charles, interveni secretarul de stat. Pot spune ceva?

— Sigur că da.

— Întâlnirea asta mi-a lăsat impresia că președintele a fost suficient de clar că-și pune în

maiorul Castillo o încredere pe care tu și eu poate n-o împărtășim…

— Am înțeles asta, sări Montvale, puțin prea sarcastic și justițiar.

— Mie, întâlnirea asta, Charles, opină și secretarul Hall, mi-a lăsat impresia că președintele a fost cât se poate de clar că Charley Castillo răspunde doar la întrebările lui. Sau să nu fi înțeles eu bine?

Montvale se uită la secretarul de stat după ajutor. Când nu-l primi, se ridică în picioare.

— Vreau să mă spăl puțin înainte să înceapă ceremonia. Numai Dumnezeu știe cât de mult vom sta acolo, în căldură și umezeală.

DOI

Apartamentul prezidențial
La bordul Air Force One
Baza Forțelor Aeriene Keesler
Biloxi, Mississippi
21:05, 25 iulie 2005

— Charley, spuse agentul special de supraveghere Isaacson, punând mâna pe ușa apartamentului prezidențial, Tom McGuire a adus o geantă pentru tine.

— Conținând niște haine de vară, sper.

— Așa e. Și un .45. A trebuit să aduc geanta la bord, motiv pentru care am fost nevoit să văd ce era înăuntru.

— Și unde este?

— Acolo înăuntru, spuse Isaacson, arătând spre o ușă de lângă intrarea în apartamentul prezidențial. E cabinetul medical. Dacă președintele te lasă să intri la timp, probabil că te vei putea descotorosi de hainele alea de iarnă. O să fie cald ca naiba în hangarul ăla.

— O să-ți primești răsplata în rai, Joel Isaacson.

Isaacson surâse, apoi deschise ușa apartamentului prezidențial.

Castillo văzu ceea ce era în mod evident biroul privat al președintelui. Conținea o masă pătrată cu un scaun din piele roșie și spetează înaltă, purtând sigiliul președintelui bătut în aur, două fotolii cu fața spre masă și o servantă în spatele ei.

— Domnule președinte, anunță Isaacson. Maiorul Castillo e aici.

— Intră, Charley, îl invită șeful statului. Sunt în dormitor. Drept prin față.

Când Charley înaintă, îl găsi pe președintele Statelor Unite sprijinindu-se de un scrin în timp ce își trăgea pantalonii. În spațiul acela restrâns erau două paturi de o persoană, pe unul dintre ele aflându-se costumul pe care președintele tocmai îl dăduse jos, iar pe celălalt cel pe care îl îmbrăca acum.

— Dumnezeule, o să-ți fie a naibii de cald în hainele alea, zise președintele, îndesându-și cămașa în pantaloni.

— Tom McGuire mi-a adus un costum de vară, domnule.

— Păi, atunci imediat ce terminăm aici, du-te și îmbracă-l. Degrabă. Dumnezeu și serviciul de pază al președintelui nu așteaptă pe nimeni, nici măcar pe președinte.

— Da, domnule.

— N-o să dureze mult. Înainte, o întrebare rapidă. Cum e doamna Masterson?

— Foarte înaltă și elegantă. Foarte inteligentă.

— Va plânge, își va pierde oare firea?

— Mă îndoiesc, domnule președinte.

— Slavă Cerului! Okay. Ce n-am spus în sala de conferință este că, pentru a nu fi văzut prin Casa Albă, vreau să eviți pe cât posibil să te duci pe acolo.

— Da, domnule.

— De asemenea, i-am spus lui Matt Hall, între patru ochi, că el va fi omul de legătură între tine și mine. Cu alte cuvinte, formăm o rețea din trei oameni. Dacă el, din cine știe ce motiv, nu va fi disponibil, cei de la centrală au fost anunțați să-ți facă legătura cu mine și te va aștepta, tot timpul, la ghereta paznicului un permis de intrare în Casa Albă pentru orice perioadă și în orice zonă. Doar să te identifici și îl vei primi.

— Da, domnule.

— Pe Natalie Cohen n-o mulțumește ordinul meu, dar îl va respecta. Directorii FBI și CIA vor fi și mai nemulțumiți, însă nu cred că i se vor opune. Charles Montvale urăște visceral ordinul. Înțeleg de ce. Presupun că îți va vâna mișcările greșite, ca să mi le poată aduce în atenție. Voi vorbi între patru ochi cu el. Dacă îți face probleme, spune-i lui Matt Hall. Sau mie.

— Da, domnule.

— Și generalul Naylor cum crezi că privește ordinul? întrebă președintele.

— Domnule, cred că părerea dumnealui se aseamănă cu a mea.

— Și părerea ta care este?

— Că ați oferit multă responsabilitate și multă autoritate unui foarte tânăr ofițer de rang inferior.

— Nu fără să mă fi gândit îndelung, Charley. Nu fără să mă fi gândit îndelung. Acum, du-te și schimbă-ți hainele.

TREI

Baza Forțelor Aeriene Kessler
Biloxi, Mississippi
21:20, 25 iulie 2005

Când Charley Castillo coborî scara Air Force One, Jack Torine aștepta la baza lor. Aparatul

Globemaster III, vedeau ei acum, era tras cu spatele la ușile deschise ale unui hangar uriaș care gemea de oameni.

Afară și puțin în interiorul hangarului, ținuți la distanță de bariere din frânghii și cordoane de soldați cu fața la ei, erau numeroși spectatori.

În continuare, pe-o parte a spațiului cavernos se formase ceea ce semăna cu o congregație de militari ai Forțelor Aeriene. Față în față cu ei era fanfara Marinei SUA. O estradă de onoare, cu un pupitru purtând sigiliul președintelui, se afla în spatele hangarului, cu fața spre exterior. În spate erau agățate poate cincizeci de steaguri americane – *sigur că sunt cincizeci*, *câte unu pentru fiecare stat* – de-o parte și de cealaltă a drapelului prezidențial.

Alături de drapelul prezidențial erau cele ale secretarului de stat, secretarului Securității Naționale și unul care trebuia să fie nou-nouțul stindard al directorului Agenției Naționale de Informații. Acestea erau flancate de steagurile Armatei, Forțelor Navale, Forțelor Aeriene, Marinei Militare și Pazei de Coastă și poate o duzină de stegulețe personale ale generalului și ofițerilor-amiral ai Forțelor Armate – *cel roșu cu patru stele este al lui Naylor* – prezenți la ceremonie, dintre care cei mai mulți erau deja pe platformă.

În poziția de pe loc repaus, în fața estradei oficiale, erau un detașament de zece pușcași marini în uniformă de paradă și un al doilea detașament format din câte doi membri ai fiecărui serviciu armat, fiecare sub comanda unui locotenent în uniformă apretată, iar în fața estradei oficiale erau două catafalcuri drapate în negru, gata să primească sicriele.

Ei, ăsta-i un gest frumos. Îl vor pune pe Markham lângă Masterson.

— Foarte impresionant, spuse Torine, când Yukon-ul Serviciului Secret opri lângă

Globemaster.
— Casa Albă l-a clasificat drept un important discurs ce ține de politica externă, explică agentul special care conducea mașina.
Dovada acestui lucru erau numeroșii cameramani de televiziune, fotografi și ceea ce ajunseseră a fi cunoscuți drept „jurnaliști de presă scrisă”, toți ținuți înapoi de bariere și alți soldați de ambele părți ale estradei.
Castillo și Torine coborâră din Yukon și se treziră înaintea a patru soldați care purtau berete verzi și arme Car 4.
— Eu sunt colonelul Torine, comandantul…, începu Torine.
— Sunteți înarmat, domnule, se adresă unul dintre soldații Forțelor Speciale lui Castillo. Era o acuzație.
Ei bine, se pare că nu poți ascunde un .45 sub un sacou lejer de vară.
— Da, sunt.
— Îl poți lăsa să treacă, sergent, rosti o voce din spatele lor. El nu e doar omul zilei, ci și unul de-ai noștri.
Castillo se întoarse și văzu un bărbat foarte scund și complet chel, îmbrăcat în jachetă de tweed, care nu izbutea să-i cuprindă pieptul bombat. Strângea în mână un pistol automat Madsen.
— Salut, Vic! spuse Castillo, întinzând mâna spre plutonierul-șef clasa 5 Victor D’Allessando, Forțele Speciale, SUA, în rezervă.
— Exact ca-n vremurile de demult, Charley, zise D’Allessando. Te bagi unde-i rahatul mai mare și McNab trimite după mine ca să te salvez.
— Tu coordonezi distracția?
D’Allessando le făcu semn lui Torine și Charley să se retragă la umbra aripii Globemaster-ului, unde putea vorbi fără să fie auzit.
— Da, eu, răspunse.

— Mamă, cât mă bucur să aud asta! exclamă Castillo. Câți oameni ai?

— Douăzeci și patru de trăgători, majoritatea Delta, și câțiva băieți de la Gray Fox.

— L-am văzut pe sergentul Orson, spuse Castillo. De fapt, colonelul Torine l-a văzut. O, la naiba, iartă-mă! Domnule colonel, acesta e vechiul meu amic, Vic D'Allessando. Credeam că vă cunoașteți.

— De ce am impresia că nu-ți porți bereta verde, Vic? întrebă Torine cu un zâmbet în colțul gurii.

— Am atârnat-o naibii-n cui, colonele, după douăzeci și șapte de ani. M-au trecut în rezervă din motive medicale cu gradul de plutonier-șef clasa 5. Acum nu sunt decât un civil afurisit cu normă dublă. Salariu de bază treapta 15 asimilat cu gradul de colonel plin.

— Care conduce palisada de la Fort Bragg, completă Castillo.

— O știu bine, zise Torine, surâzând.

— Acum știu cine ești, colonele, făcu D'Allessando. Ești ofițerul de Comando Aerian care a pilotat aparatul nostru 727…

— Aproape corect, replică Torine. *Fost* ofițer de Comando Aerian. Când am fost făcut *și eu* colonel plin, m-au pus pe liber din palisadă și m-au trântit în spatele unui birou.

— … de unde McNab te-a salvat când Charley căuta 727-le ăla furat. Te-ai dus cu Charley în Costa Rica și l-au adus în State după ce Charley și câțiva dintre băieții mei l-au furat înapoi de la băieții răi.

— M-ai prins, zise Torine.

— E implicat și el în operațiunea asta, Vic, spuse Castillo.

— Bun venit la bord! făcu D'Allessando, surâzând și întinzând mâna.

— Ce ai pregătit, Vic?

— În amănunt? Sau doar punctele esențiale?

— În amănunt.

— Okay. Naylor l-a sunat pe McNab și i-a spus că șeful tău, Hall, l-a sunat și i-a transmis că președintele vrea ca fie Delta, fie Gray Fox, fie amândouă să asigure paza, astfel încât să nu se întâmple nimic la venirea familiei Masterson. Aproape că a trebuit să-l leg pe McNab ca să-l fac să nu vină personal aici.

Castillo și Torine chicotiră.

— Așa că am sărit în șa. Cum am spus, douăzeci și patru de trăgători, majoritatea Delta, însă patru băieți sunt de la Gray Fox. Avem două Black Hawk și două Little Bird din Brigada 160. Ambele aparate Little Bird sunt elicoptere de luptă – îi putem transporta pe toți cu Black Hawk-urile, dar nu se știe niciodată când trebuie să scapi de cineva. Apoi am venit aici.

Cel care conduce operațiunea este tatăl lui Masterson. Un tip înalt, bine clădit. Tatăl văduvei – i se spune „ambasadorul”, titlu pe care presupun că-l deține de drept – e un tip pirpiriu, care era s-o mierlească după un atac de inimă. Așa că se încearcă să i se spună cât mai puțin posibil.

Tatăl lui Masterson are o fermă nu departe de aici. Nu are o pistă de aterizare, dar asta nu e o problemă pentru elicoptere. Îl vor îngropa pe Masterson în cimitirul de pe proprietate, după oficierea unei slujbe într-o bisericuță catolică dintr-o localitate mică numită De Lisle, în imediata apropiere a fermei. Funeraliile trebuiau să fie cu mare pompă, însă bătrânul – tatăl lui Masterson – le-a spus că nici nu se gândește la așa ceva.

După ce președintele își termină reprezentația aici, corpul neînsuflețit va fi dus cu dricul la fermă. La ceremonia funerară se poate participa doar pe bază de invitație; chiar și așa, la cimitir sunt așteptați în jur de trei sute de oameni.

— Te descurci cu atâția participanți?

— N-am încotro. Bătrânul a mobilizat Poliția Statală Mississippi. Sunt în jur de cincizeci cu toții

– conduși de un locotenent-colonel –, iar capul cel mare, un colonel – un dur și jumătate – e prezent aici în calitate de prieten de familie. La fel și guvernatorul. Plus, desigur, șeriful și toate ajutoarele lui.

— Crezi că nu vor fi probleme cu protejarea familiei?

— Nu, răspunse D'Allessando plat, dar ar fi de ajutor, Charley, dacă aș ști cine l-a lichidat pe Masterson și de ce, și de ce ar încerca să-i lichideze pe văduvă și pe copii.

— Îți spun ce știu, Vic. Nu-i cine știe ce. N-am idee cine sunt făptașii. Niciunul dintre ei. Știu doar că are legătură cu fratele doamnei Masterson. Adineaori, imediat după ce am aterizat aici, ea mi-a spus că oamenii care au răpit-o în Buenos Aires vor să le spună unde este fratele ei și au amenințat-o că-i ucid copiii și restul familiei.

— Și ea nu le-a spus?

— Nu știe unde este. Lucrează pentru ONU în Paris, însă nu reușim să dăm de el.

— Interesant.

— Ea spune că l-au omorât pe Masterson ca să-i demonstreze că se vor ține de cuvânt.

— Și n-ai idee de ce-l vor pe frate?

— Nu. Știu doar că l-au împușcat pe Masterson cu cartușe de 9 milimetri fabricate în Israel și că l-au ucis pe sergentul de marină care conducea mașina mea – și au rănit-o pe agentul Serviciului Secret din mașină – vârând o armă din aceea pe geam și golind magazia, care fusese încărcată și ea cu gloanțe de 9 milimetri de producție israeliană.

— Cu un Madsen?

Castillo încuviință din cap.

— De unde știi asta?

— Cred că sergentul Markham a intuit ce se va întâmpla și, încercând să se ferească, a apăsat butonul de închidere a geamului. Era automat și a prins Madsen-ul. Când am ajuns la fața locului, pistolul era agățat de geam.

— Și asta e interesant. Nu se mai găsesc multe Madsen-uri pe piață. Altceva nu știi?

— Abia acum am aflat, într-o discuție de șaizeci de secunde cu doamna Masterson, că soțul ei a fost ucis ca mesaj că asasinii îl vor pe frate cu orice preț.

— Cineva va trebui să mai discute nițel cu ea, zise D'Allessando.

— De acord. Nu știu cât timp vom avea acum, însă de aceea sunt aici.

— Cine e responsabil?

— Eu.

— Acum, că ei sunt în State, vreau să spun. Și după înmormântare?

— Tot eu, Vic.

— Nu zău!

— Tocmai mi-a spus-o președintele.

— Asta pune ceva povară pe umerii tăi, nu-i așa, Charley?

— Puțin spus, replică bărbatul. Aș vrea să te prezint doamnei Masterson, Vic. Să vedem dacă o poți liniști că acum e în siguranță.

— Și eu vreau să o cunosc, spuse D'Allessando. Acum?

Castillo aprobă din cap.

D'Allessando vorbi în microfonul de la rever pe care Castillo nu-l observase.

— Intrăm trei pe ușa laterală, anunță el.

PATRU

Locotenentul-colonel McElroy, ajutorul comandantului-șef, stătea la baza scărilor ce duceau direct la compartimentul pentru pasageri al aparatului Globemaster.

— Domnule, spuse el, când îi văzu pe Castillo și ceilalți venind, familia Masterson este singură sus.

— Numele meu este Castillo. Te duci, te rog, să-i spui doamnei Masterson că vreau să schimb câteva vorbe cu ea?

— Domnule, doamna Masterson a cerut ca familia să nu fie deranjată.

— Executarea, domnule colonel! ordonă colonelul Torine.

— Da, să trăiți! făcu locotenentul-colonel McElroy și o luă pe scări în sus.

Castillo se uită spre cala avionului. Caporalul Lester Bradley, îmbrăcat acum în uniformă albastră, stătea aproape în poziție de drepți în vreme ce vorbea cu un căpitan de marină.

Castillo se apropie de ei.

— Arăți ca tras prin inel, caporale, zise el.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Căpitan, care este rolul caporalului Bradley în ceremonie?

— Pot întreba cine sunteți, domnule?

— Numele meu este Castillo.

— Altfel spus, domnule căpitan, adăugă colonelul Torine, el e omul zilei.

Căpitanul se uită curios la ei, apoi îi replică lui Torine:

— Domnule, imediat după ceremonie, când rămășițele pământești ale sergentului sunt scoase din hangar, caporalul va întâmpina sicriul…

— Căpitane, îl întrerupse Castillo. I-am spus șefului său din Buenos Aires că domnul caporal Bradley va însoți corpul neînsuflețit al sergentului Markham până acasă. Sunt sigur că a transmis această informație prietenilor sergentului Markham. Așa vreau să se întâmple. Faceți-i loc în cadrul ceremoniei.

— Domnule, nu sunt sigur că asta va fi pos…

— Executarea, domnule căpitan! ordonă pe un ton implacabil colonelul Torine.

Căpitanul cumpăni la cele auzite destul cât ezitarea lui să fie perceptibilă, apoi spuse:

— Da, să trăiți!

— Mulțumesc, zise Castillo. Ne vedem mai târziu, Bradley.

— Da, domnule.

Castillo văzu că doamna Masterson cobora scările și se grăbi într-acolo.

— Mă bucur că ești aici, domnule Castillo. E și tata aici și cu cât știe mai puține despre amenințările primite, cu atât e mai bine. Suferă de inimă.

— Înțeleg, rosti Castillo. Doamnă Masterson, vi-l prezint pe domnul D'Allessando. Ați auzit vreodată de Delta Force?

— S-a turnat cândva un film prost, spuse ea. Adică într-adevăr există așa ceva?

— Da, doamnă, există. Adevărata Delta Force e alcătuită din cei mai buni oameni ai Forțelor Speciale. Nu prea seamănă cu ce ați văzut în filme, însă sunt profesioniști desăvârșiți. Domnul D'Allessando acționează de multă vreme în Delta și a adus douăzeci și patru de oameni aici, pentru a fi siguri că dumneavoastră și familia dumneavoastră sunteți în siguranță.

— Asta e foarte liniștitor, spuse ea. Extrem de încântată să vă cunosc, domnule D'Allessando.

— Regret sincer ce i s-a întâmplat soțului dumneavoastră, doamnă, spuse el. Lucrul acesta nu trebuia să se întâmple.

— Mulțumesc, răspunse ea.

Castillo văzu un bărbat foarte înalt și foarte slab îmbrăcat într-un costum negru elegant, croit la două rânduri, care cobora scările.

Dumnezeule, *e leit Masterson*! *Singura deosebire e părul alb și mustața aceea subțire*.

Bărbatul se apropie de ei și zâmbi.

— Tată, rosti Betsy Masterson, aceștia sunt domnul Castillo și domnul D'Allessando. Domnilor, socrul meu, Winslow Masterson.

— Încântat! spuse Masterson, întinzând mâna. Pot întreba care dintre voi e domnul Castillo?

— Eu sunt, domnule.

— Sincer să fiu, tocmai pe dumneata te căutam, domnule, când mi-am dat seama, târziu, că e foarte probabil ca dumneata să fii cel care cere să discute cu nora mea.

Accentul ăsta nu e deloc cel la care te aștepți din partea unuia din Mississippi, a unui fermier ori a unui fermier negru din Mississippi sau a oricărei combinații din astea. Ce naiba să fie?

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă Castillo.

— Întâi, permite-mi să-mi exprim aprecierea pentru tot ce ai făcut pentru nora mea…

— Domnule, nu este deloc nevo…

— Te rog, lasă-mă să continui, domnule.

— Iertați-mă.

— Și apoi permite-mi să te întreb, ca oficial guvernamental – am discutat cu colonelul McElroy, care habar nu avea despre ce vorbeam –, de ce, într-o situație ca asta, având la dispoziție probabil toate resursele guvernamentale, nu ai reușit să iei legătura cu Jean-Paul Lorimer?

Betsy Masterson și Castillo se priviră.

— Domnule…, începu Charley.

— Tatăl doamnei Masterson, ambasadorul Lorimer, este foarte tulburat, domnule Castillo. Și pe bună dreptate, dacă mi-e permis s-o spun. Suferă de-o afecțiune aparte și nu e indicat să fie stresat.

— Tată…, făcu Betsy Masterson.

— Te rog să-i dai voie domnului Castillo să răspundă la întrebare, dacă vrea.

— Domnule, avem probleme cu localizarea domnului Lorimer. Doamna Masterson le cunoaște…

— Chiar așa? întrebă Masterson, întorcându-se spre nora sa.

— Nu voiam să intru în amănunte, când era tata de față.

Masterson aprobă din cap.

— Mi-aș dori să vă pot explica ce se întâmplă, domnule, vorbi Castillo, dar acum, vă conjur, nu este nici timpul și nu este nici locul de-a o face.

— Are dreptate, tată, întări Betsy Masterson.

— Păi, trebuie să știu ce se întâmplă cât mai repede posibil, zise Masterson. La plantație vor fi și părinții tăi și ne va fi imposibil să-i excludem fără…

Făcu o pauză, vizibil îngândurat, apoi încuviință din cap, evident bucuros de ideea care-i venise.

— Domnule Castillo, aveam de gând să te rog și-am să te rog să stai cu noi la plantație.

— Nu vreau sub nicio formă să deranjez, domnule, protestă Castillo.

Masterson ignoră remarca printr-o fluturare de mână.

— Ai însă vreun motiv pentru care să mergi acolo imediat după asta? întrebă Masterson, arătând spre hangar. Ar fi în siguranță nora mea și copiii și, desigur, soții Lorimer, după părerea ta, dacă n-ai fi personal de față vreme de aproximativ o oră?

— Da, domnule, sunt sigur că ar fi. Pe lângă polițiștii statali pe care îi aveți deja, domnul D'Allessando și oamenii lui…

— Te gândești cumva la Belle Visage, rosti Betsy Masterson.

— Și ce părere ai fiindcă mă gândesc la Belle Visage? o întrebă Masterson.

— Ar fi un loc bun, tată, spuse ea. Acolo nu v-ar deranja nimeni.

— Atunci, e stabilit. Ce vom face noi după ce cortegiul pornește spre plantație, domnule Castillo, este să mergem la Belle Visage. Putem discuta nițel între patru ochi, după care să mergem și noi la plantație. Poți veni cu mine. Ce zici?

— Domnule, nu știu ce anume este Belle Visage.

— E-o speluncă pe coastă, unde se practică jocuri de noroc. Este acolo un loc unde nu vom fi

deranjați.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule, însă mai este o problemă. Trebuie să iau legătura cu vărul meu.

— Cu *vărul* tău? Pot întreba de ce?

— Iertați-mă, zise Torine, dar tocmai am auzit fanfara cântând *Hail to the Chief.*

— Charley, mă descurc eu cu toate până ajungi tu la… *plantație*, spuse Vic D'Allessando, văzând că locotenentul-colonel McElroy se apropia de ei. Domnule colonel, vrei să vii cu mine sau să mergi cu Charley?

— Charley? întrebă Torine, căutând îndrumare.

— Ne vedem la plantație, zise Castillo.

— Tu rămâi aici, scumpa mea, zise Winslow Masterson. Eu mă duc după copii și părinții tăi. O luă către scări, apoi se opri și se întoarse. Dacă ești văzut cu mine, domnule Castillo, se va isca un interes pe care, în acest moment, niciunul dintre noi nu și-l dorește. Poți ajunge la Belle Visage de unul singur?

— Da, domnule.

— Ei bine, atunci ne vedem acolo, spuse Winslow Masterson și-o luă înapoi către scări.

Castillo se uită la D'Allessando.

— Ai o mașină, Vic?

— N-am niciuna în plus, Charley.

— Îl ai prin radio pe tipul de la Serviciul Secret?

D'Allessando aprobă din cap.

— Spune-i că-mi trebuie un Yukon aici, imediat, pentru o perioadă indefinită de timp.

— Poți face asta?

— Pot face asta și-o să vedem ce se întâmplă.

D'Allessando lăsă ușor capul pe o pane.

— Ești pe recepție, Ogilvie? rosti el.

Doamna Masterson se uită la el surprinsă.

— Are un microfon acolo, explică Charley.

— Domnul Castillo are nevoie imediat de un Yukon la Globemaster, spuse D'Allessando și

urmă o pauză. Mi-a zis doar să-ți spun că vrea un Yukon aici, imediat.

D'Allessando îndreptă capul și anunță:

— Vine imediat, Charley.

— Acum spune-le să-l găsească pe Fernando Lopez – el e vărul meu, e în secțiunea VIP, știu ei – și să-l aducă aici.

D'Allessando înclină iarăși capul și repetă ordinul, după care spuse:

— Se face.

Ochii lui Betsy Masterson îi întâlniră pe-ai lui Castillo.

— Socrul meu e leit Jack, nu-i așa?

— Da, doamnă, exact asta îmi spuneam și eu.

— E-o chestie genetică, presupun, zise ea.

CINCI

Estancia Shangri-La
Provincia Tacuarembó
República Oriental del Uruguay
23:55, 25 iulie 2005

Jean-Paul Bertrand urmări la CNN derularea ceremoniei de la Baza Forțelor Aeriene Keesler.

Da' chiar că fac un spectacol din ea, gândi cu o admirație întrucâtva posacă, apoi își spuse: *Exact asta este, un spectacol. Jack este împușcat și ei se comportă ca și când el ar fi fost secretarul de stat, când el nu era decât șeful unei misiuni diplomatice de la o ambasadă de mâna a treia.*

Președintele a programat spectacolul ca să dea el bine.

Jean-Paul reuși să-i vadă nu doar pe Betsy și pe copii de data aceasta, dar și pe tatăl și mama lui. CNN arătă un cadru lung cu familia mergând în spatele sicriului, când acesta era scos încet din avion.

Tăticu' arata bine, bătrân, dar bine; nu așa cum te-ai aștepta de la cineva care era să moară de infarct. Mama probabil că nu mai are timp decât pentru el. Tatăl lui Jack seamănă perfect cu Jack. La fel și băiatul cel mare. Cum naiba îl cheamă? L-au botezat „Junior" sau „al Treilea"?

Camerele de filmat se îndreptară spre standul oficial, în timp ce familia își ocupă locul alături de președinte. Șeful statului nu se limită să o sărute pe Betsy, ci o și cuprinse cu brațele într-o îmbrățișare plină de compasiune.

Dacă ăsta nu urmărește inducerea în masele de ignoranți care l-au votat a unei stări de spirit receptive la ce urmează să spună, nu știu ce altă intenție ar avea.

Secretarul de stat a îmbrățișat-o și a sărutat-o și ea pe Betsy, după care a procedat la fel cu ambasadorul și doamna Lorimer și apoi cu copiii.

Tăticu' a avut măcar demnitatea să pară puțin ofensat.

Doamne, cât o disprețuiesc pe târfulița aia arogantă! E-aproape la fel de rea ca președintele!

„Dragi compatrioți", începu președintele și Jean Paul Bertrand vru să închidă televizorul, dar curiozitatea îl împiedică.

„Am venit aici în seara aceasta să aduc două mesaje.

Unul este din partea voastră.

Poporul american transmite profundele sale condoleanțe familiei lui J. Winslow Masterson și a sergentului de marină Roger Markham, care și-au dat viața în slujba Statelor Unite.

Al doilea mesaj este din partea mea", continuă președintele. „Și este adresat celor care au luat cu lașitate viața acestor doi oameni buni.

Vouă vă spun că o asemenea faptă strigătoare la cer nu va rămâne nepedepsită. Am ordonat…"

Jean-Paul Bertrand închise televizorul.

Mi-ar fi plăcut să mai văd familia, dar dacă prețul pentru asta e să mă uit cum omul ăla scoate

pe gură asemenea nerozii, atunci este pur și simplu prea mare.

XIII

UNU

Penthouse C, Belle Vista Casino & Resort
Autostrada 90 („Mila Magică”)
Biloxi, Mississippi
22:30, 25 iulie 2005

Când autovehiculul GMC Yukon XL albastru-închis, aproape negru, trase în parcarea puternic luminată a hotelului, portiera șoferului fu deschisă de un portar îmbrăcat în ceva ce aducea cu uniforma unui amiral din Marina Imperială Rusă.

— Bun venit la Belle Vista Casino & Resort! anunță acesta. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Îmi poți spune unde să parchez mașina, spuse șoferul.

— Avem parcare asistată, domnule.

— Nu, zise șoferul și îi arătă portarului legitimația de Serviciu Secret. Vehiculul rămâne sub controlul meu. Și am nevoie de el aproape, în caz că mă grăbesc.

— O, făcu portarul. E unul dintre dumneavoastră domnul Costello?

— Numele meu este Castillo, spuse Charley de pe bancheta din spate.

— Și sunteți cumva musafirul domnului Masterson, domnule?

— Aha.

— Bun venit la Belle Vista Casino & Resort, domnule *Castillo*! se corectă portarul și deschise portiera din spate. Domnul Threadgill, managerul de serviciu, va sosi într-o clipă.

Castillo și Fernando Lopez coborâră din Yukon.

Fernando Lopez era un tip uriaș – un metru nouăzeci și trei, o sută cinci kilograme –, cu o chică bogată de păr negru și oacheș la față. Purta

un costum albastru-închis, cămașă albastră apretată cu guler alb, cravată cu dungi albe și cizme western negre, din piele de struț.

— Dacă vrei să bei o cafea sau ceva, i se adresă Castillo șoferului, cred că noi vom sta probabil în jur de o oră.

Agentul Serviciului Secret înclină din cap, dar nu spuse nimic.

Un bărbat înalt, subțire, îmbrăcat elegant, trecut de patruzeci de ani, veni spre ei.

— Domnul Castillo? întrebă el și când Charley încuviință din cap, întinse mâna. Bun venit la Belle Vista Casino & Resort, domnule Castillo! Numele meu este Edward Threadgill și sunt managerul de serviciu. Urmați-mă, vă rog.

Îi conduse prin hol. În salon, într-o parte, trei ecrane uriașe de televizor arătau aparatul Air Force One apropiindu-se de o pistă de decolare.

Se opri în fața unui lift, scoase cu un gest oarecum teatral un card de plastic și apoi demonstră cum opera cardul ușa liftului. Îi oferi apoi bucata de plastic lui Castillo.

— Și lui îi va trebui unul asemănător, spuse Castillo.

— Desigur, răspunse domnul Threadgill. Scoase un alt card și i-l dădu lui Fernando. Poftiți, domnule. Cu cine am onoarea, domnule?

— Numele meu este Lopez, spuse Fernando.

— Bun venit la Belle Vista Casino & Resort, domnule Lopez!

— Vă mulțumesc.

Threadgill înclină la fel de teatral din cap, îndemnându-i să urce în lift.

Cușca liftului urcă, apoi ușile se deschiseră spre un hol mare. Threadgill îi conduse la una dintre cele patru uși care se vedeau, trecu cardul de plastic prin alt dispozitiv de citire, după care îi pofti să intre.

Penthouse C era un apartament mare, cu camere elegant mobilate. Threadgill acționă un comutator

și draperiile se deschiseră, arătând un perete complet din sticlă ce oferea ceea ce pe timp de zi ar fi fost o uluitoare panoramă asupra golfului Mexic, a plajei cu nisip alb ca zahărul și a autostrăzii ce urmărea linia coastei. Acum, pe apă licăreau câteva lumini și autostrada 90 era un flux intermitent de luminițe roșii care se îndreptau spre vest și luminițe albe spre est.

Pe o măsuță pentru cafea era un coș cu fructe și alături de el o frapieră ce conținea două sticle cu șampanie.

— Dacă aveți nevoie de ceva, domnilor, spuse Threadgill, sunt butoane în toate camerele care-l vor atenționa pe chelnerul de pe palier. Room-service-ul este disponibil, desigur, non-stop.

— Vă mulțumesc mult, zise Castillo.

— Mai este ceva sau pot să vă las?

— Nu-mi vine nimic în gând, mulțumesc mult, răspunse Castillo.

Fernando Lopez așteptă până ce ușa se închise după Threadgill, după care spuse:

— Așa cum te știu, Gringo, sunt sigur că există un motiv foarte simplu pentru care ne aflăm aici, într-un apartament care de regulă este închiriat de jucătorii care pierd la baccarat sume importante.

— Jucători de baccarat? întrebă Castillo.

— Mda, locul ăsta e sediul mondial al celor dispuși să pună la bătaie câteva sute de mii jucând baccarat. Nu știai?

Castillo clătină din cap.

— Deci ce căutăm noi aici? întrebă Fernando.

— Mersi că n-ai întrebat în mașină, replică Charley.

— Ăsta-i răspunsul?

— Tatăl lui Masterson vrea să vorbească cu mine. Nu putem discuta acasă la el – loc pe care el îl numește plantație – fiindcă tatăl văduvei are probleme cardiace și nu vrem să-l tulburăm. El m-a trimis aici.

— Despre ce trebuie să vorbiți? Stai. Reformulez întrebarea: Ce pizda mă-sii se întâmplă?

— Ca să nu repet același lucru, poți aștepta să vină el? Trebuie să pice din clipă în clipă, iar mie-mi trebuie o tărie.

— Okay. Nici mie nu mi-ar pica rău o spirtoasă, zise Fernando.

— Ce zicea insul ăla despre butonul de chemare a chelnerului?

— Trebuie să fie un bar aici înăuntru, spuse Fernando.

Se duse la un panou instalat pe perete și începu să apese pe butoane. Unul dintre ele făcu o porțiune a peretelui lambrisat să se miște, scoțând la iveală un bar mic, însă bine aprovizionat.

— Evrica, am dat de aur!

•

Avură timp doar cât să-și toarne în pahare și să ciocnească, întrucât imediat după aceea Winslow Masterson intră în apartament.

— N-am reușit să scap atât de repede pe cât speram, se scuză el. Dar ei vă așteptau?

— Da, domnule, spuse Castillo. Mi-am luat libertatea să…

— Sunteți oaspeții mei, îi tăie Masterson vorba cu o fluturare ușoară de mână. Pe deasupra, o băutură mi se pare foarte nimerită acum.

Se duse la bar și își turnă și el din sticla de Famous Grouse din care se servise Fernando.

— M-a fascinat dintotdeauna profitabilitatea locului ăstuia, spuse Masterson. Numai Dumnezeu știe cât îi costă să întrețină așa ceva și, cum e evident că nu-i pasionează actele de caritate, motivul nu poate fi decât profitul. Prin urmare, pare logic să tragi concluzia că își oferă ospitalitatea doar celor care au pus sau sunt pasibili să piardă o sumă uriașă de bani pe mesele lor. De unde vin astfel de oameni? Și sunt atât de mulți…

— Cam la același lucru mă gândeam și eu, domnule, spuse Fernando.

— Iartă-mi, domnule, lipsa de politețe. Eu sunt Winslow Masterson.

— Numele meu este Lopez, domnule. Fernando Lopez.

— Și ești un westerner, domnule Lopez. Îmi îngădui să spun că-ți admir cizmele?

— Vă mulțumesc, domnule. Sunt texan. Din San Antonio, explică Fernando.

Masterson își goli paharul și își mai umplu unul.

— Domnul Castillo mi-a spus că sunteți veri, zise Masterson.

— Da, domnule.

— Cu ani în urmă, mărturisi Masterson, am avut o legătură de afaceri cu un individ deosebit din San Antonio, care avea numele dumitale de botez, domnule Lopez, și numele dumitale de familie, domnule Castillo. Presupun că nu…

— S-ar putea să vorbiți despre bunicul meu… al nostru, domnule, spuse Charley.

— Avea bunicul vostru un magnific taur Santa Gertruda pe nume Lyndon J.?

— Bunicu' n-a fost un admirator al președintelui Johnson, spuse Fernando, iar Lyndon J., chiar și când era vițel, producea cantități industriale de bălegar, astfel încât atunci când s-a împlinit sorocul botezării vițelului pentru înregistrare…

— Asta mi-a zis și bunicul vostru, chicoti Masterson. Nu se spune că trăim într-o lume mică?

Face conversație de complezență, gândi Charley. *Amână să audă ceea ce știe că nu-i va plăcea să audă.*

Ce să fac? *Să-l aduc cu picioarele pe pământ*, *ca să pot ajunge odată la ferma lui*?

Nu. Ducă-se dracului. E acolo Vic. Mastersonii sunt în siguranță.

Tocmai i-am adus fiul acasă într-un coșciug învelit în drapelul național.

N-are decât să facă ce-i pică bine.

— M-a întristat vestea dispariției lui, spuse Masterson. Cele mai adânci condoleanțe vouă și familiei voastre.

Apoi se întoarse și se duse la peretele de sticlă, uitându-se la luminițele ce licăreau în golf.

După un moment foarte lung, cu spatele la ei, Masterson spuse:

— Jocurile de noroc se practică aici, pe coasta asta, de secole. Știați asta?

— Nu, domnule, zise Charley, nu știam.

— Nu, domnule, spuse și Fernando.

— Primii practicanți ai jocurilor de noroc au fost corsarii, pirații, care-și desfășurau activitatea aici, urmă Masterson. Aveau obiceiul de-a pune în joc cele mai atrăgătoare femei pe care le răpeau, împreună cu alte obiecte de valoare, de pe vasele pe care le interceptau intrând sau părăsind fluviul Mississippi.

— Nici asta nu știam, spuse Fernando.

— Cred că așa se explică faptul că soția mea evită să discute despre strămoșii noștri. Una este să fii mândru de ei fiindcă erau oameni de culoare liberi din New Orleans, înaintea Războiului de Secesiune, și alta e să conștientizezi felul în care au atins un asemenea statut.

— Poftim? făcu Fernando.

Masterson luă o gură din băutura sa și continuă:

— După Bătălia pentru New Orleans, lui Jean Laffite i-au fost iertate greșelile, pentru serviciile aduse. La fel s-a întâmplat și cu ofițerii și oamenii lui. Majoritatea au rămas în Louisiana, dar alții, printre care și un celebru pișicher, căpitanul Alois Hamele, și fiul lui, căpitanul François Hamele, originari din Haiti, și înainte de asta, desigur, din Africa, au venit aici, unde pământul era mai ieftin și existau o serie de golfulețe unde vasele ce nu doreau să-și declare încărcătura la vamă puteau să descarce.

Căpitanul – pe vremea aceea se folosea termenul francez de *maître* – Hamele și fiul lui –

numit de oameni *fils de le Maître* – au decis, auzind că Jean Laffite s-a reîntors la păcătoasele sale apucături și știind că autoritățile vor veni aproape sigur în căutarea altor corsari amnistiați, că schimbarea numelui probabil era…

— Înțeleg, zise Charley. Fiul Stăpânului, corect? Masterson?[1]

Winslow Masterson se întoarse încet de la fereastră, surâse și încuviință.

— De-a lungul anilor, continuă el, familia Masterson a dobândit terenuri vaste în această zonă. Unele erau ferme splendide, altele erau păduri și altele, asemenea terenului pe care s-a clădit acest înfloritor iad al jocurilor de noroc, erau în principal mlaștini nefolositoare.

— Și acum, spuse Fernando, surâzând, cred că știu eu încotro bateți.

— Poate, zise Masterson, zâmbind și el.

— Acum aproximativ cincisprezece ani, câțiva domni din Las Vegas au venit să discute cu mine despre achiziționarea acestei proprietăți. Suspectez, poate cu răutate, că au fost dezamăgiți când au aflat că nu îmi ar pământul desculț și cu plugul tras de măgar.

Castillo și Fernando râseră în barbă.

— Și știu că au fost dezamăgiți când le-am zis că nu mă interesează să vând proprietatea. Nu le-am mărturisit că nu-mi place să vând proprietăți, dar nici că în acest caz soția mea avusese un cuvânt greu de spus. Ea crede cu tărie că proprietarii de cazinouri se îmbogățesc pe spinarea săracilor.

Totuși este adevărat, presupun, că oricine are prețul lui și, în cazul de față, tipii din Las Vegas l-au avansat în cele din urmă pe-al meu. O sumă colosală, din punctul meu de vedere. Și apartamentul ăsta, pentru totdeauna, dimpreună cu ceea ce ei numesc „mentenanță completă”, ceea ce înseamnă că nu plătesc niciodată pentru nimic. Ei speră, presupun, că voi veni aici, voi bea prea mult

din treaba asta – ridică paharul – și mă voi duce jos și voi pierde totul jucând zaruri.

Castillo și Lopez râseră.

— În primul rând, îl folosesc să-i găzduiesc pe oamenii care vin să mă vadă și pe care nu mă încântă să-i cazez acasă, spuse Masterson și luă o gură de scotch. După un moment, adăugă: Soția mea n-a călcat niciodată pe aici.

Masterson se uită un moment de la unul la celălalt, apoi își goli paharul. Îl puse cu grijă pe bar și se întoarse spre Castillo.

— Prea bine, spuse. Ajunge cu pălăvrăgeala. Spune-mi, te rog, domnule Castillo, cine mi-a răpit nora și mi-a ucis fiul și de ce. Și ce pot face ca să-i răzbun moartea.

— Da, domnule, zise Castillo. Vă voi spune ce știu, adică nu foarte mult. Când președintele a auzit că doamna Masterson a dispărut, aparent victimă a unei răpiri, m-a trimis în Buenos Aires…

•

— Și n-ai nici cea mai vagă idee cine sunt oamenii aceștia? întrebă Masterson, când Castillo încheie.

— Nu, domnule. Nu am. Evident, cele întâmplate au legătură cu domnul Lorimer. Așa că voi începe încercând să dau de el. Dacă îmi puteți spune ceva, orice, ce credeți că mă poate ajuta…

Masterson încuviință gânditor din cap.

— Aici există o subcultură, domnule Castillo, de negri bogați ai căror strămoși s-au numărat printre oamenii de culoare liberi. Pur și simplu ne simțim mai bine între noi decât în prezența altora.

— Și noi, texanii, avem ceva asemănător în San Antonio, zise Fernando.

Masterson se gândi la asta și spuse:

— Da, aș zice că aveți. Bunicul vostru mi-a spus în trecere că avea strămoși de ambele părți care au murit la Alamo luptându-se cu mexicanii. Nu știu despre Texas, dar comunitatea noastră de aici este destul de mică. Suntem în majoritate romano-

catolici. Ne trimitem fiicele la călugărițele din New Orleans, pentru studiile liceale, și fiii la frații călugări din Saint Stanislaus, aici în Mississippi, în același scop.

Fiul meu a urmat Saint Stanislaus, ca mine, ca tatăl meu, ca bunicul meu. Asta a făcut și Jean Paul Lorimer, ca tatăl lui, și – cred – ca bunicul lui. Mama lui Jack și mama lui Jean-Paul s-au cunoscut la Școala Sufletul Adorat al lui Iisus din New Orleans, după care au urmat colegiul Spring Hill din Mobile. Astfel, a fost inevitabil ca Jack să o întâlnească pe Betsy și ca ei să devină iubiți, în adolescență.

Surprinzător pentru majoritatea dintre noi, povestea lor de dragoste a continuat și după ce Jack s-a dus la Notre Dame cu o bursă de baschet. S-au căsătorit, împotriva voinței ambelor familii, la două săptămâni după ce Jack a absolvit. Singurele noastre obiecții au fost că Betsy nu-și terminase studiile – e cu un an mai tânără decât Jack – și că erau prea tineri. Argumentul lor, cu care în cele din urmă am fost de acord, era că vor fi din nou despărțiți de cariera lui de sportiv profesionist.

Făcu o pauză și surâse.

— Betsy, sunt convins de asta, cunoștea foarte bine poveștile referitoare la activitățile extrasportive ale echipei Celtics și era ferm hotărâtă să nu-l piardă pe Jack în favoarea cine știe cărei – cum se spune? – „fane a baschetului”. Dacă Jack urma să meargă la Boston, ea voia să-l urmeze.

Fernando și Castillo chicotiră.

— Apoi, desigur, cariera lui Jack s-a sfârșit prematur, când a fost lovit de un camion ce transporta bere. Eu am sperat că se va întoarce acasă, să lucreze plantația. El a spus că o va face în ziua în care eu îmi voi anunța ieșirea la pensie, nu înainte.

Ambasadorul a sugerat să dea examenul de admitere în serviciul de externe, iar asta ni s-a părut tuturor o idee strălucită. Lumea, cum se spune, devine tot mai mică pe zi ce trece, iar pe când eu urma să fiu pregătit să mă pensionez, Jack avea să vorbească fluent nu doar franceza și engleza și roadele iubirii lor aveau să fie expuse la experiențe pe care nu le-ar avea dacă s-ar duce la călugărițele și călugării de aici.

Și, cu o singură excepție, până să se întâmple nenorocirea aceasta, viețile lor decurgeau atât de bine pe cât eu și soția mea, ambasadorul și doamna Lorimer ar fi putut spera. Acea excepție a fost antipatia ce s-a născut între Jack și Jean-Paul Lorimer.

Castillo, pe cale să soarbă o gură din paharul său, se opri.

— Din ce pricină? întrebă el.

— La început, am crezut că este vorba de diferența de convingeri politice, dar judecând mai atent, ne-am dat seama că era aproape sigur mai mult de atât. Data din zilele când urmau amândoi Saint Stanislaus și avea alte cauze. Masterson făcu o pauză. Ce fac eu acum este ceea ce soția mea ar numi „spălarea în public a rufelor murdare ale familiei”. Dar dumneata ai spus „orice”. Să continui?

— Da, domnule, vă rog, îl îndemnă Castillo.

— La scurt timp după ce Jack a intrat în serviciul de externe, a fost trimis la Paris. Eu și soția mea ne-am dus să-i vizităm. Aveau un apartament pe Quai Anatole France… Cunoști Parisul, domnule Castillo?

— Da, domnule.

— Eu știu să ajung de la Arcul de Triumf la Place de la Concorde fără ghid, zise Fernando.

— Cu fața la Sena, cum te uiți dinspre Place de la Concorde, spuse Masterson, dincolo de râu este un șir de blocuri cu apartamente, pe Quai Anatole France. Știi unde zic?

— Da, domnule, spuse Fernando.

— Districtul cu chirii grase, zise Castillo.

Masterson încuviință.

— Jack și Betsy – care era însărcinată – locuiau într-un apartament de la ultimul etaj al uneia dintre cele mai scumpe clădiri de pe Quai Anatole France. Era de atât de puțin timp în serviciul de externe, încât încă nu-i venise rândul la un apartament guvernamental; i-au dat în schimb o anumită sumă, ca să-și găsească o locuință.

Jack și Betsy și-au găsit un apartament deosebit, din care se putea vedea Bateaux-Mouches de pe Sena, Place de la Concorde… și avea un preț corespunzător.

L-am întrebat pe Jack dacă e înțelept să-și afișeze bogăția. Mi-a răspuns că toată lumea știe de oferta aceea incredibilă pe care o primise și că ar fi o ipocrizie să pretindă că nu sunt bogați. Mai târziu, când a avansat în carieră, a devenit mai discret.

În orice caz, el și Betsy au dat o petrecere pentru noi. Jean-Paul Lorimer se afla și el în Paris. Își dăduse demisia de la Departamentul de Stat cu câteva luni în urmă – mai târziu am aflat că a făcut-o la scurt timp după a aflat că Jack va fi trimis la Paris – și a intrat în ONU. Când soția mea și-a dat seama că n-a fost invitat la petrecere, deoarece el și Jack se certaseră, a convins-o pe Betsy să-l cheme.

Nu cred că Jean-Paul era de zece minute în apartament, când a spus ceva ce Jack a considerat ca fiind antiamerican. Lucrurile au degenerat rapid. Pe Betsy au podidit-o lacrimile. Scurtând povestea, Jack l-a aruncat – literalmente l-a aruncat – afară din apartament. Din câte știu, atunci s-au văzut ultima oară.

La început am crezut că problema era pricinuită de diferendele lor politice – mama lui Jack a spus întotdeauna că el era de-un patriotism mai șovin decât Patrick Henry –, dar gândindu-ne mai bine,

am ajuns la concluzia că totul data din perioada Saint Stanislaus.

— Nu sunt sigur că vă înțeleg, domnule, zise Castillo.

— Monstrul cu ochii verzi, domnule Castillo. Invidia, rosti Masterson. Jean-Paul e cu trei ani mai în vârstă decât Jack. Echipa de fotbal de la Saint Stanislaus lasă de dorit, însă au avut întotdeauna o echipă de baschet de primă mână. Jean-Paul nu și-a câștigat locul în echipă decât în ultimul an. Jack a intrat din clasa a noua. Au jucat împreună, cu alte cuvinte. Jack a devenit imediat un star. Celtics și alții i-a făcut primele oferte, pe când Jean-Paul încă era la Saint Stanislaus, și n-o făceau doar de dragul de-a o face.

După care a venit bursa la Notre Dame. Jean-Paul s-a dus la Spring Hill, unde n-a practicat niciun sport de performanță și unde parcursul lui academic a fost lipsit de spectaculozitate. Măiestria lui Jack pe terenul de baschet, pe de altă parte, a dat o nouă însemnătate expresiei „irlandez negru", iar în privința învățăturii s-a descurcat destul de bine cât să fie primit în Phi Beta Kappa.

Apoi a venit contractul în schimbul unei căruțe de bani din partea Celtics și, la scurt timp după aceea, a fost lovit de camion. Uriașa despăgubire pe care a primit-o a exacerbat, am ajuns să înțelegem eu și soția mea, resentimentul pe care Jean-Paul – nu însă și mama și tatăl lui, mă grăbesc să adaug – îl nutrea față de faptul că noi eram mai înstăriți decât familia Lorimer.

Jean-Paul și-a urmat tatăl în serviciul de externe. Prima sa numire a fost în Liberia. Când Jack a intrat și el în serviciul de externe, a fost trimis la Paris. Mai târziu am aflat că el credea că eu am avut un cuvânt de spus în cazul acesta. N-am avut, dacă e nevoie să mă explic.

Jean-Paul și-a dat demisia din serviciul de externe, a intrat la Națiunile Unite și a fost trimis

la Paris. Unde i-a găsit pe Jack și Betsy în apartamentul de pe Quai Anatole France.

— Oau! făcu Charley Castillo.

— Astea fiind spuse, domnule Castillo, urmă Masterson, nu-mi vine să cred că Jean-Paul ar putea avea legătură cu uciderea lui Jack. Cum nu-mi pot imagina nici că Jean-Paul ar fi implicat în ceva ilegal. Este unul dintre acei oameni care trec prin viață încercând să forțeze legile în favoarea lor, însă care pur și simplu nu au curajul, dacă acesta este cuvântul potrivit, să le încalce.

— Poate că este vorba despre droguri? propuse Fernando. Asta e o afacere periculoasă.

— Mi se pare imposibil de acceptat, chiar și ca posibilitate îndepărtată, domnule Lopez, spuse Masterson. Ar putea avea legătură cu implicarea noastră în Irak?

— Nu mi se pare nicidecum probabil, domnule, zise Castillo.

— Dându-mi frâu liber imaginației, întrebă Masterson, este oare posibil ca Jean-Paul să-i fi enervat cumva pe israelieni? Agenția lor informații… Mossad-ul? Ceva de genul ăsta?

— Mossad-ul, confirmă Castillo. Fostul Institut de Informații și Servicii Speciale.

— Mossad-ul are faima unei organizații nemiloase, încheie Masterson.

— Poate, murmură Castillo și își adună gândurile. Toți trăgătorii – care au deschis focul spre domnul Masterson, sergentul Markham și agentul special Schneider – au folosit muniție de 9 milimetri produsă în Israel.

Realiză ce spusese. *Iisuse, vorbește gura fără tine*, *de ce ai zis asta*?

— Nu trebuia să spun asta, se grăbi să adauge. Nu-mi merge bine mintea. Asta nu dovedește decât că Israelul produce multă muniție. E improbabil ca trăgătorii din Serviciul Special al Mossad-ului să folosească muniție ușor de depistat la o astfel de lovitură.

— Probabil că nu, fu de acord Masterson, dar acum, că analizez asta, nu cred că implicarea israelienilor trebuie eliminată dintr-odată din discuție.

— Pe de altă parte, continuă Castillo gânditor, cum există atât de multă muniție israeliană pe piață, atât de ușor accesibilă, poate că Mossad-ul ar folosi-o. De ce nu?

— Ceea ce pare să ne ducă înapoi la Jean-Paul Lorimer și la legăturile lui cu francezii, spuse Masterson, drept cheia acestei probleme.

— Da, domnule, așa pare. Cu nițel noroc, ar trebui să ajung la Paris înainte ca ambasada noastră să se închidă mâine. Nu că ar avea importanță faptul că se închide ambasada. Șeful oficiului CIA va trebui doar să renunțe la al său *cinq à sept*.

Masterson chicoti.

— Ai fost în Paris, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Ce naiba înseamnă *sanc*… sau cum ai spus? întrebă Fernando.

— I-ai putea spune „recreere în drum spre casă de la serviciu”, răspunse Castillo și Masterson chicoti din nou. Înseamnă *de la cinci la șapte*. Un fel de siestă.

Fernando clătină din cap. Masterson chicoti iarăși.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe fiul meu, domnule Castillo?

— Nu foarte bine, zise Castillo, dar mi-a plăcut ce am văzut.

— Și așa se explică înverșunarea ta de a-i găsi pe făptași?

— Pe de o parte, domnule. Cealaltă parte e personală. Îmi doresc foarte mult să-i găsesc și pe cei care i-au împușcat pe agentul special Schneider și pe sergentul Markham.

— Crezi că și ceilalți oficiali îți vor împărtăși entuziasmul? Sau povestea asta se va pierde în

negura memoriei?

— Nu pot să vorbesc despre entuziasm, domnule, dar mă aștept la cooperare.

— Mă gândeam că poate alte priorități, mai înalte, vor intra în joc, zise Masterson. Sau poate că, atunci când vei întoarce bolovanul, vor ieși la iveală niște chestii care unii și-ar dori să rămână ascunse. Poate în interesul național.

— Adineaori, când am fost în Air Force One cu președintele, domnule Masterson, acesta le-a ordonat ambasadorului Montvale, directorului Agenției Naționale de Informații și secretarului de stat să-mi pună la dispoziție orice voi cere, iar eu am de gând să cer celor de la CIA toate informațiile pe care le au despre Lorimer. Și voi cere și de la FBI și DIA, și de la Brigada Antidrog, și de la Biroul de informații și cercetări al Departamentului de Stat, și de la serviciul poștal, și de la Departamentul Agriculturii, și de la oricine mă gândesc că ar putea avea indicii despre el.

— Crezi că ar ajuta o recompensă, cât de substanțială este nevoie, oferită fie public, fie privat, în schimbul unor informații?

— Nu cred că va fi nevoie, domnule.

— Te rog să o ai în vedere, domnule Castillo, astfel încât dacă ceva…

— Apreciez oferta, domnule, și o voi avea în vedere.

— Ai mai vrea să-mi comunici ceva?

— Nu-mi vine nimic în gând, domnule.

— Atunci, poate ar trebui să mergem pe plantație înainte să ne fie observată lipsa.

— Domnule, în privința plantației, spuse Castillo, aș dori mult să plec de aici dimineață la prima oră, și trebuie să ne gândim la un mod prin care Fernando să ajungă înapoi în San Antonio…

— Fernando nu se întoarce în San Antonio, îl întrerupse Fernando. Fernando și-a dorit dintotdeauna să meargă la Paris în toiul verii. Cineva i-a spus odată lui Fernando că în luna iulie

nu e nici țipenie de francez în tot Parisul. Gândește-te doar la atâta frumusețe în absența francezilor.

Masterson râse înfundat.

— Vorbești ca fiul meu, domnule Lopez. Se întoarse spre Castillo. Mi-aş fi dorit să petreci noaptea la plantație, dacă nu din alt motiv măcar fiindcă sunt sigur că Betsy ar fi încântată să vadă că am aceeași încredere în dumneata ca și ea.

Iisuse Hristoase!

— Sper doar ca încrederea dumneaei și, totodată, a dumneavoastră să fie justificată, domnule.

Ceea ce aproape sigur nu va fi.

DOI

Baza Aeriană Pope, Carolina de Nord
7:15, 26 iulie 2005

— Turnul de control Pope, Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci, rosti colonelul Jack Torine în microfonul de la gât.

— Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci, Pope.

— Pope, Șapte-Cinci. Ne vezi pe radar?

— Afirmativ, Șapte-Cinci.

— Șapte minute distanță de Pope. Cer permisiunea de apropiere și aterizare, te rog.

— Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci, te înștiințez că Pope e închisă pentru traficul civil.

Colonelul Torine se întoarse spre maiorul C.G. Castillo, care ocupa scaunul din stânga.

— Ce facem acum, dragă căpitane? întrebă el.

— Credeam că avem permisiunea de aterizare, zise Castillo.

— Verifică mereu, rosti Torine. Notează-ți asta, Charley.

— Băieți, văd că nu vă prea pricepeți la lucrurile astea, nu-i așa? întrebă inocent Fernando Lopez, care stătea în genunchi între scaune, și maiorul Castillo îi arătă degetul mijlociu.

Colonelul Torine comută pe TRANSMITE.

— Pope, Șapte-Cinci a primit permisiunea să aterizeze la Pope. Verifică la generalul-locotenent McNab de la Comandamentul Operațiunilor Speciale.

— Șapte-Cinci, nu avem știință de asta…

— Iar până atunci, dă-ne permisiunea de apropiere și aterizare, te rog. Sunt colonelul Jacob Torine, Forțele Aeriene SUA. Confirmă.

•

Îi fu imposibil ofițerului de zbor de serviciu în ziua aceea, maiorul Peter Dennis, Forțele Aeriene SUA, să găsească imediat pe cineva la baza Forțelor Aeriene care să poată confirma sau infirma că aparatul Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci avea permisiunea de aterizare. Nu izbuti nici să ia imediat legătura cu generalul McNab.

Cu mari rețineri, însă negăsind o alternativă, maiorul Dennis îi telefonă generalului-maior de aviație Oscar J. Winters, comandantul bazei Pope, la apartamentul său, unde generalul lua micul dejun, și-i explică ce se întâmplase.

Winters știa prea bine că primul paragraf al ordinului de misiune al Bazei Aeriene Pope spunea clar că rolul ei era acela de-a oferi sprijin pentru Fort Bragg și marilor unități de armată încartiruite acolo. Mai mult, știa că generalul-locotenent Bruce J. McNab, Armata SUA, îndeplinea funcția de comandant atât al Brigăzii Aeropurtate XVIII, cât și al Comandamentului Operațiunilor Speciale ale Armatei SUA, ceea ce însemna de asemenea controlul asupra conducerii Diviziei 82 Aeropurtate (care era subordonată Brigăzii Aeropurtate XVIII) și a Școlii Militare Speciale (care era subordonată Comandamentului Operațiunilor Speciale).

De asemenea, cunoștea pe drept dobândita reputație a generalului „Scotty” McNab ca iubitor al mijloacelor neortodoxe și-a legendarului său temperament. Și într-adevăr exista, generalul Winters știa, un ofițer de aviație, un colonel, pe nume Jacob Torine. De ce ar pilota Torine un Bombardier/Learjet 45XR civil Winters nu știa, dar știa că Torine își petrecuse o bună parte a carierei ca membru al Comandoului Aerian, iar aceștia erau la fel de bine cunoscuți pentru neortodoxismul lor asemenea membrilor Forțelor Speciale ale Armatei.

Generalii-maiori inteligenți, de aviație ori armată, nu precupețesc niciun efort când vine vorba de a nu-i contrazice pe generalii-locotenenți din serviciul lor sau oricare altul.

Generalul Winters îl instrui pe maiorul Dennis să acorde aparatului Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci permisiunea de aterizare, cu condiția însă de-a aștepta pe pistă, unde două Humvee-uri ale Forțelor de Securitate înarmate cu mitraliere de calibru .50 îl vor intercepta, pregătite să deschidă focul în caz că aeronava civilă se va dovedi a fi un soi de cal troian zburător.

— Vin imediat, domnule maior, zise generalul Winters.

În drum spre Centrul de Operațiuni al Bazei, în Dodge Caravan-ul său albastru de serviciu, generalul Winters reuși să-l contacteze pe generalul McNab pe telefonul său mobil.

— Domnule general McNab, spuse el, tocmai am aflat că un Learjet civil este pe cale să aterizeze la Pope, pilotat de cineva care pretinde că este colonelul Jacob Torine, Forțele Aeriene SUA, și că dumneavoastră puteți confirma că are permisiunea de aterizare. Sunt în drum spre aerodrom.

Răspunsul generalului McNab fu scurt:

— Ei, atunci presupun că și eu trebuie să fac același lucru. Mulțumesc, Oscar. Ne vedem acolo.

•

Aeronava Bombardier/Learjet 45XR stătea pe pista de rulare, aproape de pragul de intrare pe pista de decolare, de aproximativ zece minute, când generalul-locotenent McNab și generalul-maior Winters își făcură amândoi apariția.

Generalul McNab deschidea drumul, stând drept pe locul din față al unui Humvee de armată. Era un om scund, musculos, rumen la față, care purta mândru o mustață roșcovană. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj deschisă la culoare, ochelari de soare gen aviator și o beretă verde. Generalul Winters îl urma în Caravan-ul său. El purta o uniformă clasa A.

Când Humvee-ul se opri la zece metri de Lear, generalul McNab sări sprinten din el și se apropie de avion, unde, cu mâinile în șolduri, se uită în sus spre carlingă cu toată trufia arogantă a generalului George S. Patton. Un căpitan foarte mare și musculos, îmbrăcat în uniformă similară, coborî din Humvee și își ocupă locul chiar în spatele generalului McNab.

Generalul Winters și maiorul Dennis coborâră din Caravan și se alăturară lui McNab și căpitanului de la Beretele Verzi.

Ușa Lear-ului se deschise și colonelul Torine și maiorul Castillo, ambii îmbrăcați la costum cu cravată, coborâră. Amândoi salutară rigid, ceea ce-l liniști pe maiorul Dennis, care își spuse că, dacă nu erau militari, nu făceau asta.

— Bună dimineața, domnule! ziseră Torine și Castillo, la unison.

Generalul Winters răspunse repede la salut. Generalul McNab făcu un gest lejer, ducând mâna spre cap.

— Trebuie să mărturisesc, Oscar, vorbi generalul McNab, că cei doi îmi sunt bine-cunoscuți și că cel urât ca noaptea este într-adevăr colonelul Jake Torine.

McNab se uită la Torine și spuse:

— Știam că nu-i vor mai îngădui mult timp unui bătrân ca tine să piloteze avioane mari. Se uită la Castillo. Și maiorul Castillo, care cutează să-și arate iarăși fața la ușa mea.

Generalul McNab se întoarse spre generalul Winters.

— De câte ori îmi spun, Oscar, că amabilul căpitan Walsh este cel mai prost aghiotant pe care l-am avut vreodată, mă gândesc la maiorul Castillo într-un asemenea rol și îmi dau seama că greșesc. Castillo și-a dobândit apelativul acesta în absolut.

Căpitanul Walsh surâse și clătină din cap.

— Cât despre motivul pentru care nu există o înștiințare a permisiunii de aterizare aici a aeronavei lor, nu știu ce s-a întâmplat. Centrul de Comandă mi-a anunțat venirea lor. Sunt nevoit să conchid că fie Centrul de Comandă, fie Forțele Aeriene au dat iar cu bâta în baltă, cum toată lumea știe că le este năravul.

— Voi cerceta problema, domnule general, zise Winters.

— Dacă mi-e permis să-ți ofer un sfat fără să te superi, Oscar, nu te lega la cap dacă nu te doare.

— Nicio supărare, domnule general.

— Ar fi posibil să tragi avionul undeva unde să le fie mai ușor să urce înapoi în el după ce mănâncă ceva la micul dejun?

— Sigur că da. Domnule colonel, aveți nevoie de combustibil?

— Nu, domnule. Avem destul, spuse Torine.

— Castillo, demonstrându-și încă o dată remarcabila abilitate de-a sosi în momentul nepotrivit, a picat tocmai când eu și Walsh ne încheiam plimbarea de dimineață în jurul Smoke Bomb Hill, rosti generalul McNab. Imediat după plimbarea de dimineață am nevoie de mâncare, altfel, susține soția mea, îmi pierd bunele maniere.

— Înțeleg, domnule general, spuse Winters.

Fernando apăru în ușa Lear-ului.

— Pot coborî acum fără să mă împuște cineva? întrebă el.

— Aha, făcu McNab. Dacă nu cumva greșesc, sunteți proprietarul avionului. Poate nu-ți vine să crezi, Oscar, însă dumnealui a fost odată un căpitan destul de competent.

— Ce mai faci, domnule general? întrebă Fernando.

— Foarte bine, Fernando, pentru un bătrân, cu toate responsabilitățile care-mi apasă umerii supra-împovărați. N-ai nevoie de nițică mâncare?

— Ba da, domnule, am.

— O să-l tractez la spațiul de garare, spuse generalul Winters.

— Mulțumesc, domnule, răspunse Torine.

— Mulțumesc, Oscar, spuse și generalul McNab și le făcu semn lui Castillo, Torine și Lopez să urce cu el în Humvee.

•

Încă mai erau câțiva oameni la coadă, așteptând să primească de mâncare la ceea ce Armata numea acum „cantină” fosta „popotă” a Batalionului 1, Regimentul de Parașutiști 504, când Humvee-ul lui McNab opri în față. Coborâră toți din mașină și se așezată la rând.

Unul dintre principiile bunei conduceri pe care Castillo le învățase pe când era sublocotenent, aghiotantul generalului de brigadă McNab, era acela că valoarea nutritivă a mâncării servite se număra printre cei mai importanți factori care contribuie la moralul soldaților și că un mod foarte bun de-a asigura servirea în permanență a acelei mâncări de calitate era ca ofițerii superiori să vină neanunțați la o popotă aleasă întâmplător și să mănânce ce li se punea în farfurie soldaților de rând.

Generalul McNab își scoase portofelul și plăti micul dejun pentru toți, mai puțin pentru șoferul său, un sergent necăsătorit care locuia la cazarmă și care nu trăia din rații și alocații de serviciu, și își

respectară ordinea la rând supravegheați de un sergent de intendență vizibil emoționat, care cunoștea legendarul temperament al lui McNab și, totodată, că acesta se inflama deseori când mâncarea nu se ridica la înălțimea așteptărilor sale.

Hrana – și oferta era diversificată – era bună. McNab așteptă să termine toată lumea, își turnă încă o cană de cafea, după care îi dădu lui Castillo o foaie scoasă la teleimprimator.

— Dacă nu înțelegi cuvintele mari, Charley, ți le explic bucuros, spuse el.

Castillo luă mesajul și îl citi.

STRICT SECRET – PREȘEDINȚIE
APLICARE IMEDIATĂ
2:05 27 IULIE 2005

DE LA: COMANDANTUL-ȘEF
CENTRUL DE COMANDĂ
MACDILL BAZA FA
TAMPA FLA

CĂTRE: COMANDANTUL GENERAL
BRIGADA AEROPURTATĂ XVIII / COMANDAMENTUL DE OPERAȚIUNI SPECIALE
FORT BRAGG NC
STRICT PENTRU GEN. – LT. B.J. MCNAB

EXEMPLARE PENTRU: SECAPĂRARE WASHINGTON D.C.
STRICT PENTRU SEC BEIDERMAN
SECSTAT WASHINGTON D.C.
STRICT PENTRU SEC COHEN

SECSECURITATENAT
STRICT PENTRU SEC HALL
DIR AG NAT INFORMAȚII

WASHINGTON D.C.
STRICT PENTRU DIR MONTVALE

1. CONFIRMAREA ORDINELOR VERBALE ALE
PREȘEDINTELUI CĂTRE SUBSEMNATUL
26 IULIE 2005 ȘI TELECON ÎNTRE GEN.
NAYLOR ȘI GEN. – LT. MCNAB 23.05
26 IULIE 2005

2. DIN ORDINUL PREȘEDINTELUI:

(A) COMANDANT GENERAL BRIGADA AEROPURTATĂ XVIII/COMANDAMENTUL DE OPERAȚIUNI SPECIALE VA PUNE IMEDIAT LA DISPOZIȚIE PERSONALUL ȘI ECHIPAMENTUL CERUTE DE C.G. CASTILLO, ȘEFUL OFICIULUI DE ANALIZĂ ORGANIZAȚIONALĂ, DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII NAȚIONALE.

(B) ORICE INCAPACITATE DE-A PUNE LA DISPOZIȚIE PERSONAL SAU ECHIPAMENT VA FI RAPORTATĂ IMEDIAT LA CINC CENTRULUI DE COMANDĂ STRICT PENTRU GEN. NAYLOR PRIN CELE MAI RAPIDE CĂI, DE PREFERAT TELEFON SECURIZAT.

NAYLOR, GENERAL, ARMATA SUA
CINC CENTRUL DE COMANDĂ

STRICT SECRET – PREȘEDINȚIE

Castillo îi dădu mesajul lui Torine, care îl citi și i-l înmână înapoi lui McNab, care îl împături și-l băgă în buzunar.

— Deci spune-mi, șefule, zise McNab, ce mai ai nevoie în afară de cele trei radiouri și operatori pentru ele, de care a amintit generalul Naylor aseară?

— Cam asta e tot, domnule, răspunse Castillo.

— Mai am două întrebări, șefule, zise McNab, dacă mi-e îngăduit să le formulez.

— Întreabă, domnule.

— Mulțumesc, șefule. Prima: când îi primesc înapoi în Mississippi pe Vic D'Allessando și pe cei douăzeci și patru de trăgători?

— Domnule, de îndată ce se va asigura protecția familiei Masterson prin alte mijloace. La asta lucrez acum.

— Se pune ca întrebare separată, șefule, dacă întreb de unde vei face rost de aceste mijloace?

— Imediat ce ajung la Washington, domnule, voi suna la China Post să vedem cine e disponibil.

— Ce naiba e aia? întrebă Fernando.

— Unii susțin, Fernando, explică McNab, că China Post Numărul Unu în Exil față de Legiunea Americană – vărul tău și cu mine suntem membri – îndeplinește funcția de birou de angajare pentru foști și/sau actuali agenți speciali în rezervă care caută o slujbă civilă mai mult sau mai puțin onestă. Se întoarse spre Castillo. Dacă dorești, Charley – scuză-mă, *șefule* – voi anunța la China Post că-i vei contacta.

— Ar fi minunat, domnule. Mulțumesc foarte mult.

— Probabil că ar fi de ajutor dacă i-aș asigura că vor primi compensații pe măsura priceperii lor.

— Banii nu sunt o problemă, domnule.

McNab încuviință din cap.

— A doua întrebare, urmă el. Ce naiba se întâmplă?

— Ieri, domnule, imediat după aterizare, doamna Masterson mi-a spus că răufăcătorii care au răpit-o pe ea și l-au ucis pe domnul Masterson…

•

— Deci vei încerca să-l găsești pe Lorimer ăsta? întrebă McNab, după ce termină Castillo.

— Da, domnule. Cu puțin noroc, până diseară vom fi la Paris.

McNab rămase apoi tăcut câteva clipe, vizibil îngândurat.

— Vrei să iei cu tine două radiouri și pe operatorii aferenți, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Al? i se adresă McNab căpitanului Walsh.

— Domnule, vor fi la baza operațională, când ajungem noi acolo, răspunse căpitanul Walsh.

— În privința radioului pentru Buenos Aires, cel mai degrabă îl putem trimite pe operator cu zborul American Airlines de la 23:10, care pleacă de la Miami astă-seară. Astfel, va ajunge acolo la 6:20, mâine-dimineață, ora locală. Cu radioul în sine a fost o problemă. N-am vrut să-l trimit prin vama lor și nu doar fiindcă nu eram sigur că-l vom putea trece, așa că am sunat-o pe secretarul Cohen, când încă era în Air Force One, întorcându-se la Washington. A promis să ceară cuiva din Miami să-i aplice abțibildurile diplomatice corespunzătoare, pentru a putea trece prin vamă nedesfăcut – este adresat ambasadorului –, însă operațiunea s-ar putea să nu decurgă atât de lin pe cât ne dorim. Nu am foarte mare încredere în Departamentul de Stat.

— La fel, când ajung la Washington, voi suna acolo și-l voi anunța pe ambasador că aparatul e pe drum.

— Omul e la curent? Știe ce pui la cale și nu va ignora informația?

— E-un om de caracter. La fel și Alex Darby… ți-amintești de el?

— Șeful oficiului CIA din Zaranj?

Castillo dădu afirmativ din cap.

— E și el acolo. Eu nu mi-am amintit de el, dar și-a amintit el de mine. E un om bun. El va ști cum să treacă radioul prin vamă și ce să facă apoi cu el.

— Te mai poți folosi de cineva de-acolo dacă ai nevoie de trăgători? întrebă McNab, după care, când văzu surpriza întipărită pe chipul lui Castillo, continuă: Putem face rost de oameni acolo, Charley, la negru, dar dacă ai nevoie de ei repede, va trebui să-i infiltrăm pe calea aerului. Asta înseamnă fie cu aparatul nostru C-22 transformat într-un avion de linie al Air Paraguay, fie cu un 727 – dar traseul e cam lung pentru tipul ăsta de avion –, fie cu un Globemaster III, care are autonomia de zbor necesară, însă e mai greu de ascuns.

— Nici nu m-am gândit la trăgători acolo, mărturisi Castillo. Nu văd la ce mi-ar trebui. Dar dacă ar apărea ceva, da, am oameni la care pot apela. Am un tip din Serviciul Secret și un agent de la Antidrog. La ananghie, probabil că aș putea folosi câțiva paznici pușcași marini.

— Ca să fim siguri, ce-ar fi dacă aș trimite încă o ladă acolo sub acoperire diplomatică? Arme, ochelari cu vedere nocturnă, câteva rachete de semnalizare et cetera? Suficient pentru, să zicem, șase trăgători?

— Da, domnule. Ar fi o idee foarte bună. Mă simt rușinat că nu m-am gândit la asta.

— Chiar dacă ai studiat în umbra maestrului, Charley, maestrul nu s-a așteptat nicio clipă să fii perfect, spuse McNab.

— Domnule colonel, întrebă Castillo, întorcându-se spre Torine, cum ar afecta greutatea obiectului despre care vorbește generalul zborul nostru peste Ocean?

Torine cumpăni atent întrebarea.

— E vorba de o ladă care cântărește, cu aproximație, cât? O sută patruzeci de kilograme?

— Lucrurile din ladă sunt în doi saci, îl informă căpitanul Walsh. Greutate totală o sută patruzeci și cinci de kilograme. Nu multă muniție; poți face rost de mai multă de acolo. Scăzând cinci kilograme cât face lada, sunt exact o sută patruzeci.

— O sută patruzeci de kilograme în plus n-o să schimbe mult lucrurile, Charley, spuse Torine.

— Și dacă cineva este foarte curios și vrea să afle ce este în Lear?

— Vameșii verifică foarte rar ce transportă un avion, până când încerci să descarci marfa, îl liniști Torine.

— Vrei să iei bunătățile cu tine acum? întrebă McNab.

— Nu, domnule. Mă gândeam la asta, dar nu cred că ar fi o idee bună. Nu cred că merită să riscăm să fim prinși cu o jumătate de duzină de Car 4.

— Okay, deci va merge pe cale diplomatică, spuse McNab. Altceva?

— Nu, domnule. Nu-mi vine în minte.

— Bine, zise McNab. Atunci, așa procedăm. Se întoarse spre căpitanul Walsh. Du-te după sergentul de intendență.

Sergentul de intendență apăru aproape imediat.

McNab se ridică în picioare. Toți îi urmară exemplul.

— Da, domnule? spuse sergentul, încercând să-și ascundă emoția. A fost totul în regulă, domnule?

— Arăți ca și când ai fi în Armată de ceva vreme…, începu McNab.

— Da, domnule, de șaisprezece ani.

— Vreau un răspuns sincer. Îți place cum se descurcă civilii în locul bucătarilor de popotă? Sau îți e dor de vechile zile?

— Domnule general, cred sincer că mâncarea e mai bună acum. Uneori însă îmi doresc să îi pot lua pe civilii ăștia la unsprezece metri, cum făceam cu bucătarii de popotă, din vechea Armată.

— Sergent, toți ducem dorul vechii Armate, spuse McNab. Însă ne-ai servit un mic dejun de primă clasă și poți să te mândrești cu asta.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

— Okay, spuse McNab, întinse mâna sergentului și apoi se întoarse spre ceilalți. Gata, clovnilor, puneți-vă cururile în mișcare și urcați dracului în blestemata aia de mașină! Se întoarse spre sergentul de intendență: O, ce dor mi-e de vechea Armată!

Sergentul de intendență – cunoscut acum ca supraveghetor al cantinei – surâse larg și-i urmă afară din clădirea cantinei.

TREI

Aproape de Richmond, Virginia
8:40, 26 iulie 2005

— Centrul Washington, rosti Fernando Lopez – aflat acum pe locul din dreapta – în microfonul de la gât. Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci pe direcția Reagan National. Avem permisiune specială Șase Cratimă-A-Cratimă-Doi-Șapte. Ajung la Reagan în aproximativ zece minute.

— Lear Zero-Șapte-Cinci, ai permisiunea de la Aeroportul Reagan. Poți începe manevrele de coborâre la o mie cinci sute de metri. Contactează Turnul de control Reagan pe 122.7.

— Mulțumesc, Centru Washington, spuse Fernando și schimbă frecvența. Turnul de control Reagan, Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci.

— Zero-Șapte-Cinci, Reagan. Te avem pe radar. Menține direcția, viteza de zbor și rata coborârii. Anunță când atingi o mie trei sute de metri.

— Reagan, Zero-Șapte-Cinci înțelege să păstreze viteza de zbor, direcția și rata coborârii și să anunțe la o mie trei sute de metri.

Fernando se întoarse spre Torine, care stătea pe scaunul pilotului – Castillo era acum în genunchi între ei – și anunță:

— Ei bine, domnilor, așa procedează un pilot adevărat. Sună pe cineva important de la Washington și se asigură că are permisiunea de aterizare înainte să decoleze, fiind astfel sigur…

— Lear Zero-Șapte-Cinci, Turnul de control Reagan.

— Acum ce mai e? se întrebă Fernando cu voce tare.

— Avem o vorbă în Forțele Aeriene, Fernando, spuse Torine. Nu zice hop până nu sari pârleazul.

— Reagan, Zero-Șapte-Cinci, răspunse Fernando după ce apăsă butonul de transmisie.

— Zero-Șapte-Cinci, control de zbor. Informăm că aparatul C-37A cu indicativ Zero-Patru-Șapte – un Gulfstream – a intrat în spațiul aerian american la și un sfert.

Prin mintea lui Castillo trecu repede imaginea agentului special Schneider înfășurată în cearșafuri albe și bandaje, întinsă pe patul din spitalul improvizat la bordul Gulfstream-ului. I se strânse dintr-odată stomacul și ochii i se umeziră. Se întoarse ca să nu-l vadă nimeni.

— Reagan, spuse Fernando. Zero-Șapte-Cinci a recepționat controlul de zbor. Mai mult, Zero-Șapte-Cinci e la o mie trei sute de metri. Am pista în față.

— Lear Zero-Șapte-Cinci, comută pe Turnul de control Reagan, 119.1.

— Lear Zero-Șapte-Cinci, recepționat.

Fernando schimbă frecvența.

— Turnul de control Reagan, Lear Zero-Șapte-Cinci, încheiat.

— Reagan National oferă permisiune de aterizare lui Lear Zero-Șapte-Cinci pe poziția doi, după Delta 737.

XIV

UNU

Biroul secretarului.
Departamentul Securității Naționale
Nebraska Avenue Complex
Washington, D.C.
9:25, 26 iulie 2005

Maiorul H. Richard Miller jr. stătea la masa maiorului C.G. Castillo, când Charley, Torine și Lopez intrară. Miller era îmbrăcat civil, într-un costum aproape negru, la un rând. Piciorul său stâng era învelit în ghips alb, gros, de la degetul mare până mult deasupra genunchiului. Degetele de la picioare se ițeau de după marginea protezei de ghips, care stătea sprijinită pe masă.

— Iertați-mă că nu mă ridic, spuse Miller. Cu toată sinceritatea, încerc să fiu supus, însă e foarte dificil pentru cineva în starea mea.

Castillo clătină din cap.

— Cum e piciorul?

— Îngăduie-mi să-ți adresez întâi o întrebare, zise Miller. Pot cuteza a nutri speranța că voi sluji în vreun fel, cât de neînsemnat, în cadrul Oficiului de Analiză Organizațională?

— De ce nu? răspunse Castillo.

— În cazul acesta, șefule, spuse Miller, ție cum ți se pare că arată? Ca și când aș fi pe cale să particip la o cursă cu obstacole?

— Colonele, îi spuse Castillo lui Torine, nu trebuie decât să tăbărâm pe el, să-l trântim la pământ și să-i vopsim unghiile alea urâte de la picioare într-un roșu-aprins, apoi să-l ascultăm cum încearcă să explice că-i plac, de fapt, fetele.

— Că veni vorba de sexul frumos, zise Miller, Jack Britton a sunat de la MacDill acum

aproximativ zece minute. A spus că aeronava Gulfstream se pregătea să decoleze spre Philadelphia acum vreo cinci minute. Citez, Betty a fost instalată confortabil și pilotul estimează Philadelphia la unsprezece treizeci, încheiat citatul.

Miller văzu chipul lui Castillo și, atunci când vorbi din nou, tonul său era al unui prieten îngrijorat.

— Regret sincer asta, Charley.

Castillo dădu din cap.

— Am vorbit cu Tom McGuire, continuă Miller, și va aranja ca avionul să fie așteptat de o delegație de la Serviciul Secret.

Castillo aprobă din nou, apoi întrebă:

— De unde ai auzit de Oficiul de Analiză Organizațională?

— Secretarul Hall ne-a spus de el mie și doamnei Forbison, când am venit dimineață la serviciu, zise Miller, apoi se uită la Torine și adăugă: A zis că dumneata ai fost recrutat, domnule colonel…

— De fapt, am primit o însărcinare temporară, spuse Torine.

— … dar n-a spus nimic despre tine, Fernando. Cât știi despre noul statut al lui Charley?

— Consideră-l informat. Până la capăt, ordonă Castillo.

— Poți face asta? întrebă Miller.

— Se zice că, atunci când generalul Donovan a înființat OSS – înainte să fie general, când era un civil căruia i se spunea „colonel” fiindcă participase la Primul Război Mondial –, a fost plătit cu un dolar pe an. Așa că să-i dăm lui Fernando un dolar și să-l trecem pe statul de plată. Cred că asta pot face.

— După Hall, poți face orice poftești, zise Miller. Asta înseamnă că suntem – numără pe degete – trei cu toții. Tu, texanul și cu mine. Altcineva?

Castillo se întoarse spre Torine și spuse:

— Vorbeam cu generalul McNab despre trăgători în Argentina. Jack Britton ar fi unul potrivit.

Torine încuviință din cap.

— Unde-i Joel?

— Cu Hall la Casa Albă.

— Tom McGuire?

— Vine aici de la Langley, cu pașaportul tău german… *modificat*, și cu noul tău pașaport american.

— Când o să ajungă, o să-l întreb dacă…

Se întrerupse când doamna Agnes Forbison intră în încăpere.

Durdulia asistentă-executivă a secretarului Siguranței Naționale se apropie de Castillo și îl cuprinse în brațe.

— Îmi pare rău pentru Betty Schneider, spuse ea. Ți-a zis Dick că e-n drum spre Philadelphia?

— Adineaori.

— Ce voiai să-l întrebi pe șefu'? îl chestionă ea, întorcându-se pentru a le zâmbi lui Torine și lui Fernando.

— Vreau să-l întreb pe *Tom* dacă mi-l dă pe Jack Britton. Aș vrea să-l trimit înapoi la Buenos Aires cât mai repede posibil.

— Cu o misiune din partea Oficiului de Analiză Organizațională, vrei să zici?

Castillo aprobă.

— Dacă-l întrebi pe Tom, el îl va întreba pe Joel. Joel probabil că va răspunde afirmativ, dar dacă nu, te vei duce la șefu', care știu că ți-l va da. Consideră deci treaba făcută.

— Okay, așa suntem patru, zise Miller.

— Mai știu doi oameni care ți-ar fi de folos, spuse doamna Forbison.

— Cine?

— Tom, o dată.

— Nu cred că lui Tom i-ar plăcea să primească ordine de la mine, răspunse Castillo, ori că Hall ar

fi de acord cu asta.

Doamna Forbison păru să-și adune gândurile și ezită un moment înainte să răspundă.

— Charley, zise ea, trebuie să înveți să te folosești mai bine de resursele pe care le ai la dispoziție, iar asistenții-executivi ca mine sunt cei mai potriviți pentru lucrul ăsta. Tom mi-a mărturisit că i-ar face mare plăcere să participe la acțiune. Printre argumentele tale de a-l obține – și sunt multe – este și acela că ai mare nevoie de cineva care cunoaște dedesubturile sistemului de aplicare a legilor federale. Tot el mi-a spus și asta.

Charley ridică o sprânceană, deopotrivă impresionat de abilitatea ei de-a simți pulsul departamentului și dezamăgit de sine însuși fiindcă uitase că ea putea să facă asta.

— Okay, o să întreb. Mi-ar plăcea să-l am pe Tom, iar Hall cel mult poate să refuze sau să spună, probabil, „la naiba, nici nu mă gândesc".

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de șefu', zise doamna Forbison.

— Îți urez noroc. Cine altcineva?

— Eu.

Castillo o privi sincer surprins.

— De ce ai vrea s-o faci?

— Păi, știi cât mă chinui să păstrez luciul mobilierului, în eventualitatea foarte puțin probabilă că secretarul va aduce pe cineva să-i ia maul cu elegantul său birou oficial. Știm amândoi – și, mai important, știe șeful – că Mary-Ellen este cea care face de fapt lucrurile să meargă aici și că nu are nevoie de amândouă pentru același lucru.

Castillo îi zâmbi.

Doamna Mary-Ellen Kensington, funcționară ca și doamna Agnes Forbison, care era și ea asistent-executiv al secretarului Securității Naționale, întreținea cele câteva birouri mici și nepretențioase ale lui Hall din vechea clădire a Executivului, de lângă Casa Albă. Hall își petrecea majoritatea timpului acolo. El și președintele erau prieteni

foarte buni, iar șefului statului îi plăcea să-l aibă în apropiere atunci când avea nevoie de el.

— Doamna Kellenhamp, continuă doamna Forbison, poate supraveghea lustruirea mobilei la fel de bine ca mine, iar aducând-o aici o putem scuti și pe Mary-Ellen de inutila ei prezență.

Doamna Louise Kellenhamp, funcționară cu rangul de asistent-executiv adjunct, lucra în VCE unde îndeplinea cu precădere funcția de dactilografă.

— Văd că te-ai gândit deja la toate, nu? întrebă Castillo.

— Din momentul în care am înțeles că șeful, cu sau fără vrerea sa, va avea nevoie de propriii săi agenți de informație. Iar acum că avem, grație președintelui, acest Oficiu de Analiză Organizațională „clandestin și sub acoperire” pitit în cadrul Departamentului de Securitate Națională, mi se pare că vei avea mare nevoie de cineva care știe să se miște prin birocrația de la Washington și care cunoaște mersul hârtiilor.

— Și cu el ce facem? întrebă Castillo, înclinând din cap spre maiorul H. Richard Miller jr. Îl trimitem înapoi la Walter Reed?

— Va scăpa la un moment dat de ghips, spuse doamna Forbison. Și dacă e băiat cuminte, până atunci poate încerca să fie de folos pe aici.

— Domnul să ne apere de birocrații uneltitori! zise Miller cu pioșenie.

— Știi că am dreptate, Charley, grăi doamna Forbison.

— Crezi că-l poți convinge pe șeful de asta? spuse Castillo.

— Consider-o ca și făcută, îl asigură ea. Data viitoare când vine vorba, prefă-te plăcut surprins când șeful va spune: „Mi-a venit o idee, Charley, și aș vrea să aflu ce crezi despre ea.”

— Doamnă Forbison, ești de-a dreptul magnifică, o gratulă Castillo.

— Știu, răspunse ea. Acum, că asta e rezolvată, șefule, ce avem în agendă în dimineața asta?
— Am adus un radio prin satelit și un operator de la Ford Bragg. Așa cum am făcut când căutam aparatul 727 furat, antena trebuie montată pe acoperiș și operatorul va avea nevoie de un loc unde să stea, spuse Castillo.
— Dick, zise doamna Forbison, dacă te ocupi tu de operator, mă ocup eu de inginerul constructor. Delicatele lui sentimente au avut puțin de suferit data trecută, când șeful a pus chestia aia pe acoperiș.
— Da, doamnă, răspunse Miller, zâmbind.
— Iar mie-mi trebuie pașapoartele, spuse Castillo.
— Sunt pe drum, făcu doamna Forbison. De asta se ocupă Tom.
— Trebuie să-l sun pe ambasadorul Silvio sau pe Alex Darby – de preferat pe amândoi – pe o linie securizată. Se uită la Miller. McNab trimite echipament pentru șase trăgători de acolo. Vreau să mă asigur că nu se va pierde pe drum.
— Pentru asta va trebui să-l folosești pe cel de pe biroul meu, spuse doamna Forbison. Am cerut azi-dimineață unul pentru tine, însă nu va ajunge aici decât mai târziu.
— Ai cerut unul pentru mine? întrebă Castillo surprins.
— Acum ești în circuitul Casei Albe, nu știai?
— Nu, doamnă, nu știam.
— Ei bine, ești. Altceva?
— Ne va trebui un loc unde să stăm în Paris. La Crillon, dacă se poate.
— Stilat, zise doamna Forbison.
— Și în imediata apropiere a ambasadei. Fă rezervarea pe Gossinger. Patru camere.
— Să vorbim despre asta, spuse doamna Forbison. Pe tine te pot trece în catastif. Colonelul presupun că e deja trecut?
— Da, doamnă, zise colonelul Torine.

— Dar operatorul și Fernando?

— Banii operatorului îi ridic eu, zise Castillo. Astfel își poate băga în buzunar diurna pe care o primește de la Fort Bragg. Și tot eu o să-i iau și pe-ai lui Fernando.

— Dacă-l angajăm temporar… poate ca pilot de avion… îl pot trece și pe el pe statul de plată.

— Doamnă Forbison, cu riscul de-a mă repeta, ești de-a dreptul magnifică, zise Castillo.

— Cu riscul de-a mă repeta, șefule, știu asta, dar va trebui să-ncepi să-mi spui Agnes.

El se uită la ea, dar nu răspunse imediat.

— Te rog să nu-mi spui – știu deja – că sunt *aproape* destul de bătrână ca să-ți fiu mamă. Însă tocmai ai devenit un grangur birocratic, șefule, iar grangurii birocratici se adresează asistentelor lor executive cu numele mic.

— Cum spui tu…, Agnes, rosti Castillo, după care întrebă: Ce să fac cu secretarul Hall?

— A spus că ar vrea, dacă e posibil, să treci pe la VCE înainte să pleci.

— S-a făcut.

•

Treizeci de minute mai târziu, după ce vorbi cu ambasadorul Silvio și cu Alex Darby, după ce fu informat că hotelul Crillon le făcuse rezervările, după ce-și primi noul pașaport american și noul pașaport german purtând o viză de ieșire din Republica Argentina și după ce vorbi cu Tom McGuire destul cât să fie convins că acesta își dorea într-adevăr să devină membru al Oficiului de Analiză Organizațională și că nu-l va deranja deloc să lucreze sub conducerea unuia cu zece ani mai tânăr ca el, Castillo îi strânse mâna lui Dick Miller și se duse în biroul doamnei Forbison pentru a-și lua rămas-bun de la ea.

Femeia îl îmbrățișă scurt, îi aplică un sărut pe obraz și-i spuse să aibă grijă. El, Torine și Fernando așteptau liftul, când doamna Forbison scoase capul pe coridor.

— Un telefon pentru tine, șefule.

— Dacă-mi mai spui „șefule”, îți spun și eu din nou „doamna Forbison”. Cine este?

— Cineva care vrea să discute despre Jean-Paul.

— Jean-Paul Lorimer?

— N-a spus decât Jean-Paul, Charley.

Castillo se întoarse în biroul doamnei Forbison și ridică receptorul.

— Castillo.

— Data viitoare adu-ți aminte să-ți deschizi mobilul, spuse Howard Kennedy.

— Iisuse, e în servietă!

— În cazul ăsta n-are importanță, nu-i așa, dacă e deschis sau închis.

— Ce este, Howard?

— Ai dat la o parte capacul unei cutii cu lucruri urâte rău, cu amicul ăla al tău, cel pe care mi-ai cerut să-l găsesc.

— Ce fel de lucruri urâte?

— Din acelea despre care mi-este interzis să vorbesc la telefon, spuse Kennedy.

— Atât de urâte?

— De-a dreptul hidoase. Putem să ne vedem?

— Unde ești?

— Răspunde la întrebare.

— Imediat ce apuc să trec pe la hotel și să-mi împachetez niște haine, și după ce opresc la magazinul cu cafea al lui Hall de pe Pennsylvania Avenue, urc într-un avion spre Paris.

— Ce zbor?

— Air San Antonio, zborul șaptesprezece.

— O, serios? Te mai însoțește cineva cunoscut?

— Aceeași echipă pe care am avut-o în Cozumel. Îi cunoști pe amândoi.

— Interesant. Și unde o să stai la Paris?

— La Crillon.

— Simpatic hotel. Din nefericire, prea aproape pentru mine de locul de muncă al unor foști asociați.

Hristoase, am uitat să-i spun sau să-i reamintesc lui Tom McGuire să afle ce face de fapt agentul special FBI Yung în Montevideo! gândi Castillo, apoi spuse:

— Ce propui?

— Când ziceai că plecați?

— Cât de repede posibil.

— Nu e un zbor non-stop, nu-i așa?

— Nu. Va trebui să realimentăm la Gander, Newfoundland, și la Shannon, Irlanda. Presupun că ne va lua, calculând două opriri de alimentare a câte șaizeci de minute fiecare, în jur de zece ore.

— Păi, la Paris e aproape patru și jumătate, zise Kennedy. Dacă decolați într-o oră, asta înseamnă cinci și jumătate. Cinci plus zece înseamnă ora trei dimineața. Punând încă o oră, cel puțin, pentru a trece de vamă și biroul de imigrări, pentru a ajunge la Crillon de la Le Bourget… Acolo veți ateriza, la Le Bourget?

— Da, răspunse Castillo.

— Va fi ora cinci când veți ajunge la hotel de la aeroport. Dacă mai adăugăm o oră pentru eventuale întârzieri, să zicem ora șase. Ne vedem dimineață, Charley. Trebuie neapărat să vorbim.

Zgomotul de fundal se modifică și Castillo înțelese că Kennedy închisese.

DOI

Vechea clădire a Executivului
17th Street și Pennsylvania Avenue, NW
Washington, D.C.
11:20, 26 iulie 2005

— Președintele mi-a spus că ați avut o scurtă discuție, zise onorabilul Matthew Hall, secretarul Departamentului de Securitate Națională. Ai vreo întrebare despre asta?

— Una mare de tot, răspunse Castillo. Soldatul din mine se simte stânjenit fiindcă nu înțelege ierarhia de comandă.

— Răspunsul simplu este acela că ești subordonat direct președintelui, spuse Hall. Cred însă că știu la ce te referi. Și, ținând cont că învăț să fiu un birocrat de capitală, îngăduie-mi să-ți răspund la obiect. Când a venit cu ordinul acela, m-am întrebat de ce am fost scos din circuit, apoi mi-am dat seama că n-am fost scos. Totul se reduce la ideea de negare. Acum pot răspunde sincer, dacă întreabă cineva, și cineva inevitabil o va face, fie din noroc chior, fie fiindcă lucrurile vor ieși la iveală, care este relația mea cu tine, că nu avem niciuna. Nu lucrezi pentru mine.

La fel, dacă cineva îl întreabă pe șeful staff-ului președintelui ce știe despre C.G. Castillo ori Oficiul de Analiză Organizațională, el poate spune sincer că nu știe nimic. Dacă vom fi prinși – ceea ce este foarte posibil – ne putem ascunde în spatele ordinului prezidențial.

Cu cât distanțezi mai mult Oficiul de Analiză Organizațională de șeful statului, cu atât mai bine. De aceea îl ascunde în interiorul Securității Naționale. Atât timp cât lucrezi direct pentru el, sunt o mulțime de oameni între căpitani și colonei – aghiotanți, tipii care duc servieta, de pildă – care lucrează direct pentru el, iar dacă știu eu ce reporter sârguincios îți ia urma, poți răspunde și tu așa cum sunt ei instruiți s-o facă. „Îmi pare rău, dar sarcinile mele în Casa Albă sunt clasificate. Va trebui să întrebați la Casa Albă”. Mă urmărești?

— Domnule, întrebam de fapt cât din ceea ce fac să-i spun lui sau dumneavoastră.

— În ceea ce mă privește: Orice-mi spui îi voi spune președintelui *atunci, și doar atunci, când consider că trebuie*. Pe șeful statului nu-l interesează mijloacele, ci doar rezultatele. Așa se face că reintru și eu în circuit. Îi voi spune doar acele lucruri care necesită o acțiune din partea sa –

mă gândesc la ceva de genul: „Pe naiba, nu putem face asta; spune-i să se oprească”. Făcu o pauză, apoi întrebă: înțelegi?

— Da, domnule.

— Okay. Acum, ai nevoie de ceva?

— Doar un lucru îmi vine în minte, domnule. I-am cerut lui Tom McGuire s-o facă pentru mine, dar nu sunt sigur – nu înțelegeți greșit asta, nutresc o admirație profundă pentru abilitățile lui – că va putea.

— Nutrești „o admirație profundă pentru abilitățile lui”? întrebă Hall.

— Da, domnule.

— Ți-ar plăcea ca Tom să lucreze pentru tine?

— Este posibil, domnule?

— Joel a sugerat că ți-ar putea fi de mare folos. Sunt de acord. Să-l întreb pe Tom?

— Mi-aș dori mult să-l am în echipă, domnule, spuse Castillo și gândi: *Tocmai am demonstrat că și eu învăț să fiu un birocrat de capitală. Răspunsurile acestea, fără a fi niște minciuni sfruntate, aveau categoric scopul de-a crea false orizonturi de așteptare. Eu știu deja că Tom vrea să lucreze pentru mine și că lucrul acesta este posibil.*

— Bine, îl voi întreba. Acum, ce crezi că va putea face Tom?

— Să afle cu ce se ocupă agentul FBI Yung în Montevideo. Dacă desfășoară o activitate sub acoperire, nu-i vor spune asta lui Tom.

— Ce te face să crezi că nu face ce spune că face?

— Nu cred că vreți să știți, domnule.

— A, începi să înveți, zise Hall. Individul ăsta are un nume de botez?

— David William, domnule. Junior.

Hall apăsă butonul difuzorului de pe telefon.

— Mary-Ellen, îmi faci, te rog, legătura cu directorul Schmidt pe o linie sigură?

— Imediat, domnule secretar, răspunse Mary-Ellen Kensington.

Apăsă butonul din nou și se uită la Castillo.

— Știu că directorul CIA a aflat de ordinul președintelui; m-a sunat dimineață la prima oră să mă înștiințeze. Nu cred însă că l-a văzut. Acesta este spiritul competitivității, Charley. Un joc murdar pe care cu toții trebuie să învățăm să-l jucăm.

Vocea doamnei Kensington se auzi din difuzor:

— Directorul Schmidt e pe linia unu, domnule secretar. Linia e sigură.

Hall apăsă iarăși butonul de comutare a convorbirii pe difuzor.

— Bună dimineața, Mark! rosti Hall cordial. Ce mai faci?

— Cu ce te pot ajuta, Matt?

— Ai văzut ordinul președintelui referitor la asasinarea lui Masterson, nu-i așa? întrebă Hall, ignorând bruschețea lui Schmidt.

— Sincer să fiu, nu.

— Ei, la naiba! Asta îngreunează puțin lucrurile, Mark. Evident, nu pot vorbi despre el dacă nu l-ai văzut. Așa că uită ce-am spus. Ia asta ca pe-o solicitare de informare obișnuită. Dacă nu te deranjează sugestia, întreabă-l pe procurorul-general ce mai e nou.

— De ce informație ai nevoie, Matt? spuse Schmidt, vocea trădându-i iritarea.

— Ți-ar fi mai ușor dacă l-aș suna eu pe procurorul-general? Nu vreau să te pun într-o situație ingrată.

— Ce informație îți trebuie, Matt?

— Ai un agent la ambasada din Montevideo. David William Yung, Junior. Lucrează la combaterea spălării banilor, am impresia. Vreau să aflu cu ce se ocupă de fapt acolo.

— Ce te face să fii atât de sigur că nu se ocupă cu ce spune că se ocupă?

— Revenim în zona aceea despre care nu pot vorbi, zise Hall. Ești sigur că nu vrei să mă adresez procurorului-general? Știu că el e la curent cu ordinul și mă surprinde că tu nu ești.

— O să cercetez problema, Matt, propuse Schmidt, și te sun eu.

— Îmi trebuie informația asta ieri, Mark, spuse Hall. Așa că trebuie să întreb: cât timp îți va lua până să mă suni?

— O să-ți telefonez îndată ce pot. Probabil în dimineața asta.

— Apreciez gestul, Mark. Mulțumesc.

— Oricând, Matt.

Hall apăsă butonul, întrerupând legătura.

— Vezi cum se face? întrebă el. Pun pariu cu tine pe doi dolari că Schmidt încearcă deja să dea de procurorul-general la telefon. Procurorul-general îi va spune de ordinul președintelui și că el trebuie să-l respecte. Ceea ce va sublinia totodată faptul că eu am știut de el înaintea lui, sugerând că el nu e atât de important pe cât îi place să creadă că este.

— E ca o joacă de copii, nu credeți?

— Absolut, dar așa merg lucrurile, spuse Hall. Acum, că l-am ofuscat, mai vrei să oftic pe cineva?

— Domnule, când va suna, îi puteți cere să ia legătura cu oamenii FBI din Paris – și din Viena, dacă mă gândesc mai bine – și să le ceară să-mi dea tot ce am nevoie?

— Îi voi *spune* că șeful Oficiului de Analiză Organizațională vrea să se asigure că oamenii știu că, atunci când vor fi contactați, îți vor pune la dispoziție orice informație dețin referitor la orice subiect și că probabil vor fi contactați de cineva care se numește Castillo. Făcu o pauză, după care continuă: Și-l voi contacta pe ambasadorul Montvale și-i voi spune să facă același lucru cu șefii oficiilor CIA din Paris și Viena. Și din Montevideo, dacă dorești.

— Vă mulțumesc. Probabil ar fi o idee bună, atunci când vorbiți cu directorul Schmidt, să-i cereți să le spună agenților FBI din Montevideo să-mi dea ce le cer.

Hall aprobă din cap.

— Altceva, Charley?

— Asta ar fi tot, domnule.

— Să te întreb ceva, zise Hall. O să ai nevoie de cineva care să-ți rezolve hârtiile, cineva care știe cum merg lucrurile la Washington. Ce spui dacă o întreb pe Agnes Forbison dacă n-ar vrea să lucreze pentru tine?

— Mi-ar fi într-adevăr de ajutor.

— Voi discuta cu ea cât de repede o să pot, spuse Hall.

TREI

Deasupra Wilmingtonului, Delaware
12:25, 26 iulie 2005

Erau în aer doar de câteva minute, când Castillo simți că Lear-ul schimbase altitudinea de la cea de croazieră la cea de aterizare. Asta nu putea avea decât o singură explicație: urmau să coboare la sol.

La dracu', era tot ce-mi mai lipsea! *Beculețe roșii care pâlpâie pe panoul de bord*! *Pasărea asta afurisită e stricată*!

Se ridică din scaun, se duse la cabină și se lăsă în genunchi între scaunul pilotului și cel al copilotului.

— Ce se întâmplă?

Fernando, care ocupa locul din stânga, se uită peste umăr.

— Te rog să te întorci la locul tău, domnule, și nu deranja echipa de zbor în timpul serviciului.

— Care-i problema cu avionul ăsta nenorocit?

Colonelului Torine i se făcu milă de el.

— Doar nu voiai să pleci la Paris fără să-ți iei rămas-bun de la iubita ta, nu, Charley?

Castillo nu răspunse.

— Chiar are vreo importanță dacă ajungem la Paris la patru dimineața sau la cinci? continuă Torine. O să alimentez rezervoarele, o să iau ceva de mâncare în drum, o să iau prognoza meteo și-o să transmit planul de zbor la Gander cât timp Serviciul Secret te duce și te aduce de la spital.

Când Castillo nu răspunse nici acum, măcar fiindcă nu credea că va putea vorbi cu nodul acela uriaș în gât, Torine urmă:

— A sunat Tom McGuire și-a aranjat totul.

Castillo puse o mână pe umărul lui Torine, se ridică în picioare și se întoarse la locul lui.

PATRU

Departamentul de Chirurgie Orală și Maxilofacială
Etajul al V-lea, Pavilionul Silverstein
Spitalul Universitar Pennsylvania
Spruce Street nr. 3400
13:40, 26 iulie 2005

Când Yukon-ul Serviciului Secret opri în fața spitalului, agentul care stătea în dreapta șoferului vorbi în microfonul de sub rever.

— Ajunge Don Juan.

Fernando chicoti. Castillo îi arătă degetul mijlociu. Se întrebă, acum, că primise puteri sporite, dacă ar putea cere ca Serviciul Secret să modifice numele de cod pe care Joel Isaacson i-l atribuise când începuse să lucreze pentru secretarul Hall.

Agentul secret îi conduse la lifturi, le făcu semn cu mâna să urce și spuse:

— Etajul cinci, domnule Castillo. Ne găsiți aici.

O femeie înaltă și plinuță – vizibil de origine hispanică – stătea în holul de la etajul cinci, când ușa liftului se deschise. Avea părul strâns lipit de cap și Castillo îi observă casca de culoarea pielii din ureche. De asemenea, observă o umflătură la șoldul stâng, care aproape sigur era un pistol.

— Pe aici, vă rog, domnule Castillo. Agentul special Schneider a fost dus în cinci-douăzeci-șapte.

— *Muchas gracias*, rosti Castillo. *Muy amable de su parte*.

Nu era greu să găsești rezerva 527. De-o parte și de cealaltă a ușii, doi ofițeri de poliție ședeau în scaune pliante. Unul purta cizme de motociclist și însemnele speciale de uniformă ale patrulei stradale de elită a Departamentului de Poliție Philadelphia. Celălalt era un bărbat masiv și bine legat în haine civile, cu cască de la Serviciul Secret în ureche.

Când Charley se apropie de salon, amândoi se ridicară în picioare.

Castillo zări în stânga o sală de așteptare cu pereți din sticlă. Înăuntru erau mai bine de-o jumătate de duzină de oameni. Castillo văzu că trei dintre ei erau ofițeri de le poliția din Philadelphia: inspectorul-șef Fritz Kramer, comandantul biroului de antiterorism; căpitanul Frank O'Brien, care conducea unitatea de informații și crimă organizată și pentru care Betty Schneider lucrase ca sergent; și locotenentul Frank Schneider de la patrula stradală, care era fratele mai mare și, de bună seamă, excesiv de protector al lui Betty.

Mai era de asemenea un cuplu despre care Castillo decise că erau părinții lui Betty, un preot și alți câțiva.

Ei, la ce naiba te așteptai? Că o să fiți doar voi doi?

Îl încercă ceea ce înțelese că era deșarta speranță că nimeni din sala de așteptare nu-l va vedea.

Agentul secret de la ușă spuse:

— Agentul special Schneider este la radiografie, domnule Castillo. Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Este o sală de așteptare…

Indică direcția.

— Nu putem aștepta înăuntru?

— Ba da, domnule.

Castillo și Fernando intrară în rezervă. Patul era răvășit, însă Charley nu vedea alt semn că Betty ar fi fost acolo.

Și nu l-am zărit pe Jack Britton în sala de așteptare. Unde naiba o fi?

Se duse la geam și privirea îi căzu pe o curte interioară. Se întoarse doar când simți ușa deschizându-se.

Betty fu adusă pe o targă cu rotile. Nu-l văzu pe Castillo până când brancardierii nu o mutară pe pat și se dădură la o parte.

Apoi ea ridică mâna și aproape gemu: „O, Charley!" printre dinții încleștați din pricina maxilarului imobilizat.

Castillo se apropie de pat și îi luă mâna, o sărută, apoi se apleca și o sărută cu tandrețe pe frunte. Apoi se priviră reciproc fără alte cuvinte.

După aproximativ treizeci de secunde, temându-se că-l va trăda vocea, el încercă:

— Wiener schnitzel, iubito.

Betty îi surâse.

— Dacă nu te deranjează, Costello, mama vrea să o vadă! rosti locotenentul Frank Schneider în spatele său.

Castillo se întoarse.

Alături de fratele lui Betty era cuplul despre care Charley bănuise că erau părinții. Îi urmau preotul și un alt bărbat.

— Ce-i cu tine, Francis? se răsti mama lui Betty. Nu vezi cum se uită la el?

— Îmi pare rău, spuse Castillo.

Cu reținere, Betty dădu drumul mâinii lui.

Mama ei atinse obrazul lui Castillo și trecu pe lângă el, apropiindu-se de pat.

Tatăl ei îi aruncă o privire de gheață.

Castillo părăsi încăperea, urmat de Fernando, și o clipă mai târziu de locotenentul Schneider.

Oare a plecat deoarece voia ca mama și tatăl și preotul să fie singuri cu Betty? Sau i-o fi spus maică-sa se plece?

— Costello! zise locotenentul Schneider.

Castillo se întoarse. Schneider veni foarte aproape de el și întrebă:

— Ți-amintești când ți-am promis că-ți rup picioarele?

Atât polițistul, cât și agentul secret care păzeau ușa lui Betty săriră iute în picioare.

— Numele meu este Castillo, grăi Charley pe un ton neutru. Și, da, cred că-mi amintesc ceva de genul ăsta.

— Am știut că ești o piază-rea din clipa în care am dat cu ochii de tine, spuse Schneider. Sora mea e acolo din cauza ta.

Castillo încuviință ușor din cap.

— Recunosc.

— Dacă-ți mai arăți fața în preajma ei vreodată, jur că-ți rup picioarele și-ți smulg brațele și ți le vâr pe toate pe cur în sus!

Castillo nu răspunse.

Fernando se apropie câțiva pași.

— Îngăduie-mi să-ți spun ceva, piticanie, zise el, conștient că „piticanie” era un termen relativ. Locotenentul Schneider, la un metru optzeci și cinci, era cu cel puțin cinci centimetri mai scund – și poate cu optsprezece kilograme mai ușor – decât Fernando Lopez.

— Plimbă ursu', grăsane! făcu locotenentul Schneider.

— Ajunge, locotenent! se răsti inspectorul-șef Kramer. Înapoi! Acum!

— Ce voiam să-i spun locotenentului, rosti Fernando cu nepăsare, este că în familia noastră cine vrea să se ia de Charley trebuie să treacă mai întâi de mine.

— Nu turna gaz peste foc, spuse inspectorul-şef Kramer. Întreabă-l pe oricare pompier. Tăceţi amândoi.

Castillo râse în barbă.

— Dacă mai deschizi o dată gura, Schneider, o să te dau afară de aici. *Capisce*?

Schneider aprobă din cap.

— Spune „Da, să trăiţi”, locotenent!

— Da, să trăiţi! repetă Schneider, forţat.

— Charley, trebuie să-ţi vorbesc, spuse Kramer, iar O'Brien vrea să ştie ce se întâmplă. Dacă-i ordon gorilei mele să aştepte la capătul coridorului – arătă cu degetul – tu-ţi poţi face gorila să aştepte acolo? Arătă în direcţia opusă.

Castillo se uită la Frank Schneider.

— Cred că ai dreptul să auzi ce-i voi spune şefului, zise el. Poţi să te comporţi frumos?

Locotenentul Schneider încuviinţă scurt.

— Spune „da” sau „nu”, la dracu', Schneider! sări Kramer.

— Okay, okay, făcu locotenentul Schneider.

— Putem folosi sala de aşteptare, propuse Kramer şi deschise uşa.

•

— Ei, Frank, ce crezi? îl întrebă inspectorul-şef Kramer pe căpitanul O'Brien, după ce Castillo termină.

— O grămadă de cocaină ajunge aici din Argentina, spuse O'Brien.

— Nu ştiam asta, zise Fernando.

— O aduc cu avionul din Columbia în Bolivia sau Paraguay – uneori direct în Paraguay – după care o introduc în Argentina, explică O'Brien. După care o strecoară în Miami din Buenos Aires. Poliţiştii din brigada antidrog argentiniană – li se spune SIDE – sunt deştepţi. În loc să-i aresteze pe traficanţi, îi lasă să urce în avion şi îi sună pe băieţii noştri de la Antidrog. Agenţii noştri din Miami aşteaptă avionul. În felul acesta, traseul cocainei e întrerupt şi noi trebuie să plătim

procesul traficanților și costul ținerii lor la pârnaie între cincisprezece și douăzeci de ani.

— SIDE nu se ocupă doar de droguri, căpitane, spuse Castillo. Este varianta argentiniană a FBI, CIA și a Biroului Antidrog sub o singură pălărie.

— Asta nu știam, zise O'Brien. Ce mă gândesc eu e că indivizii care se ocupă cu droguri – cei de aici, de acolo, de oriunde – practică genul ăsta de lichidări. Oricine cred ei că le stă în cale, oricine cred că e posibil să fi văzut sau să fi auzit ceva e lichidat pe loc. Inclusiv membri ai familiilor lor.

— Nu spun că nu e așa, rosti Castillo, dar nu asta a fost impresia celor de acolo, nici a unui individ de la Antidrog pe care îl cunosc și care mi-ar fi spus, nici a șefului SIDE.

— Și-atunci ei ce cred că s-a întâmplat?

— Nu au nicio idee, spuse Castillo. Tot ce știm – și asta n-o știam în Argentina – este că cineva vrea să pună mâna pe Jean-Paul Lorimer și e dispus să ucidă pe oricine pentru a face asta.

— Am avut un caz aici, în Philadelphia, acum vreo doi ani, spuse Kramer. Droguri trimise din… de unde, Frank?

— Din Senegal, zise O'Brien.

— Din Senegal la Misiunea ONU din New York. Cu imunitate diplomatică. Ce s-a întâmplat a fost… ieșit din uzanțe?

Castillo încuviință.

— Câinii noștri – nu K-9, ci cei care simt mirosul drogurilor, cockerii ăia mititei sau cum le spune – au mirosit cocaina la descărcarea transportului. Sigur, n-am putut obține un mandat pentru deschiderea cutiilor, însă eu se întâmpla să fiu acolo, căutând explozibili, și una dintre cutii s-a întâmplat să fie răsturnată. Pagubele n-au fost mari, dar crăpătura rezultată a fost destul de mare cât să strecor prin ea acul unei seringi din alea hipodermice… Știi la care mă refer? Cele cu ac mare?

Castillo încuviință din nou.

— … și să extrag o pudră albă care la teste a reieșit că era cocaină pură. Așa că am chemat Biroul Antidrog. Care a chemat FBI și vama, și Departamentul de Stat. Totul s-a transformat într-un adevărat exercițiu chinezesc în caz de incendiu. Departamentul de Stat n-a crezut că pudra albă s-a scurs așa, pur și simplu, din cutie; aproape că ne-au acuzat de violarea imunității diplomatice. Se temeau că ambasadorul senegalez se va înfuria și va ține un discurs antiamerican în fața Adunării Generale.

Până la urmă, transportul a trecut prin vamă. Apoi FBI i-a implicat pe polițiștii din New York City, le-a făcut o informare completă și polițiștii au pus sub supraveghere intensă misiunea senegaleză, reușind până la urmă să-l prindă pe unul dintre diplomații lor… era numărul doi, nu-i așa, Frank?

— Numărul trei. Adjunctul șefului de misiune, îl corectă O'Brien.

— … chiar în timp ce încerca să vândă cinci kilograme de marfă unui tip de la hotelul Plaza. Tot ce-au putut face a fost să-l acuze pe cumpărător de complicitate la trafic. Pe senegalez nici măcar nu l-au putut reține. Avea imunitate diplomatică. Departamentul de Stat n-a vrut nici măcar să ceară ONU să fie trimis acasă. Au argumentat că n-o pot face, deoarece „dețin informații legate de maniera extrem de îndoielnică în care presupusele fapte ce au declanșat investigația au fost instrumentate".

Asta i-a călcat rău pe bătături pe polițiștii newyorkezi, așa încât oriunde, *oriunde* s-a dus diplomatul senegalez în următoarele două luni a avut cel puțin doi polițiști pe urme. Și atunci, într-o zi, acestuia i-a ajuns, s-a dus la Kennedy, s-a urcat într-un avion și a plecat acasă.

— Iisuse Hristoase! explodă Fernando.

— Prin urmare, când îl vei găsi pe individul pe care îl cauți, Charley, poate ar fi bine să ții seama de aspectul legat de droguri, îl sfătui Kramer.

— O să țin, spuse Castillo.

— Cât de gravă consideri că este amenințarea la adresa sergentului… scuze, *agentului special* Schneider? întrebă Kramer.

— Nu cred că nenorociții ăia o voiau pe ea; mă voiau fie pe mine, fie pe oricine – cu rangul de agent al Serviciului Secret – pentru a o face pe doamna Masterson să priceapă mesajul. Așa că nu cred că există o amenințare reală aici. Odată spuse…

— Ticălosule! îl întrerupse locotenentul Schneider. Tu sincer nu…

— Afară! explodă inspectorul Kramer. Afară de aici, Schneider! Chiar acum, fir-ar să fie!

— Lasă-l să stea până termin, rosti Castillo pe un ton egal.

Kramer ridică o sprânceană, se uită pieziș la Schneider, apoi suspină și clătină afirmativ din cap.

— Odată spuse astea, reluă Castillo, o voi ține sub protecția Serviciului Secret până pun mâna pe jigodiile care au împușcat-o. Agenții se pricep foarte bine să apere oameni.

— Și noi la fel, spuse inspectorul Kramer. Cât despre tine, Schneider, când vii în vizită la sora ta și vezi detectivi de la Protecția Demnitarilor stând de pază alături de băieții din Serviciul Secret, în locul celor de la poliție, să te gândești bine și îndelung de ce am decis să fac asta. Acum, cară-te de aici. Așteaptă la lift. N-am terminat cu tine.

— Ce zici dacă rămâne aici până ce eu mă duc înăuntru să-mi iau rămas-bun de la ea? întrebă Castillo. Trebuie să plec imediat.

Kramer aprobă din cap.

— Stai acolo, locotenent Schneider! ordonă el, arătând o canapea tapițată cu vinil. Și dacă te ridici de acolo înainte să-ți spun eu, te acuz de insubordonare.

Kramer așteptă ca locotenentul Schneider să se arunce nervos pe canapea, după care întinse mâna

spre Castillo.

— Anunță-mă ce pot face să ajut.

— Mulțumesc, Fritz, zise Castillo și ieși din sala de așteptare.

Agentul special Jack Britton stătea lângă ușa lui Betty.

— Am aflat că vii aici abia acum patruzeci și cinci de minute, Charley. L-am sunat pe Miller și…

— Mă bucur că ai venit, Jack, zise Castillo. Plec la Paris și aș vrea ca tu…

— M-a informat Miller, îl întrerupse Britton. Despre tot. Mersi că m-ai luat în echipă.

— Am nevoie de tine, Jack.

— Am bilet la un zbor American Airlines de la Miami la Buenos Aires cu plecare la unsprezece și ceva în seara asta.

— Du-te la Four Seasons și apoi ia legătura cu Tony Santini.

— Bine.

Castillo deschise ușa camerei lui Betty. Mama și tatăl ei stăteau de-o parte și de cealaltă a patului. Tatăl ei îi aruncă o altă privire glacială și, când făcu asta, mama ei se uită peste umăr și-l văzu pe Castillo.

— Charley e aici, scumpa mea, spuse mama. Tata și cu mine vom fi afară.

— Vă mulțumesc, doamnă Schneider, rosti Castillo încet. Îi întinse mâna. Nu ne-am întâlnit până acum și-mi pare foarte rău că o facem în asemenea împrejurări.

Mama lui Betty îi luă mâna în ambele ei palme, își croi un zâmbet cald, apoi se întoarse spre ușă.

Tatăl ei scutură din cap, se duse fără un cuvânt la ușă și o ținu deschisă pentru soția sa, după care o urmă afară.

Castillo se apropie de pat și luă mâna lui Betty.

Cu mare dificultate, aceasta întrebă:

— Mastersonii? Bine?

— Sunt păziți de douăzeci și patru de trăgători Delta și de jumătate din poliția statului Mississippi.

— Delta?

— Tipi din Forțele Speciale.

Femeia era surprinsă să audă asta și ceru din ochi o explicație.

— O poveste lungă, iubire. Nu e important. Important este însă că Mastersonii sunt în siguranță. Cheia poveștii este fratele ei. Imediat după ce am aterizat în Mississippi, mi-a spus că ticăloșii îl vor de fapt pe fratele ei. Ea nu știe unde este. Așa că acum plec la Paris să-l caut. El ar trebui să știe cine sunt nenorociții ăștia.

— Poți face asta?

— Să-l găsesc, adică? O să fac tot posibilul.

— Acum pleci la Paris?

Iisuse Hristoase, *treaba asta trebuie să rămână clasificată chiar și față de ea*!

— Iubire, operațiunea e clasificată strict secret, ceea ce înseamnă că nu pot vorbi cu nimeni despre ea, nici chiar cu familia.

Mai ales cu fratele tău înflăcărat.

Femeia încuviință, însă ochii ei cereau din nou o explicație.

— Președintele, printr-un ordin direct, a înființat o unitate secretă pentru găsirea celor responsabili de cele întâmplate. M-a însărcinat pe mine cu conducerea ei și mi-a dat toată autoritatea de care am nevoie pentru a face ceea ce trebuie făcut.

Sprâncenele ei indicau că era impresionată.

— Voi avea grijă să fii informată de ce se întâmplă. Va trebui însă să nu mai spui nimănui altcuiva.

— Mă vor informa?

— Agent special Schneider, acum lucrezi în cadrul Oficiului de Analiză Organizațională, acoperirea unității noastre, spuse Castillo. Eu sunt șeful. Vei fi ținută la curent.

— Mi-aș dori să pot veni cu tine.

Iisuse, nu se gândește la noi ținându-ne de mână în timp ce urcăm cu liftul în vârful Turnului Eiffel. Sau stând în Deux Magots pe Malul Stâng. Ea vrea să vină în calitate de polițist.

— Și eu.

— Ai grijă, Charley.

— Wiener schnitzel, iubire. Trebuie să plec.

Se aplecă, o sărută ușor pe buze și se uită în ochii ei un moment prelung, apoi ridică din umeri, o strânse de mână și înclină din cap spre ușă.

Când el și Fernando urcară în lift, o auzi pe agentul secret de origine hispanică vorbind în microfonul de la rever.

— Don Juan coboară.

CINCI

Hotel de Crillon
Place de la Concorde nr. 10
Paris, Franța
5:25, 27 iulie 2005

Când aterizaseră, Parisul abia începea să se trezească. Traficul de la Le Bourget fusese ușor, iar în Place de la Concorde mașinile și pietonii lipseau aproape cu desăvârșire.

— Cred că cel mai bine ar fi să tragem un pui de somn, anunță Castillo pe când se înregistrau la recepție. Ce zici dacă las vorbă să fim treziți la zece și jumătate?

— Bună idee, acceptă Torine.

Castillo știa că problema va fi efectul diferenței de fus orar. Ceasul lor biologic credea că era miezul nopții, nu cinci și jumătate dimineața.

Nu erau foarte obosiți ori măcar somnoroși, în ciuda timpului de când erau treji și a distanței pe care o parcurseseră de când se treziseră în urmă cu aproape douăzeci și patru de ore pe plantația Masterson din Mississippi. Pentru început, asta se întâmplase doar cu optsprezece ore în urmă, în

timp real. Ora Parisului era cu cinci ceasuri înaintea Mississippi-ului.

Apoi, pilotaseră cu rândul, de la Philadelphia la Gander, Newfoundland, apoi la Shannon, Irlanda, și-n cele din urmă spre Le Bourget. Pilotul „liber” – rol pe care îl jucaseră amândoi – nu avea ce să facă decât să moțăie, iar scaunele Lear-ului din cabina principală, care se întindeau aproape la orizontală, îmbiau la moțăit. Era ca și când s-ar fi trezit devreme și-ar fi dormit în mai multe reprize înainte de miezul nopții.

Tentația era de-a face repede un duș, de-a lua un mic dejun frugal și apoi a-l scula din pat pe șeful oficiului CIA din Paris pentru a se apuca de treabă să-l găsească pe Jean-Paul Lorimer. Mai inteligent era să facă repede un duș și să se vâre în pat, să doarmă cât mai mult posibil. Dacă nu reușeau să doarmă, cu puțin noroc ceasul biologic putea fi păcălit și ar fi fost ca și când s-ar fi trezit odihniți și gata să înceapă ziua de lucru.

Castillo îi dădu bacșiș valetului, apoi inspectă apartamentul. Draperia grea ce masca geamurile dormitorului lăsa să pătrundă o dâră de lumină. Se duse la ea și o trase impulsiv deoparte destul cât să se uite afară. Avea vedere spre Place de la Concorde spre podul de peste Sena.

Apoi trase draperia la loc, scoase lenjeria curată din geantă și începu să se dezbrace. Când telefonul sună, era în boxeri.

— Alo?

— Cinci minute, în fața hotelului, spuse Howard Kennedy. Sunt într-un Mercedes negru.

— Nu mă așteptam la altceva din partea ta, răspunse Castillo, chiar dacă la jumătatea propoziției își dădu seama că fostul agent FBI închisese.

•

Zece minute mai târziu – după ce decisese că nevoia de-a se bărbieri și de-a face un duș era mai importantă decât să execute cu promptitudine

ordinele lui Kennedy – Castillo străbătu holul de la intrare și ieși în Place de la Concorde.

Nu se vedea niciun Mercedes.

Nicio grijă. O fi nervos Kennedy, dar vrea să mă vadă, și încă rău de tot. Nu pleacă el așa, fără să se mai întoarcă.

Castillo se întoarse spre dreapta și o luă spre Ambasada SUA. Tocmai ajunsese la gard, de unde putea vedea drapelul american fluturând în curte, când auzi scrâșnet de pneuri.

Se întoarse și văzu un Mercedes S600 sedan negru în fața hotelului Crillon. Farurile se stinseră și se aprinseră. Castillo o luă – intenționat încet – într-acolo.

Geamul pasagerului din față era coborât, însă portiera era închisă. Castillo se aplecă, puse mâinile pe marginea geamului și se uită înăuntru.

— Bună, frumosule, i se adresă lui Kennedy, care stătea la volan. Cauți puțină acțiune?

— Fir-ai să fii, Charley, urcă dracului în mașină!

Castillo deschise portiera și se sui. Kennedy, cu un alt scrâșnet de pneuri, demară și coti la dreapta pe Champs-Elysées.

— Unde mergem, Howard?

— Dacă nu știi tu vreun loc unde putem vorbi fără a fi auziți, o să ne plimbăm doar cu mașina.

— Crezi că am microfoane în apartamentul de la Crillon?

— Nu sunt convins că nu ai.

— Ce-i cu precauția asta?

— Cât de multe știi despre Lorimer?

— Ceva mai mult decât știam când am vorbit prima oară cu tine, răspunse Castillo. Îl caută niște indivizi. Ei l-au ucis pe Masterson ca să demonstreze de ce sunt în stare pentru a-l găsi.

— Și ai idee cine sunt indivizii ăia?

— Nu. De aceea îl vânez pe Lorimer.

— Te-ar surprinde să afli că niște ruși fac același lucru?

— Nimic nu m-ar surprinde.

— Sau niște germani?

— Același răspuns.

— Sau niște francezi? Sau niște foști membri ai regimului lui Saddam Hussein? Sau, la o adică, niște oameni din Houston, Texas?

— Treci la subiect, te rog, Howard. Nu-mi plac ghicitorile.

— Prietenul tău Lorimer era recuperator – poate recuperatorul-șef – pentru nobilul program numit „Petrol contra hrană”. Ceea ce înseamnă că știa cine era plătit. Asta-i suficient pentru ca persoanele înainte menționate să întreprindă pașii necesari scoaterii lui din peisaj.

— Lasă-mi un minut să mă gândesc la asta.

Un polițist de la circulație păși pe drum și, fluierând puternic și fluturând arogant din braț, opri traficul. Kennedy, cu un gest reflex, opri Mercedesul la o trecere de pietoni. În vreme ce Castillo urmări mersul lent al primilor navetiști care-și croiau drum spre cafenele și-apoi spre serviciu, se gândi la cum putea sau cum nu putea Kennedy încerca să-l joace.

— Pe lângă faptul că știe prea multe, Charley, mai sunt și cei care cred că a recuperat prea mulți bani. După cum spun unii – în funcție de persoana cu care vorbești – între douăsprezece și șaisprezece milioane de dolari.

— Iisuse!

— Da, Iisuse. Și încă o trebușoară. Asta se apropie neplăcut de mult de Alex.

— Cum de Alex?

— Tu cum crezi că miști atâția bani dintr-o parte în alta? Prin transfer bancar? Prin UPS?

— Spune-mi tu.

— O sută de mii de dolari SUA proaspăt ieșiți de sub tiparniță vin în pachete frumos ambalate în plastic cam atât de mari, spuse Kennedy, luând mâinile de pe volan pentru a arăta dimensiunea. La fel de bine putea să fi indicat mărimea unei cutii de pantofi ceva mai măricele.

Polițistul de la circulație mai suflă o dată în fluier și flutură din mână spre mașini.

— Alex se ocupă de transporturi, nu? zise Castillo. Fără să pună întrebări?

— Doar nu vrei să-ți răspund la asta, nu?

— Și-atunci de ce mi-ai spus toate astea?

— Alex te crede mult mai deștept decât te cred eu, rosti Kennedy. El crede că poți să-l găsești pe ticălos înaintea tuturor și că-i vei spune lui unde se află.

— Spune-i lui Alex că-mi pare rău, dar nu. Îl vreau pe ticălos în viață, nu cu o gaură în mijlocul frunții.

— De ce? Ca să-ți poată spune apoi cine-i pe urmele lui?

— Exact.

— Tu chiar ești neprihănit, nu-i așa? Oamenii ăștia sunt de neatins. Crede-mă.

— Răspunsul e negativ, Howard. Comunică-i asta lui Alex, nu uita.

— I-am spus deja că probabil asta vei decide, răspunse Kennedy.

Erau acum aproape de Arcul de Triumf. Fostul agent FBI făcu un viraj brusc la stânga pe rue Pierre Charron și opri.

— Coboară, Charley. Discuția s-a încheiat.

Fără să mai spună nimic, Castillo coborî din mașină. Kennedy demară în trombă.

Charley se întoarse pe jos până pe Champs-Élysées, pe care o străbătu pe toată lungimea spre Crillon.

XV

UNU

Apartamentul 301
Place de la Concorde nr. 10
Paris, Franța
7:30, 27 iulie 2005

Se auzi un ciocănit la ușă și Castillo, încă mestecând o îmbucătură de pâine prăjită, se ridică de la masa de mic dejun și se duse să deschidă.

Un bărbat cu nimic ieșit din comun, aproape de șaizeci de ani – poate chiar mai vârstnic –, stătea acolo într-un costum șifonat.

— Domnul Castillo?

— Da. Domnul Delchamps?

Bărbatul încuviință.

— Intră. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Poate niște cafea?

Delchamps clătină din cap și se uită la Fernando și la Torine.

— Nu mi s-a spus că va mai fi cineva, rosti el.

— Aceștia sunt colonelul Torine și domnul Lopez, îi prezentă Castillo. Iar el e domnul Edgar Delchamps, șeful oficiului CIA.

— Nu doar că n-am fost informat de prezența altor persoane, dar, domnule Castillo, și ar trebui să știți asta, identitatea șefului oficiului CIA, oricine ar fi el, este secretă.

— Nicio problemă, domnule Delchamps. Colonelul și domnul Lopez au amândoi aprobările necesare.

— Și eu de unde știu asta?

— Cineva de la biroul directorului Agenției Naționale de Informații trebuia să te fi informat cu privire la misiunea noastră aici.

— Am fost înștiințat. A menționat însă doar numele tău.

— Am impresia că este vorba despre o problemă de comunicare, spuse Castillo. Înainte să mergem mai departe cu asta, ce-ar fi să ne ducem la ambasadă, să luăm legătura pe o linie sigură cu directorul Agenției Naționale de Informații și să clarificăm lucrurile?

— E unu și jumătate dimineața la Washington, făcu Delchamps.

— Știu, dar n-am timp de pierdut jucându-mă de-a secretele cu tine, domnule Delchamps.

— Poate mai târziu, zise Delchamps. Mi s-a spus că te interesează un om pe nume Jean-Paul Lorimer. Ce vrei să știi despre el?

— Tot ce știi tu despre el.

— Expresia folosită a fost „spune-i orice consideri că e nevoie”, cită Delchamps.

— Atunci, există o problemă de comunicare între ambasadorul Montvale și persoana cu care ai vorbit, spuse Castillo. Ce trebuia să-ți comunice era să-mi spui tot ce vreau să aflu, iar eu vreau să aflu tot.

— Chiar Montvale m-a sunat, zise Delchamps.

— Și chiar a spus că trebuie să-mi spui ce „consideri că e nevoie”?

— Așa a zis.

— În cazul acesta, domnule Delchamps, când ajungem la ambasadă și obținem legătura aceea sigură, vom discuta cu președintele, iar dumneata-i vei relata ce ți-a spus ambasadorul Montvale.

Delchamps nu răspunse.

— Dacă ajută la ceva, domnule Delchamps, interveni colonelul Torine, eram cu domnul Castillo – în Air Force One – când președintele i-a spus ambasadorului Montvale că domnul Castillo trebuie să primească orice va cere.

— Și eu de ce aș crede asta? întrebă Delchamps.

— Fără motiv, făcu Torine. Doar că acesta e adevărul.

Delchamps se gândi câteva clipe, apoi spuse:
— În mă-sa!
— Poftim? întrebă Castillo.
— Am zis „în mă-sa”. Nu-mi spune că n-ai mai auzit expresia asta până acum. Montvale mi-a spus că, de fapt, ești ofițer de armată. Maior.
— Vinovat.
— Care a primit mai multă autoritate decât e clar că va putea să gestioneze și pe care n-o va avea mult timp.
— Nenorocitul dracului! explodă Torine.
— Mda, făcu Delchamps.
— Va trebui să te adresezi președintelui, Charley, zise Torine.
— Înainte de-a face asta, îngăduie-mi să-ți spun de unde vin, vorbi Delchamps. Și-o să vedem ce iese de aici.
— Te ascult, zise Castillo.
— Lucrez în branșă de mult timp, începu Delchamps. Destul de mult cât să ies la pensie și mâine, dacă aș vrea. Am trăit destul să văd multe operațiuni grele duse pe apa sâmbetei – și, la o adică, oameni uciși – fiindcă un grangur cu putere politică și agendă personală și-a vârât nasul unde nu-i fierbea oala. Lucrez la cazul scursorii ăsteia de Lorimer de mult timp, de ani. Și n-a fost ușor.
— Cum așa? întrebă Castillo.
— Ai idee cu ce s-a ocupat?
— Da, zise Castillo, e recuperator, poate cel mai important recuperator, din schema „Petrol contra hrană” propusă Irakului.
Castillo văzu surpriza de pe chipul lui Torine și-al lui Fernando. Nu le spusese ce-i destăinuise Kennedy, doar că se întâlnise cu el și că bărbatul nu știa unde se află Lorimer.
— Treaba e, cum știi, zise Castillo, că francezii au dorit să ușureze sancțiunile impuse lui Hussein, dar Statele Unite și englezii au spus pas. Așa că, în infinita lui înțelepciune, Consiliul de Securitate al ONU, în 1996, a făcut pasul cu „Petrol contra

hrană”, argumentând că astfel irakienii nu vor muri de foame. De fapt, au pus la dispoziția lui Saddam o modalitate de a-și recompensa prietenii franțuji și ruși și alți escroci. În bani, petrolul dat la schimb însemna în jur de șaizeci și cinci de miliarde de dolari atunci când Statele Unite au atacat Bagdadul – punând capăt programului – în 2003. Nici nu se vede dacă iei câte ceva din șaizeci și cinci de miliarde de dolari, iar Lorimer era la locul potrivit, ținând desaga și notând nume.

— Vrei să-mi spui de unde știi că Lorimer a fost recuperator? întrebă Delchamps. Formulă întrebarea aproape ca pe o provocare.

— Nu.

— O să te întreb din nou mai târziu, spuse Delchamps. Poate te răzgândești până atunci.

— Orice este posibil, recunoscu Castillo.

— Bine, de dragul discuției, el a fost *cel mai* important recuperator. Cunoaște, poate, cincizeci la sută – poate mai bine – din oamenii care au fost plătiți, suma cu care au fost plătiți, în ce mod și când. Și pentru ce. Unii dintre indivizii ăștia lucrează în ONU, sus pe scara ierarhică. Prin urmare, ONU nu are interesul ca povestea să iasă la lumină.

Unii dintre cei plătiți sunt francezi. Francezii au o lege interesantă care spune că președintele Franței poate fi anchetat în timp ce își exercită funcția. Iar Deuxième Bureau… știi ce e asta?

Castillo aprobă.

— Ei privesc agenția ca pe o amenințare mai mare la adresa La Belle France decât a fost Scutzstaffel vreodată, și cooperează în consecință. Asta a îngreunat cercetarea chestiunii.

— Îmi dau seama, spuse Castillo.

— La fel se întâmplă și cu germanii, continuă Delchamps. Încă mai am câțiva prieteni de cealaltă parte a Rinului – am lucrat o perioadă în Berlin și în Viena în bunele zile de demult al Războiului Rece – și ei mi-au livrat niște informații, împreună

cu prietenescul sfat de a-mi păzi spatele, căci sunt implicați niște nemți foarte importanți, care nu vor să se afle povestea.

Au fost implicați și mulți ruși. Bună parte din banii pe care i-am găsit în dulapurile lui Saddam Hussein au ajuns acolo cu avioane deținute de un legendar afacerist rus pe nume Aleksandr Pevsner. Ai auzit vreodată numele ăsta?

— Da, spuse Castillo.

— Conduce un fel de serviciu de curierat secret pentru cei care vor să trimită lucruri oriunde în lume fără să se afle. Chiar când mă apropiasem de Pevsner, acum aproximativ o lună mi s-a spus – tuturor șefilor de oficii li s-a spus – să nu iscodesc nimic din treburile ticălosului ăluia fără aprobare clară de la Langley în fiecare caz în parte.

— Pevsner a fost implicat în afacerea „Petrol contra hrană”? întrebă Castillo.

— Nu direct, din câte am reușit să aflu. El n-a făcut decât să miște banii dintr-un loc în altul – ca orice altă marfă – și bănuiesc că multe dintre lucrurile la care Saddam Hussein nu trebuia să aibă acces au ajuns la Bagdad cu avioanele lui.

Ochii lui Torine îi întâlniră timp de o clipă pe-ai lui Castillo.

— Așa ajungem la americani, urmă Delchamps. Am avut mai mulți afaceriști întreprinzători în Houston care erau implicați în schema „Petrol contra hrană” până peste cap. Iartă-mă dacă par cinic, dar știu din experiență că, atunci când băieții bogați din lumea petrolului fac donații substanțiale politicienilor, politicienii se arată înțelegători față de ei atunci când ei, de pildă, vor ca agenția sau FBI et cetera să-l lase în pace pe alt om de afaceri, cum ar fi, să zicem, Pevsner ăsta.

Delchamps făcu o pauză.

— Pot să mă răzgândesc în privința cafelei?

— Bineînțeles, zise Castillo și se întinse după cafetieră.

Delchamps luă ceașca, puse zahăr și amestecă un moment.

— Așa stăteau lucrurile, deci, acum două zile, când s-a ivit treaba asta cu Lorimer.

— Nu cred că înțeleg, spuse Castillo.

— Agentul de la Serviciul Secret de aici e-un amic de-al meu. Știi, doi dinozauri bătrâni într-o pădure de hăndrălăi tineri și corecți din punct de vedere politic de la Departamentul de Stat. Un prieten al lui l-a sunat și l-a rugat să-l găsească pe Lorimer, iar el a venit la mine, deoarece știa că mă ocup de el.

Luă o gură de cafea și continuă:

— Știam că se va înrăutăți situația, încă dinainte ca ambasadorul să mă sune și să mă întrebe de Lorimer. Primise un telefon de la… cum o cheamă, Cohen, secretarul de stat în persoană.

— *Natalie* Cohen, completă Castillo.

— Ce muierușcă șturlubatică, făcu el. Îmi place de ea. În orice caz, iată-mă-s, gata să-i leg ștreangul de gât nenorocitului, și cineva face tărăboi și-l pune pe goană.

— Vrei să-mi explici asta?

— Firea mea oarecum cinică m-a făcut să suspectez că cineva de la Langley era slobod la gură și i-a spus cuiva din Foggy Bottom că eram pe cale să-mi închei raportul despre Lorimer. Sunt oameni la Foggy Bottom care regretă profund sentimentele actuale de vrăjmășie dintre broscari și Statele Unite – și dintre unii senatori care investighează tărășenia cu „Petrol contra hrană” și implicarea ONU – și cred că ar fi de-a dreptul urât dacă am exacerba acele nefericite situații sugerând că avem informații cum că broscarii – până la cel mai înalt nivel, la Chirac, și poate chiar și el – au fost implicați, iar că recuperatorul a fost un diplomat ONU.

— Ai crezut că urmăresc să-ți distrugă raportul? întrebă Castillo.

— Să-l îngroape, spuse Delchamps, așa cum a fost îngropat Lorimer. Dacă a avut noroc.

— Poftim? făcu Castillo.

— Este posibil, desigur, să se afle la Moscova sau la Berlin, unde deșartă sacul despre cine-a fost plătit, în afara rușilor sau a germanilor. Când știi unde sunt îngropate cadavrele celorlalți tipi se cheamă că deții o armă diplomatică foarte eficientă. Îi împiedică să vorbească despre unde sunt ale tale.

— Sugerezi că Lorimer a fost ucis? întrebă Castillo.

— A avut noroc dacă a fost ucis repede – cu alte cuvinte, doar ca să-i închidă gura. Dacă cineva a vrut să afle ce știa el… Pe tovarășul lui l-au rezolvat cum scrie la carte, un libanez pe nume Henri Douchon, în Viena. Pentru a-l încuraja să răspundă la întrebări, i-au smuls două unghii și vreo șase dinți. Apoi i-au tăiat gâtul.

— Când s-a întâmplat asta? îl întrebă Castillo.

— Acum câteva săptămâni.

— Când a fost văzut ultima dată Lorimer?

— Judecând după ultima plată efectuată cu cardul lui American Express, a luat avionul spre Viena în 12 luna aceasta. Tot atunci a cumpărat, sau cineva a cumpărat folosind cardul lui, un bilet de tren de la Viena până aici. Nu știu dacă a apucat să-l folosească; poate a fost doar un mijloc de a-i trimite pe o pistă greșită pe eventualii săi urmăritori, însă e posibil să se fi întors aici. Nu știu sigur. Un scenariu care-mi trece prin gând este că a fost săltat când s-a dus să-și vadă amicul, pe Douchon, apoi l-au dus undeva să-i pună întrebări sau nu. Oricum ar fi, l-au tăiat bucățele și l-au aruncat în frumoasa Dunăre albastră. Ori s-a întors aici, unde l-au săltat și, după ce le-a răspuns la întrebări, ce-a mai rămas din el a fost aruncat în Sena.

— Te-ai gândit că s-ar putea să stea ascuns? întrebă Castillo.

— Sigur. Nu cred că e așa. Eu bănuiesc că este mort. Oamenii aceștia sunt fără scrupule și n-ar sta pe gânduri să-l lichideze.

— Am auzit că e posibil să fi sustras din banii recuperați, zise Castillo.

— Posibil. Mă îndoiesc. Era bine plătit, sigur, însă n-am găsit vreo urmă de bani mulți.

— Și crezi că ai fi putut s-o găsești?

Delchamps încuviință încrezător.

— Am intrat chiar și în apartamentul lui, spuse el. Avea niște lucruri foarte frumoase, antichități, tablouri et cetera. Mai multe decât și-ar fi permis din ce îl plătea ONU, însă mult mai puține, cred, decât ar fi avut dacă ar fi fost atât de prost încât să-ncerce să fure bani de la oamenii ăștia.

— Okay, făcu Castillo. Mulțumesc. Încă o întrebare, totuși: Dacă, de dragul discuției, s-ar ascunde, unde ai crede că ar face-o?

— Într-un dulap, undeva, spuse Delchamps, sau sub un pat. Jean-Paul Lorimer era un fătălău. Nu avea curajul să fie un criminal.

— L-ai cunoscut?

— Ne-am intersectat. Eu sunt atașatul cultural al ambasadei. Eu pot deconta biletele la operă și alte cele. Și eu sunt invitat la toate petrecerile. Corpului Diplomatic îi face mare plăcere să aibă americani în preajmă, ca să ne poată spune că ducem lumea de râpă. Făcu o pauză. Bine, asta-i tot ce știu. Crezi că mi-a scăpat ceva?

— Aș vrea să văd toate dosarele tale despre Lorimer, spuse Castillo.

— Ca ele să poată dispărea în gaura neagră?

— Ar fi bune și niște fotocopii. În felul ăsta, originalele ar rămâne la tine.

— Nu-ți trebuie originalele?!

Castillo clătină din cap.

— Sunt bune și copiile. Cât ți-ar lua să le faci?

— O să i le pui în brațe lui Montvale sau altcuiva din agenție ca să-mi poată spune „să transfer imediat prin curier originalele

documentelor listate mai jos și să garantez distrugerea oricăror cópii ale acestora”?

— Nu sunt obligat să-i dau nimic lui Montvale, zise Castillo, și acum nu-mi vine în minte nimic ce aș vrea să-i dau. Cât despre agenție, sunt pe lista „Puneți-i curul pe jar ticălosului, dacă e posibil” a celor de la Langley. Vreau copiile pentru mine.

Delchamps înclină din cap, evident îngândurat, apoi mai sorbi o dată din cafea. În cele din urmă, se lăsă pe spate în scaun și-și aprinse un trabuc scurt.

— E ciudat că-mi ceri fotocopii ale dosarelor mele despre Lorimer, domnule Castillo. Printr-o stranie coincidență, am petrecut aproape după-amiaza și primele ore ale serii de ieri, imediat după ce m-a sunat ambasadorul Montvale, făcând fotocopii după ele. La vremea aceea mă gândeam să ies la pensie și să scriu o carte intitulată *Ce n-a vrut CIA să se afle despre* „Petrol contra hrană”.

— Cum rămâne cu declarația „buzele-mi sunt pecetluite pe veci plus trei săptămâni” pe care ai semnat-o? Te-ai putea trezi cu sare pe coadă pentru așa ceva.

— Ai întâlnit până acum un individ pe nume Billy Waugh?

Castillo încuviință.

— Mă gândeam eu, spuse Delchamps. Billy a scris o carte care se cheamă *L-am avut pe Osama bin Laden în cătare și fătălăii de la Langley mi-au interzis să-l împușc* sau ceva asemănător și n-a pățit niciodată nimic.

— Se temeau probabil că Bill va mai scrie o carte, *Ticăloșii din CIA pe care i-am cunoscut*, spuse Castillo.

Delchamps chicoti.

— M-am gândit și eu la asta și mi-am zis că probabil ar ajunge la aceeași concluzie și în cazul meu.

Se opinti în picioare și întinse mâna cu degetul mare și arătătorul depărtate.

— E-un teanc cam atât de gros, spuse. Mă duc să le aduc.

— Mulțumesc, zise Castillo. Încă o întrebare. De ce te-ai răzgândit? Să-mi spui totul?

— Vrei un răspuns direct?

— Te rog.

— Cum am zis, sunt un dinozaur. Fac asta de mult timp. Când eram copil, începător în Berlin, aveam acolo tipi care participaseră în Primul Război, paramilitari, genul ăsta de oameni. L-am cunoscut chiar și pe Bill Colby. Unul dintre ei mi-a spus că, dacă nu te poți uita în ochii unui om și să-i susții privirea, ai face bine să-ți găsești altceva de făcut. Avea dreptate. Ție… vouă, tuturor trei nu vă șovăie privirea.

Delchamps înclină din cap spre Fernando și Torine și ieși din cameră.

După ce se închise ușa, Fernando spuse:

— Deci Lorimer e mort. Și-acum ce facem, Gringo?

— Nu știm că e mort, zise Castillo. Din ce a spus Delchamps, dacă Lorimer a fost prins, a fost prins în jurul datei de 12 luna asta. Atunci, doamna Masterson încă nu fusese răpită, iar pe Masterson l-au împușcat doar în dimineața de 23. Sunt câteva zile, totuși. Cred că ar fi auzit, în răstimpul acesta, dacă cineva i-ar fi făcut felul lui Lorimer.

— Okay, zise Fernando. Aceeași întrebare. Și acum ce facem?

— Du-te și scoală-l din pat pe sergentul Kranz, spuse Castillo. Spune-i să-și strângă lucrurile.

Sergentul clasa I Seymour Kranz, telegrafist Delta/Gray Fox, fusese unul dintre cei doi telegrafiști pe care-i luaseră – împreună cu echipamentul aferent de comunicare prin satelit – de la Fort Bragg. Torine îi spusese lui Kranz că a fost ales să vină cu ei în Europa, în defavoarea celuilalt, care se stabilise la Nebraska Avenue Complex, deoarece colonelul credea cu tărie că atunci când traversezi un ocean în zbor fiecare

kilogram contează. Kranz îndeplinea cu chiu, cu vai cerințele Armatei în privința înălțimii și greutății. Adevăratul motiv era acela că Kranz fusese cu Torine și Castillo atunci când căutau aeronava 727 furată și dovedise că nu trebuie să ai un metru optzeci înălțime și să cântărești nouăzeci de kilograme ca să fii un operator special de primă mână.

— Unde mergem? întrebă Torine.

— Mergem să-l vizităm pe unchiul meu Otto, spuse Castillo, ducându-se la canapea, unde se așeză și ridică receptorul telefonului de pe măsuța pentru cafea din fața sa.

DOI

Birourile executive
***Die Fulda* Tages Zeitung**
Fulda, Hesse, Germania
8:05, 27 iulie 2005

Frau Gertrud Schröeder era o nemțoaică vânjoasă – însă nici de departe grasă ori măcar plinuță – în vârstă de șaizeci de ani care își purta părul cărunt strâns într-un coc în vârful capului. Fusese angajată a ziarului *Tages Zeitung* de când avea douăzeci de ani și lucrase toată viața pentru același om: Otto Göerner.

Otto Göerner se alăturase firmei la scurt timp după ce absolvise Universitatea Philipps din Marburg an der Lahn, în parte deoarece era cel mai bun prieten al lui Wilhelm von und zu Gossinger. Wilhelm era fiul și moștenitorul lui Herman Wilhelm von und zu Gossinger, directorul-executiv și aproape singurul acționar al Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H.

Când Gertrud intrase în firma Gossinger, aceasta era o corporație de dimensiune medie, nici de departe atât de mare pe cât fusese înaintea celui de-al Doilea Război Mondial sau pe cât era acum.

Înainte de război, proprietățile firmei din Ungaria și ceea ce devenise Germania de Est – păduri, ferme, ziare, berării și alte afaceri – fuseseră confiscate de guvernele comuniste din Ungaria și Germania Democrată.

Până în 1981, Otto Göerner urcase în ierarhia corporației și devenise asistentul lui Herman Wilhelm von und zu Gossinger – al Bătrânului. Funcția nu reflecta adevărata lui importanță. El era, *de facto,* omul numărul doi. Însă, evident, recunoașterea acestui lucru ar fi fost stânjenitoare. Numărul doi în firma familiei trebuia să fie Wilhelm von und zu Gossinger.

La vremea respectivă, opinia neîmpărtășită a lui Gertrud fusese că problema se va rezolva atunci când Otto urma să o ia de soție pe Frau Erika von und zu Gossinger. Frau Erika rămăsese nemăritată; i se spunea „frau" din respect pentru sensibilitățile familiei. Pe când era foarte tânără, Erika făcuse o greșeală, cu un aviator american dintre toți oamenii, al cărei rezultat a fost un băiat, botezat Karl Wilhelm von und zu Gossinger. Atunci, nimeni nu știa unde este tatăl. Gertrud știa că Bătrânul l-ar fi putut găsi, dacă ar fi vrut, și concluzionase că Bătrânul decisese că era mai bine să nu existe un tată, pentru moment, decât un american care putea pune labele pe banii Gossinger.

Pentru moment, după judecata lui Gertrud, însemna până când Bătrânul putea aranja o căsătorie între fiica lui și asistentul lui. El – toată lumea – știa că Otto Göerner era îndrăgostit până peste cap de Frau Erika și de micuțul Karlchen, și că Bătrânul credea că Göerner va fi deopotrivă un soț bun pentru Erika și un tată bun pentru singurul său nepot, pe care îl adora.

Și odată ce aveau să fie căsătoriți, desigur, urma să fie întru totul normal ca Otto Göerner, acum membru al familiei, să dețină orice poziție în cadrul firmei familiei.

Problema se rezolvase anul acela – dar nu în felul sperat de Gertrud – când un pneu explodase la Mercedesul lui Wilhelm von und zu Gossinger pe când el și tatăl lui se întorceau acasă de la Kassel. Poliția ajunsese la concluzia că mașina circula cu două sute douăzeci de kilometri pe oră în momentul în care rupsese balustrada unui pod de pe A7 Autobahn și plonjase nouăzeci de metri într-o râpă.

Asta însemna că Frau Erika devenea aproape singura acționară a Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H. Acțiunile pe care nu le deținea erau cele ale unui fond fiduciar pe care Bătrânul îl deschisese pentru Karlchen, care avea doisprezece ani atunci. Cum era de așteptat, Otto Göerner a devenit directorul-executiv al firmei. Frau Gertrud credea că acum se punea problema de a aștepta să treacă perioada cuvenită de doliu – șase luni, să zicem – până ce Frau Erika se va mărita cu Otto.

Nici asta nu s-a întâmplat. Frau Erika a fost diagnosticată cu cancer pancreatic în fază terminală. A apelat la Armata SUA pentru a-l găsi pe tatăl lui Karlchen. Acesta a fost găsit în Cimitirul Național din San Antonio, Texas, sub o lespede pe care fusese gravată Medalia de Onoare.

Și familia lui a fost găsită, iar lui Frau Gertrud i s-a părut că imperiul Gossinger urma să treacă în mâinile unei familii de texani de origine mexicană și că sărmanul Karlchen va fi luat din vila familiei – *Haus im Wald* – și mutat în Bad Hersfeld într-o baracă de paiantă din deșertul texan, unde nou-descoperitul lui bunic moțăia la soare cu sombrero peste ochi, în timp ce muștele bâzâiau în jurul lui.

Nici asta nu s-a întâmplat. La mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce-a aflat că fiul ei a lăsat un copil adorabil în urma sa în Germania, doña Alicia Castillo s-a înființat la ușa Casei din Pădure, unde i-a spus lui Frau Erika că a venit să aibă grijă de ea și de băiat. A fost urmată în scurt

timp de don Fernando Castillo, soțul ei, bunicul micuțului Karlchen, și președinte și director-executiv al Castillo Enterprises, Inc. Când Gertrud a apelat la *Standard & Poor's* pentru a vedea mai exact ce era asta, a aflat că era vorba despre o corporație privată cu un capital ce valora de aproximativ 2,3 ori mai mult decât acela al lui Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H.

Cu două săptămâni înainte de moartea lui Frau Erika, don Fernando Castillo l-a luat pe micuțul Karlchen, rebotezat acum Carlos Guillermo Castillo, în Texas și l-a lăsat „pentru moment, până ce dumirim ce și cum" pe Otto Göerner ca director-executiv al Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H.

„Pentru moment" însemnase până când C.G. Castillo a intrat în posesia moștenirii la douăzeci și unu de ani – cu puțin timp înainte să absolve Academia Militară americană de la West Point. Una dintre primele sale acțiuni în rol de acționar majoritar al Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H, a fost să negocieze un contract pe viață cu Otto Göerner pentru funcția de director-general. Asta aducea un salariu anual și un procent din profit.

•

— *Guten Morgen*, Gertrud, spuse Otto Göerner intrând în biroul său. Era un bărbat înalt, corpolent, rumen la față, despre care se credea că era bavarez.

— Tocmai a sunat Karlchen, zise Frau Schröeder.

— De ce nu i-ai spus să mă sune în mașină?

— Vine aici. El și Fernando și alți doi oameni.

— A spus de ce?

— A zis că vrea să-ți arate – la *Haus im Wald* – un nou telefon prin satelit pe care zice că probabil vei dori să-l cumperi pentru toți corespondenții noștri din străinătate.

— *Gott*!

— Am primit o notă de plată pentru el și alți trei oameni pentru noaptea trecută la Crillon, anunță Frau Schröeder.

Frau Schröeder obișnuia ca primul sau al doilea lucru într-o zi de serviciu să fie verificarea plăților pe care Karl W. Gossinger le făcea cu cardul American Express al *Tages Zeitung*. Așa știau amândoi unde se afla.

— Cel din Paris?

Femeia încuviință.

— Și încă mai are camere – poate doar una – la Four Seasons în Buenos Aires.

— Oare ce-o coace Karlchen al nostru?

— Ai putea să-l întrebi.

— Am mai discutat asta, Gertrud. Dacă-l întreb ceva, mă pot aștepta să primesc un răspuns pe care sincer nu vreau să-l aud.

Gertrud nu răspunse.

— Un nou telefon prin satelit? Ce naiba înseamnă asta? întrebă Göerner.

— Cum n-ai de gând să-l întrebi pe el, probabil că nu vom ști niciodată, spuse ea.

— A spus când va… când *vor* veni?

— Astăzi.

— A spus cu ce zbor? Și pot ajunge la timp la Rhine-Main să-i întâmpin?

— Zicea că au avionul lui Fernando și că aterizează la Leipzig-Halle.

— Au traversat Atlanticul cu avionașul ăla?

— Asta-i o întrebare din aceea la care nu cauți, de fapt, un răspuns?

— O alta e „de ce la Leipzig”? Ultima dată știam că Frankfurt e mai aproape de Paris.

— Ne e imposibil să știm vreodată ce pune la cale Karlchen al nostru, nu-i așa?

— Ce pune *cu adevărat* la cale, spuse Göerner. Prin opoziție cu ce spune el că face. Și-atunci, când ajung la Leipzig?

— A spus că probabil le va lua o oră și jumătate să iasă din Paris, iar că zborul până la Leipzig-

Halle durează ceva mai mult de un ceas. Asta era acum zece minute, așa că ar trebui să ajungă între zece treizeci și unsprezece.

— Dacă plec acum și conduc foarte periculos, *aș putea* să-i întâmpin.

— Îi poți înghesui pe toți în mașina ta? întrebă ea.

— Probabil că nu, răspunse el. Dacă au multe bagaje, nu. Va trebui să închiriem o mașină la aeroport.

— Sau aș putea veni și eu acolo cu mașina mea.

— De ce ai vrea să faci asta?

— Ultima dată când a fost aici, am reușit să fiu singură cu el două minute.

— Să-mi amintești să-mi sun soția și s-o anunț de venirea lor, zise Göerner.

TREI

Flughafen Leipzig-Halle
10:40, 27 iulie 2005

— Dumnezeule! îi întâmpină Castillo pe Göerner și Schröeder. Cine a rămas la tejghea?

O sărută pe Frau Schröeder pe frunte.

— Ah, Karlchen! făcu ea.

— Unde sunt prietenii tăi? întrebă Göerner.

— La biroul de imigrări. Noi, germanii, nu putem fi niciodată prea atenți la ce americani dăm drumul în țară, știi asta.

— Mie nu mi se pare foarte nostim, Karl, zise cu amărăciune Göerner.

— Nici mie, spuse Castillo, dar fapt e că, în calitate de bun german, eu am fost lăsat să trec, în vreme ce prietenii mei sunt foarte atent examinați de autorități.

— Și cine sunt prietenii tăi?

— Unul este colonel de aviație, iar celălalt, sergent din Forțele Speciale.

— Nu te voi întreba ce cauți aici, fiindcă nu cred că mi-ai spune adevărul, și chiar dacă ai face-o, nu cred că aș vrea să știu.

— Îți spun. Cercetăm scandalul cu „Petrol contra hrană”.

— Avem deja oameni care se ocupă de subiectul ăsta.

— Și vreau să vorbesc cu ei, mai ales cu cel care a scris despre uciderea lui M’sieu Douchon în Viena. Și vreau să mai aflu despre ce spuneau *Alte Marburgers* despre adăpost…

— Nu cred că e bine să purtăm discuția asta aici, Karl, nu crezi? îl întrerupse Göerner.

— Probabil că nu. O putem purta în mașină, în drum spre Bad Hersfeld, spuse Castillo. Se întoarse spre Frau Schröeder. Nu cred că dumneata vrei să fii implicată în asta, *Tante* Gertrud.

Ea puse ambele mâini pe obrajii lui și îl privi în ochi.

— Mi-aș dori tare mult să nu fii nici tu implicat în asta, Karlchen, zise ea. Dar cum ești, nu-ndrăzni să-ncerci să mă lași pe dinafară.

Fernando Lopez se apropie. O cuprinse pe Frau Schröeder pe după umeri, o sărută pe obraz și spuse:

— Încă-i mai porți de grijă bătrânului Cum-îl-cheamă, nu-i așa, Frau Gertrud?

— Cineva trebuie să o facă, răspunse ea. Bunica ta e bine, sper.

— Foarte bine, mulțumesc. Dacă știa că voi face acest mare tur al Europei, sunt sigur că ți-ar fi transmis dragostea ei.

— Cum mai ești, Fernando? întrebă Otto.

— Nu știu, Otto, zise Fernando. Am neplăcutul sentiment că tocmai am devenit un dosar într-o uriașă și teuton-riguroasă bază de date a indivizilor suspecți.

Nici Otto, nici Gertrud nu spuseră nimic.

Colonelul Torine și sergentul Kranz – care trăgeau după ei o valiză enormă – li se alăturară

câteva clipe mai târziu.

— Totul în ordine, Seymour? întrebă Castillo.

— Da, domnule. Autoritățile, deși s-au străduit din răsputeri, n-au reușit să găsească explozibili ori substanțe periculoase în bagajul meu.

— Seymour, acesta este domnul Göerner, care încearcă să facă om din mine încă de când purtam scutece, iar aceasta este Frau Schröeder, care îl ține pe el pe calea cea dreaptă.

— Încântat de cunoștință! spuse Kranz.

— Herr Gossinger mi-a spus că ești în Armată, Herr Kranz? întrebă Frau Schröeder, neîncrezătoare.

Kranz se uită la Castillo, care încuviință din cap, înainte să răspundă.

— Nu tocmai, doamnă, rosti el în germană. Activez în cadrul Forțelor Speciale.

— Adică, întrebă ea, cei cu beretă, cu beretă verde?

— Da, doamnă, spuse Kranz, cei cu beretă.

— Ce interesant, zise ea. Și vorbești germana.

— Da, doamnă. Cei mai mulți dintre noi vorbesc două limbi străine.

— Iar el e colonelul Jack Torine, din Forțele Aeriene, spuse Castillo.

— Dacă dumneata ești răspunzător cu ținerea lui Karl – Charley – pe calea cea dreaptă, colonele, ai toată simpatia mea, spuse Göerner.

— Îl consider crucea pe care trebuie s-o port ca drept-credincios, spuse Torine.

— Și eu la fel, zise Göerner.

PATRU

Haus im Wald, aproape de Bad Hersfeld
Kreis Hersfeld-Rotenburg
Hesse, Germania
13:10, 27 iulie 2005

Când ajunseră la *Haus im Wald*, Frau Helena Göerner, o blondă zveltă de origine bavareză, care însă nu părea că s-ar simți bine cu fes brodat pe cap și cu părul împletit în codițe, pregătise deja prânzul pentru ei.

— Bun venit acasă, Karl! spuse ea în engleză, oferindu-i obrazul să-l sărute, ca și când ar fi fost o rudă foarte îndepărtată îndreptățită la acest privilegiu. Apoi făcu același lucru cu Fernando.

— Doña Alicia, Maria și adorabilii tăi copii sunt bine, sper, Fernando?

— Foarte bine, mulțumesc, Helena, răspunse Fernando. Dar șoriceii *tăi*? Cum și unde sunt ei?

Castillo și Otto râseră înfundat.

— Copiii noștri sunt aici, însă nu eram sigură dacă ar fi potrivit să prânziți cu ei.

— Helena, nu uita că șoriceii tăi sunt finii mei, spuse Castillo. Adu-i aici!

— Absolut, întări Fernando. Cu cât mai mulți șoricei, cu atât mai bine.

Frau Göerner, străduindu-se să zâmbească, se întoarse spre o servitoare care purta bonetă și șorț alb, apretat.

— Ilse, aduci tu copiii în sufragerie, te rog? spuse, adăugând pentru toți ceilalți: Vin și eu imediat.

Părăsi holul.

— Voi doi chiar trebuie să faceți tot posibilul ca să-mi distrugeți căsnicia fericită? întrebă Otto. Nu părea sincer indignat.

— Ar trebui să vă fie rușine amândurora, zise Frau Gertrud, însă nici ea nu părea foarte indignată.

— Am impresia cumva că gazdei noastre nu-i place ca finii mei să fie numiți șoricei, le spuse Castillo lui Torine și Kranz. Vă voi face cunoștință…

— Ți-ai dat seama de asta, nu-i așa? întrebă Göerner, sarcastic.

— … cu ea după ce-și va fi stăpânit temperamentul bavarez. Arătă spre o ușă. Acela este liftul. Cei cu condiție fizică mai bună o pot lua pe scări.

— Când avea în jur de nouă sau zece ani, spuse Otto, Karl obișnuia să se ducă la grajduri, să strângă pisicile – cinci, șase, mai multe – și să le bage în lift. Bunicului lui, care nu-i permitea lui Karlchen să folosească elevatorul și care ura pisicile, chema liftul și, când se deschidea ușa, toate săreau în dormitorul lui. Îl puteai auzi pe Bătrân din Fulda.

— Era un băiețel neastâmpărat, spuse Frau Gertrud, surâzând cu melancolie. Care arăta ca un înger.

— Jack, expresia de pe fața ta vrea cumva să spună „ce dracu-i asta?”? îl întrebă Castillo pe Torine, după care continuă fără să mai aștepte răspunsul: M-am născut în casa asta. Am locuit aici până la doisprezece ani. Castillo văzu expresia de pe chipul lui Kranz și spuse: O poveste lungă, Seymour. Ți-o rezum mai târziu. Hai să mergem în sufragerie și să bem o bere. Într-un fel, o fabric chiar eu.

— Dacă Helena oferă șampanie, Karl, zise Göerner ferm, bea-o.

— *Jawohl,* spuse Castillo, zâmbind. Bătu din călcâie și le făcu semn tuturor să urce. Încăpură cu greu, însă nu rămase nimeni pe dinafară.

•

Sufrageria era o încăpere enormă situată la etajul al treilea. Un perete era acoperit complet de o draperie uriașă, grea. Castillo se duse într-acolo, găsi un comutator și-l acționă. Draperia se trase, scoțând la iveală o fereastră panoramică, din podea până în tavan, care dădea spre o priveliște bucolică, cu ogoare unduitoare.

— Frumoasă imagine, spuse Torine.

— Vino aici, îl chemă Charley, și profesorul Castillo îți va ține o lecție despre istoria militară

relativ recentă.

O altă servitoare cu bonetă și șorț alb apăru cu o tavă pe care se aflau pahare de șampanie. Castillo, Torine și Kranz se serveau, când își făcu apariția Helena.

— O, gazda noastră! zise Castillo. Va trebui să-mi ierți proastele maniere, Helena. Aceștia sunt colonelul Jacob Torine din Aviația americană și domnul Kranz de la AFC Electronics din Las Vegas, Nevada, care va demonstra modul de funcționare a telefonului prin satelit pe care i-l voi recomanda lui Otto ca să-l cumpere pentru corespondenții *Tages Zeitung*. Domnilor, gazda noastră, Frau Helena Göerner.

Helena își stăpânise temperamentul și acum era fermecătoare.

— Ai o casă deosebită, Frau Göerner, spuse Torine. Priveliștea este spectaculoasă.

— Da, așa este, nu?

— Voiam să țin o scurtă lecție despre proprietate, Helena. Pot începe?

— Sigur că da, spuse ea, cu un zâmbet ușor și o lipsă vizibilă de entuziasm.

— Dacă vă uitați la jumătatea acelui glorios lan de porumb, spuse Castillo, arătând cu degetul, veți vedea o fâșie lată de aproximativ șaptezeci și cinci de metri unde recolta nu e la fel de bogată ca în rest.

— Da, zise Torine, curios, observând ce le arătase Charley.

— La un moment dat, oricât de greu ar fi de crezut în acest timp de pace și iubire pentru semenii noștri, fâșia aceea a fost presărată cu mine, cam jumătate dintre ele antipersonal. Au fost puse acolo de autoritățile est-germane…

— Aceea era granița dintre Germania de Est și cea de Vest? îl întrerupse Torine.

— Da, a fost. Pot continua?

— Categoric. Scuză-mă.

— Minele au fost puse acolo de est-germani pentru a-i împiedica pe vest-germani să dea buzna peste ei și să beneficieze de numeroasele avantaje ale comunismului, urmă Castillo.

— Karlchen, ai grijă! îl atenționă Frau Gertrud.

— Iar de partea astălaltă a terenului încă poluat obișnuia să fie un drum pe care membrii Armatei SUA patrulau… Minunată șampania asta, Helena! Îmi mai dai un pahar?

— Da, sigur, spuse Helena și pocni din degete spre servitoare, care se grăbi să vină cu tava.

Castillo sorbi apreciativ o gură și continuă:

— Cum spuneam, era un drum pe care bravii americani din Regimentele de Cavalerie 11 și 14 patrulau pentru a-i împiedica pe vest-germani să fugă în Germania de Est.

Unul dintre acești eroici tineri americani era o persoană pe care o cunoașteți amândoi. Sublocotenentul Allan Naylor a venit aici direct de la West Point, după o pauză doar cât să-și ia o soție și să urmeze cursul de ofițeri de la Fort Knox…

— Naylor a fost aici? întrebă Torine. Fascinant!

— Ca sublocotenent și apoi ca maior, confirmă Castillo. Și a aflat, sigur că da, legenda de la *Haus im Wald*.

— Karl! îl avertiză Göerner. Castillo îl ignoră.

— Ai vrea să auzi legenda? întrebă nevinovat Charley.

Torine rămase tăcut.

— Eu aș vrea, spuse Kranz.

— Păi, legenda era că în casa aceasta, care era cunoscută vitejilor soldați americani drept „Castelul”, locuia o domniță cu păr bălai pe care tatăl ei, regele, cunoscut și ca „Bătrânul”, o păzea cu strășnicie. N-o ținea pe domnița cea bălaie în lanțuri sau altceva, însă făcea totuși tot posibilul pentru a o ține departe de americanii care, așa cum orice francez și mulți germani îți vor spune bucuroși, sunt înclinați să distrugă cultura oriunde în lume.

— Nu crezi că e suficient? întrebă Göerner.

— Aproape am terminat, Otto, îl liniști Castillo.

— Nu cred că mai ești nostim, Karl, zise Otto.

— Atunci, nu râde, îl admonestă Castillo. Ei bine, într-o bună zi, inevitabil, presupun, inevitabilul s-a produs. Un cavaler american în armură sclipitoare a venit călare. De fapt, zbura pe locul din stânga al unui Huey Model Dog. A aterizat cu el chiar acolo, pe caldarâm, lângă grajduri.

Arătă cu degetul.

— Avea mai multe lucruri în avantajul său. Era aviator militar, pentru început, și toată lumea știe că ei au o anumită aură. Mai important, era texan. Cum îți va spune Fernando, texanii tineri și chipeși transmit vibrații la care femeile pur și simplu nu pot rezista. Și asta era valabil și-n cazul lui.

A ridicat privirea spre conac și a văzut-o pe frumoasa prințesă. Ea l-a văzut pe el. Privirile li s-au întâlnit. S-a auzit sunet de viori. Pământul s-a cutremurat. Focuri de artificii au umplut cerul. Un cor de îngeri a cântat *Ich liebe dich* și alte astfel de melodii. Și după aproximativ nouă luni au avut un copilaș frumos care stă acum aici, în fața voastră.

— O, Karlchen! făcu Frau Gertrud emoționată.

— Tatăl tău a fost aviator militar? întrebă Kranz. Acum unde e?

— N-a scăpat din Vietnam, spuse Castillo neafectat.

— Îmi pare rău.

— Da, și mie, zise Castillo. Lecția s-a încheiat. Sper că ați luat notițe, căci vom da un extemporal.

— Ce-ar fi să ne așezăm? propuse Helena.

— Povestea asta e adevărată, *Onkel* Karl? întrebă o voce foarte tânără.

Se vedea pe chipul Helenei Göerner că nu-și dăduse seama că cei mici ei stăteau în ușă și că nu-i plăcea deloc lucrul acesta.

— A, finii mei preferați! spuse Castillo. Mda, Willi, e adevărată.

Castillo se duse la ușă și-i îmbrățișă pe cei doi băieți, pe rând. Unul avea zece, iar celălalt doisprezece ani.

Cel mai mare întrebă:

— Unde este Vietnamul?

— Foarte departe de aici și e un loc teribil, răspunse Castillo. Schimbând subiectul, Seymour, cât e ceasul la Washington?

— Cam șase și jumătate, zise Kranz.

— Și cât îți va lua să instalezi radioul?

— Depinde unde vrei să-l pun.

— Lângă grajd. Unde cavalerul în armură strălucitoare a marcat odinioară?

— Zece minute. Ai de gând să-l lași acolo?

— Nu pentru mult timp, zise Castillo. Așa că hai să prânzim și apoi, cât eu voi purta o scurtă discuție cu Otto, tu-l instalezi și-l aduci în stare de funcționare până la opt fix, ora Washingtonului. Ce zici?

— Se face.

CINCI

— Un prânz deosebit, Helena. Mulțumesc, spuse Castillo.

— Mă bucur că ți-a plăcut, Karl, rosti ea.

Castillo îi făcu semn unei servitoare să-i mai toarne cafea. Îi mulțumi și se întoarse spre Göerner.

— Spune-ne, deci, Otto, ce ai auzit la strângerea de fonduri din Marburg despre băieții care mută bani în Argentina, îl îmboldi Castillo.

Göerner nu răspunse.

— Ai spus două lucruri, Otto, care mi-au reținut atenția. Ai zis că ceea ce ți-a reținut ție atenția a fost c-au spus ceva de genul: „Ha, ha, Der Führer a venit primul cu ideea asta…”

Helena îi aruncă o privire rece.

— Cred că cei mici n-ar trebui să audă asta, spuse ea.

— Tu decizi, desigur, Helena, vorbi Castillo. Când eu eram însă și mai tânăr decât ei, bunicul, chiar la masa asta, mi-a spus totul despre nenorocirea pe care Partidul Național-Socialist al Muncitorilor din Germania – ai cărui membri erau cunoscuți în popor sub numele de naziști – a adus-o asupra noastră. Considera că e important să știu asta cât mai de mic posibil.

Chipul ei se înăspri și se albi.

— Tu-ți amintești, Otto, nu? continuă Castillo. Bătrânul, șezând acolo unde șezi tu acum; tu și *Onkel* Willi și mama stăteați acolo, iar eu acolo unde Willi…

— Mi-amintesc, Karl, spuse Göerner.

Helena se ridică în picioare și își aruncă șervetul pe masă.

— Haideți, băieți, le spuse ea.

— Tu nu e nevoie să rămâi, *Liebchen*, zise Otto. Dar băieții vor rămâne.

Ea îl săgetă cu privirea, după care ieși din cameră.

Göerner întoarse ochii spre Castillo.

— Mama ta obișnuia să spună, știi, că un lucru pe care l-ai moștenit categoric de la Bătrân este lipsa lui totală de tact, zise el.

Castillo aprobă din cap.

— Ai spus că, după părerea ta, banii pe care îi mutau proveneau din programul „Petrol contra hrană”.

Göerner înclină afirmativ din cap.

— Să-ți spun cum stau lucrurile, Karl, începu el. Înainte, când ai făcut pe deșteptul, cu „legenda castelului”, mi s-a pus mintea în mișcare. Ai avut dreptate. Bunicului tău nu-i plăceau americanii, iar dacă Bătrânul ar fi azi în viață, probabil că i-ar plăcea și mai puțin. Apoi am înțeles că, dacă ar fi încă printre noi și ar ști ce se petrece și un ofițer american de informații – nu tu, nu nepotul lui,

orice ofițer american de informații în care credea că poate avea încredere –, ar veni la el și l-ar întreba de treaba asta, el i-ar spune tot ce știe.

Și ai dreptate, Karl, stau în scaunul Bătrânului. Și în scaunul ăsta încerc întotdeauna să fac ce ar fi făcut Bătrânul. Înțelegi? De aceea discutăm despre ce nu deschideam niciodată gura înainte, despre ce ești tu cu adevărat; de aceea am să-ți spun ce știu și de aceea am vrut ca băieții să audă asta. Bătrânul avea dreptate și-n privința asta. Nu ești niciodată prea tânăr să înveți ce mizerabilă e lumea în care trăim.

— Înțeleg, Otto, spuse Castillo.

— Unele dintre lucrurile astea le știu nemijlocit, începu Göerner, dar cele mai multe provin de la Eric Kocian…

— De la cine?

— Editorul de la *Budapester Neue Zeitung,* spuse Göerner. Se uită la Torine. E-un ziar de-al nostru, adică unul al lui Charley. Charley nu ți-a spus, nu-i așa, că e proprietarul Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H? Aceasta e compania-mamă.

— Nu, nu mi-a spus, făcu Torine. Se uită la Castillo și adăugă: Probabil că i-a scăpat.

— Okay, Eric e un om bătrân. Trecut bine de șaptezeci de ani. E jumătate ungur și jumătate vienez. A fost un *Gefreite* – caporal – de optsprezece ani în regimentul Bătrânului la Stalingrad. Au fost grav răniți, lucru care s-a dovedit a fi bun pentru ei. Au fost evacuați cu același avion; n-au ajuns în Siberia, la un deceniu sau așa ceva după capitularea de la Stalingrad.

După război, Eric a venit aici – Viena era toată o ruină; cei rămași în viață din familia lui fuseseră uciși în ziua în care americanii au încercat să bombardeze *Hauptbahnhof* și-au ratat ținta și au distrus catedrala Sfântul Ștefan – și nu avea unde altundeva să se ducă. Bătrânul i-a dat de lucru la fermă, apoi la *Tages Zeitung*, până a reușit să-l

repună pe picioare, apoi, când Bătrânul a dat drumul la *Wiener Tages Zeitung*, Eric s-a mutat la Viena. Era editor-manager, în pragul pensiei, când am recuperat *Budapester Zeitung* de la comuniști. Eric a venit la mine când a auzit că mă gândesc să vând ziarul și m-a întrebat dacă-i îngădui să încerce să-l repună pe picioare.

N-am crezut că va reuși, însă știam că Bătrânul nu l-ar fi refuzat, așa că am fost de acord. L-am rebotezat *Budapester Neue Zeitung* și el l-a pus în mișcare. A funcționat. Este cel mai mare ziar de limbă germană din Ungaria și, pe deasupra, e un competitor serios pentru *Wiener Tages Zeitung* în Slovacia, Republica Cehă și estul Austriei.

— El e cel care a scris articolul despre libanezul… cum îl cheamă, Douchon, ucis în Viena? întrebă Castillo.

— Primul articol a fost scris de un om de-al nostru de la *Wiener Tages Zeitung.* Când Eric l-a văzut pe agenția noastră, avea serioase îndoieli, așa că s-a dus personal la Viena, unde sigur că-i cunoștea pe toți, mai ales pe șefii din poliție, și ei i-au spus că nu era un… Göerner se opri și se uită stingherit la fiii săi pentru câteva clipe, apoi continuă: … caz în care un alt homosexual central-european să fie ucis de iubitul lui vienez cu păr blond, cum sugerase omul nostru, ci mai degrabă de oameni care voiau să-i închidă gura, ca să nu poată vorbi despre „Petrol contra hrană”.

Eric era deja familiarizat cu povestea irakiană și se potrivea cu ce dezgropase până atunci, așa că a venit la mine – a venit aici; nu se încredea în telefoane – și mi-a spus asta, mi-a spus că vrea să cerceteze cazul mai în amănunțime.

Eu i-am zis că poate fi ucis, iar el a răspuns: „La vârsta mea, ar fi un mod bun de-a ieși din scenă, în cursul unei anchete de proporții”. Drept pentru care l-am refuzat, i-am spus că voi da cazul altor reporteri și el a spus: „Okay, atunci, mă retrag și tot voi ancheta cazul”.

— S-a retras?
— Sigur că nu, spuse Göerner.
— Vreau să discut cu el. Mâine.
— Va trebui să vin cu tine, zise Göerner. Ca majoritatea oamenilor de pe aici, Kocian crede că toci banii Bătrânului dându-te drept corespondentul nostru la Washington. Chiar mi-a atras atenția, de fapt, asupra asemănărilor uimitoare dintre un articol pe care l-am publicat noi sub semnătura ta și unul apărut în revista *American Conservative*. Am uitat care anume, însă tu cu siguranță n-ai pierdut mult timp parafrazând articolul ăla.
— Voi încerca să am mai mare grijă pe viitor, spuse Castillo.
Göerner aprobă din cap.
— Întrebai, Karl, despre ascunderea banilor sau spălarea lor, în America de Sud, în special în Argentina.
— Așa este.
— Întotdeauna m-a fascinat asta, la fel ca pe bunicul. N-a fost ideea naziștilor. Nu erau atât de deștepți. A început de fapt după Primul Război Mondial și Tratatul de la Versailles. Francezii și englezii, poate-ți amintești, au primit Africa de Est germană ca despăgubire. Dimpreună cu tot ce puteau scoate din Germania.
Göerner făcu o pauză, apoi întrebă:
— Va fi un discurs destul de lung. Ești sigur că vrei să continui?
— Nu știu ce crede Charley, rosti Torine, dar da, te rog.
— Continuă, Otto, te rog, puse Castillo.
— Pe cât de nefastă a fost Convenția de la Geneva – și eu sunt unul dintre cei care cred că a facilitat venirea la putere a lui Hitler și, astfel, declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial – ea n-a dus la confiscarea directă a proprietăților individuale ale germanilor sau ungurilor sau ale altor cetățeni ai altor state, în ceea ce fusese Africa

de Est germană. A modificat doar naționalitatea guvernului colonial din germană în franceză și engleză; oamenii au continuat să fie proprietarii fermelor și afacerilor lor, apoi francezii și englezii au pus impozite pe ferme, afaceri etc., lucru perfect legal. Problema a fost că taxele trebuiau plătite acum în franci francezi sau lire sterline. Marca germană nu mai valora nimic. Astfel, unui latifundiar german îi era imposibil să strângă destui franci sau destule lire pentru a-și plăti impozitele. Proprietățile au fost apoi confiscate pentru neplata taxelor și vândute la licitație în franci sau lire celor care ofereau mai mult, dintre care majoritatea se întâmplau să fie francezi și englezi.

— Meschină manevră, spuse Torine.

— O mișcare moralmente îndoielnică, poate, însă perfect legală, urmă Göerner. Singurii care nu și-au pierdut proprietățile au fost câțiva norocoși – inclusiv câțiva conaționali de-ai tăi unguri, Karl – care dintr-un motiv sau altul aveau depozite în aur în Africa de Sud. Sud-africanii îi urau pe englezi și pe francezi și au închis ochii atunci când aurul pe care-l dețineau germanii în băncile lor a fost transferat într-o bancă-prietenă fie sud-africană, fie elvețiană.

Apoi, când s-au scos la licitație proprietățile confiscate de guvern, mare minune mare, unii dintre licitanți erau elvețieni sau sud-africani, care puteau cumpăra cu aurul lor franci și lire la rate de schimb foarte avantajoase și se aflau, astfel, în postura de a oferi mai mult decât francezii și englezii veniți la licitație în căutare de chilipiruri.

În felul acesta, a ta *Nagynéni* Olga, Karl…

— Poftim? îl întrerupse Torine.

— Mătușa mea unguroaică Olga, explică Charley. A locuit cu noi, aici, până când eu am împlinit cât, Otto, șapte sau opt ani?

— Aveai opt ani când a murit Olga, spuse Göerner. În orice caz, fiindcă aveau aur în Africa

de Sud, Olga și soțul ei, care încă trăia, au reușit nu doar să-și păstreze fosta proprietate în Africa de Est germană, ci și să cumpere la licitație holdingurile Gossinger, care altfel ar fi ajuns la cine știe ce netrebnic de francez ori englez.

După al Doilea Război Mondial, comuniștii din Ungaria au confiscat, desigur, tot ce deținea ea acolo, însă când Bătrânul a scos-o în cele din urmă din țara de baștină, ea încă era titulara proprietăților africane. La moartea sa, i-a lăsat totul Bătrânului, care le-a păstrat până când a decis că Kenya nu va deveni tocmai paradisul african despre care noii lideri de culoare spuneau că va fi după câștigarea independenței.

— N-am auzit până acum lucrurile astea, mărturisi Castillo.

— Nu trebuia decât să întrebi, Karl, spuse Göerner. Important este că oamenii au învățat lecția. Au înțeles că era prudent să aibă valută forte în afara țării în care locuiau. Asta s-a dovedit a fi un boom pentru industria bancară elvețiană, care a instituit contul numeric și legi ale secretului bancar foarte stricte.

Trucul consta în scoaterea banilor din țara ta fără știința autorităților. În general, pentru asta era nevoie să ai un prieten în țara în care voiai să-ți ascunzi comoara. Pentru mulți germani, un loc în care puteai găsi prieteni germani – în unele cazuri, chiar rude – era Argentina. În anii treizeci, oamenii au tendința să uite, Argentina deținea cele mai mari rezerve de aur din lume.

— Am fost noi implicați în asta? întrebă Castillo.

— Da, am fost, spuse Göerner. Ce-au făcut străbunicul și apoi bunicul tău a fost să-nceapă să cumpere hârtia de ziar din Argentina.

— Nu înțeleg, recunoscu Castillo.

— Ziarele consumă cantități mari de hârtie, spuse Göerner. Prin urmare, nimeni n-a fost surprins când Gossinger Beteiligungsgesellschaft,

G.m.b.H. a început să achiziționeze hârtie de ziar din Argentina, unde era mai ieftină decât în Danemarca sau în Norvegia, și chiar mai ieftină decât în Statele Unite și în Canada. La început, autoritățile nu și-au dat seama cât de ieftină era, de fapt.

— Nici asta nu înțeleg, spuse Castillo.

— Să zicem că hârtia de ziar din Danemarca ar fi cincizeci de dolari tona. Hai să folosim cifra asta cu titlu ilustrativ; n-am idee cât costa pe atunci. Iar cea din Statele Unite sau Canada, patruzeci de dolari tona. Cea din Argentina, treizeci. Fără nicio dobândă, Dresdenerbank vira, să zicem, trei mii de dolari băncii argentiniene ca plată pentru o sută de tone de hârtie de ziar. Cu factură și toate alea. Tranzacție încheiată. Hârtia de ziar costa însă două mii cinci sute. Ceea ce însemna că, la fiecare tranzacție de o sută de tone, rămâneau cinci sute de dolari ce puteau fi depuși într-un cont fără a bate la ochi.

— Am făcut noi asta? întrebă Castillo, nevenindu-i să creadă.

— Am făcut. A făcut-o și Mercedes-Benz. Și MAN diesel. Și Siemens. Și nu-mi vine în gând nicio fabrică de bere, inclusiv a noastră, care să n-o fi făcut. Făcu o pauză. De unde credeai că au venit banii pentru miracolul economic ce-a scos Germania, precum pasărea Phoenix, din cenușa în care se afla în anul 1945?

— Credeam că Planul Marshall, zise Torine. Și munca susținută a nemților.

— Și acestea, colonele, zise Göerner. Planul Marshall ne-a dat de mâncare și ne-a ferit de mâinile Uniunii Sovietice, iar repatrierea comorilor ascunse ne-a permis să obținem materia primă de care noi, germanii, aveam nevoie pentru a ne apuca de lucru.

— Încă o mai facem? întrebă Castillo.

— Bunicul tău credea că Juan D. Perón era la fel de periculos ca Hitler. A mutat comoara

familiei noastre din Argentina înainte să te naști tu.

— Și-atunci de ce băieții ăștia buni din Marburg trimit acolo banii din „Petrol contra hrană”?

— Ajung și la asta, însă povestea are două părți, iar una dintre ele necesită ceva timp. Și te-am auzit spunându-i domnului Kranz că vrei să faci o demonstrație de funcționare a telefonului tău miraculos.

— Da, trebuie să intru în legătură cu cineva.

— Atunci putem discuta despre asta mai târziu, spuse Göerner.

ȘASE

— Am mințit, Otto, mărturisi Castillo. Stăteau la umbra streșinii grajdului, sprijiniți de perete, privind cum Kranz instala radioul. O antenă satelit mică era îndreptată către cer. La un panou de control ce aducea cu un laptop mic fuseseră adăugate mai multe șiruri de leduri colorate.

Helena dispăruse cu băieții. Castillo se întreba dacă femeia voia să-i protejeze de nașul lor ori dacă nu cumva Otto îi făcuse un semn discret să-i ducă de acolo, considerând că era mai bine ca ei să nu fie de față la ce urma.

— De ce nu sunt surprins? întrebă Otto.

— De fapt, nu poți cumpăra un asemenea radio. AFC produce marfă bună pentru piața civilă, însă acesta nu e disponibil.

— Ce-i așa neobișnuit la ăsta? întrebă Otto.

— Totul funcționează, domnule, anunță Kranz.

— Criptează vocea, nu-i așa? întrebă Castillo.

Kranz îi dădu un receptor de telefon, unul mic și negru ce părea să aparțină unui aparat fax care se vindea la Radio Shack *la prețul redus de $ 79.90.*

— Criptarea vocii activată, domnule.

— Nu va trebui să amplificăm? întrebă Castillo.

— La semnalul pe care-l avem, pot pune pe difuzor.

— Fă-o! ordonă Castillo și-i dădu receptorul.

— Criptare difuzor activată, domnule, anunță Kranz după o clipă.
— Dick? rosti Castillo degajat.
Vocea lui Castillo fu convertită atunci în pulsuri electronice digitale, criptată, redusă la un mesaj cu o durată de doar câteva milisecunde, transmisă la un satelit aflat la treizeci și cinci de mii șapte sute de kilometri deasupra pământului, retransmisă la un alt satelit, apoi transmisă unei antene instalate pe acoperișul Nebraska Avenue Complex. Atunci, „semnalul" era extins, decriptat și livrat în receptorul pe care maiorul H. Richard Miller jr. Îl ținea la ureche.
După doar un moment abia perceptibil de defazare, vocea lui Miller – după ce trecuse prin aceleași etape – răsună din difuzorul de lângă grajdul din apropierea Bad Hersfeld:
— Hei, Charley!
— Unde naiba ai fost? Te sunăm de ore întregi.
— Te-ai conectat acum douăsprezece secunde, spuse Miller.
— E cineva cu tine?
— Secretarul Hall, Agnes și Tom.
— Ai semnal suficient pentru difuzor?
După un moment, o altă voce masculină rosti: „Criptare difuzor activată", iar după încă un moment se auzi vocea secretarului Securității Naționale, Hall:
— Cum se aude, Charley?
— Clar ca lacrima, domnule.
— Spune-mi ce știi, Charley, și-apoi îți dau vestea cea bună, zise Hall.
— Lorimer a fost recuperator în treaba cu „Petrol contra hrană", spuse Castillo. O mulțime de oameni îl vor mort, atât pentru ceea ce știe, cât și pentru că a furat bani – posibil șaisprezece milioane de dolari americani – de la jucători.
— Vrei să spui că este mort?
— Un agent CIA din Paris așa crede. Eu nu sunt foarte sigur. Am de gând să-l caut.

— Unde?
— Vreau să stau de vorbă cu cineva din Budapesta. S-ar putea ca el să aibă niște idei.
— Unde te afli?
— În Bad Hersfeld. Plecăm spre Budapesta mâine-dimineață, la prima oră.
— Știam că nu ești în Paris, spuse Hall. Mi-a spus ambasadorul Montvale. Asta e vestea cea bună.
— Poftim?
— A zis că are niște informații pentru tine și se întreba pe unde ești. I-am spus.
— Ce informații?
— Nu părea prea dornic să mi le împărtășească, rosti Hall pe un ton sec. Și m-am gândit că probabil ar fi mai ușor dacă ți le-ar transmite direct ție – poate că așa mi le-ai spune tu – decât să mă adresez președintelui.
— Când vrea să mi le comunice? întrebă Castillo. Ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Torine. Acesta ridică mâinile dezgustat într-un gest care spunea „acum ce mai e?"
— Când a sunat să-mi spună că nu ești la Crillon, mi-a cerut să-i fac legătura cu tine, indiferent de ora la care te întorci. I-am spus că o voi face. Vrei să vorbești cu el?
— Am de ales?
— Nu prea, Charley. Dar tu decizi.
— Cum să fac asta?
— Suntem conectați la rețeaua de la Casa Albă. Dă doar startul.
— Mi-aș dori să puteți trage cu urechea, domnule.
— Dacă nu-mi spui să închid recepția pe difuzor…
— Vă mulțumesc.
Vocea lui Miller urcă spre tăriile cerului și coborî înapoi:
— Legătura cu centrala de la Casa Albă.

•

— Centrala.

— C.G. Castillo pentru ambasadorul Montvale. Am nevoie de o linie sigură.

— Un moment, vă rog.

•

— Biroul directorului Montvale.

— Domnul C.G. Castillo pe o linie sigură pentru directorul Montvale.

— Un moment, vă rog.

•

— Charles Montvale. Tu ești, domnule maior?

— Da, domnule. Bună dimineața!

— E sigură linia, da?

— Așa am fost informat, domnule.

— M-am interesat de agentul FBI Yung, din Montevideo, domnule maior.

— Vă mulțumesc, domnule.

— O situație interesantă, domnule maior. Procurorul-general mi-a spus că Yung a fost repartizat Departamentului de Stat pentru o misiune cu cel mai înalt grad posibil de libertăți. Ce face el e atât de secret, am fost informat, încât nici directorul FBI, nici procurorul-general nu știu nimic.

— Foarte interesant, domnule.

— Și asta nu e tot, domnule maior. Când l-am întrebat pe directorul biroului de informații și cercetare al Departamentului de Stat, mi-a spus că nu poate discuta despre activitatea agentului Yung cu mine fără permisiunea expresă a secretarului de stat.

— Și mai interesant, domnule.

— Din câte se pare, secretarul Cohen a omis să informeze persoanele implicate de ordinul președintelui.

— Ați avut ocazia să discutați asta cu secretarul Cohen, domnule?

— Aici devine foarte interesantă situația, domnule maior. Da, am avut ocazia. Ea spune că nu știe nimic despre agentul Yung, în afară de ce a

auzit în discuția noastră de la bordul Air Force One. M-a asigurat, totuși, că imediat ce va ajunge la Singapore, va întreprinde pașii necesari pentru lămurirea chestiunii.

— E în drum spre Singapore, domnule?

— Așa se pare. Și n-a binevoit să-mi împărtășească motivele pentru care n-a folosit sistemul de comunicare de la bordul aeronavei.

— Uneori, acesta nu funcționează, domnule.

— Presupun că așa este. În orice caz, domnule maior, regret că nu pot fi de mai mare ajutor.

— Înțeleg problema, domnule. Mulțumesc pentru efortul dumneavoastră.

— Problema, sunt sigur, se va rezolva în scurt timp. Când se va întâmpla asta, domnule maior, voi lua din nou legătura cu tine. Cum îți poți imagina, acum sunt și eu curios.

— Vă mulțumesc, domnule.

Se auzi un declic clar și Castillo înțelese că nu mai vorbea cu directorul agenției naționale de informații.

Și vocea secretarului Hall se făcu din nou auzită.

— Charley, n-am absolut nicio idee despre ce se întâmplă. Sugerez să așteptăm până vom vedea ce obține Montvale de la Natalie.

— Da, domnule.

— Anunță-mă ce afli în Budapesta.

— Da, domnule, vă voi anunța.

— Te mai putem ajuta cu ceva?

— Dick, mai ești acolo?

— Da, șefu'!

— Trimiți, te rog, un buchet de flori la spital din partea mea?

— S-a făcut deja, șefu', spuse Agnes Forbison. Trebuie să le fi primit.

— Mulțumesc mult de tot, Agnes.

— Și mie-mi place de ea, Charley.

— Asta e tot? întrebă Miller. Întrerupem, domnule secretar?

— Întrerupem, ordonă Hall.

•

Privindu-l pe Kranz cum închidea laptopul, Göerner întrebă:

— Cui trimiți tu flori, Karl?

— Unul dintre agenții mei a fost împușcat în Buenos Aires, spuse Castillo.

— Povești, Otto, făcu Fernando. Da, un agent de-ai lui a fost împușcat, însă nu-i vorba nici pe departe de relația platonică, profesională, care încearcă el să te facă să crezi că există între ei.

— Ticălosule! zise Castillo.

— Vei afla adevărul și adevărul te va elibera, răspunse Fernando. Numele ei e Betty Schneider, Otto, și împreună sunt ca doi adolescenți îmbătați de iubire.

— *Wunderbar*! făcu Otto.

XVI

UNU

Danubius Hotel Gellért
Szent Gellért tér I
Budapesta, Ungaria
9:30, 28 iulie 2005

Când se apropiară de recepție, managerul de serviciu spuse că Herr Göerner are un telefon și-l conduse pe după masa de marmură spre un banc cu telefoane.

Castillo îl privi impacientat.

Göerner se întoarse după un minut, cu un zâmbet larg întipărit pe față.

— Era Eric Kocian, anunță el. Iar acum, noi ne vom duce în camere, ne vom pune halatele și vom face o vizită la băi.

— N-am timp de înot sau să fac baie de aburi, spuse Castillo. Am venit aici să discut cu Kocian ăsta.

— Pentru a realiza ce-ai spus la urmă, Karl, mă tem că va trebui să faci ce-ai spus întâi.

— Despre ce naiba vorbești?

— Într-un fel, abia aștept asta, zise Göerner, zâmbind. Cum e vorba aia? „Ce se întâmplă când irezistibila forță întâlnește obiectul de neclintit”? Cred că vom vedea cu ochii noștri.

— Ai de gând să-mi explici? Sau vrei să continui se vorbește în dodii cu zâmbetul ăla superior pe buze?

— Eric are obiceiul ca în acest moment al zilei să vină la băi, spuse Göerner. A propus să discutăm aici. Alternativa ar fi să ne întâlnim la prânz, la Kárpátia, la unu și jumătate. Asta-i pe Ferenciek tere, în…

— Știu unde e, i-o tăie Castillo. Iisuse Hristoase!

•

Înfășurați în halate albe de frotir, cu șlapi în picioare și cu organele genitale strânse în mici – și transparente la contactul cu apa, Castillo era sigur – slipuri de înot din bumbac, Castillo, Göerner, Fernando, Torine și Kranz intrară în băile termale ale hotelului.

— Frumos, zise sergentul Kranz. Are ceva din Roma antică.

— Aspectul ăsta e intenționat, spuse Göerner. Se spune că aici a existat o baie romană de secole.

— Unde-i Kocian? întrebă Castillo.

— Pe la jumătatea bazinului, spuse Göerner. Îl vezi pe cel cu pluta?

Erau aproximativ cincisprezece persoane în apă, conversațiile pe care le purtau devenind ininteligibile din cauza zgomotului alb de tonalitate joasă pe care clipocitul apei îl producea în contact suprafețele placate cu gresie. La jumătatea bazinului din care se ridicau aburi, în apa ce-i ajungea aproape până la gât, un cap acoperit cu păr argintiu luxuriant era aproape ascuns în spatele unei mese plutitoare. Pe masă era un recipient metalic, o halbă, o scrumieră, mai multe ziare și reviste, două cărți și un telefon mobil.

Bărbatul se uita la ei fără expresie, cu buzele strânse în jurul unui trabuc mare și negru.

— Ce facem, sărim și înotăm până la el? întrebă Castillo.

— Ar fi mai politicos dacă ai intra treptat în apă și ai *merge* până la el, zise Otto. Asta e o baie romană, Karl, nu bazin de înot.

Göerner își aruncă halatul pe o bancă de marmură, se descotorosi de șlapi și intră încet în bazin, pe niște scări acoperite de apă.

N-am crezut niciodată că voi face pe pudicul, gândi Castillo, *însă singurul cuvânt care îl poate*

descrie pe Otto cu organele genitale strânse în slipul ăla strâmt este „obscen”.

Când Otto ajunse la baza scărilor, era în apă până la mijloc.

Ei bine, *măcar pubisul și fesele lui nici pe departe atletice sunt ascunse acum de ochii lumii.*

Castillo scutură din cap, își aruncă iute halatul pe o bancă de marmură și cu cea mai mare viteză coborî scările în apă, apoi începu să pășească greoi după Göerner.

Fernando, Torine și Kranz își dădură jos halatele, se uitară unul la altul, clătinară din cap și, ca și când cineva ar fi strigat „Pe locuri! Fiți gata! Săriți!”, plonjară în apă din alergare.

Sprâncenele stufoase și cărunte de pe fața rumenă și gușată a lui Eric Kocian se ridicară a uimire, văzând acest spectacol de prost-gust.

— Bună dimineața, Eric! spuse Göerner, când ajunse lângă el.

— *Grüss Gott*, Otto! răspunse Kocian cu un accent vienez puternic.

— Acesta este Karl Gossinger, Eric, zise Göerner. Ți-amintești de el?

— Distinsul corespondent de la Washington al *Tages Zeitung*? Acel Karl Gossinger?

— *Guten morgen*, *Herr* Kocian! spuse Charley.

— Mama și bunicul tău mi-au fost foarte dragi, mărturisi Kocian. Pe unchiul tău Willi nu l-am putut înghiți niciodată. Tu semeni mult cu el.

— Mulțumesc că mi-ai spus asta, rosti Castillo în germană, apoi trecu la dialectul vienez. Putem lăsa prostiile deoparte, Herr Kocian? N-am timp de jocuri cu tine.

— Sunt de-a dreptul surprins, spuse Kocian. Știu că ai timp de jocuri cu Otto și cu cititorii noștri.

— Poftim?

O mână ieși de sub apă și un deget indică spre reviste, stropindu-le. Erau câteva exemplare de *The American Conservative*.

— Pot să-ți explic asta, spuse Castillo.

— E mai ușor să furi articolul altuia decât să scrii tu unul?

— Pot să-ți explic asta, repetă Castillo.

— Mi-ar plăcea mult s-o faci, zise Kocian.

— Funcția de corespondent la Washington pentru *Tages Zeitung* e o acoperire pentru adevărata mea activitate, spuse Charley.

— Care este?…

— Sunt ofițer de armată.

Kocian se gândi suficient de mult cât să pufăie de două ori din trabuc.

— Ofițer militar *de informații*, adică? întrebă el.

Castillo încuviință din cap.

Kocian se uită la Otto Göerner, care încuviință și el.

— Iartă-mă, Herr Gossinger. Sunt un om bătrân, creierul meu gândește mai încet și pentru nimic în lume nu pot înțelege de ce un ofițer de informații din armata americană ar mărturisi asta. Oricui și cu atât mai puțin unui jurnalist adevărat.

— Deoarece Otto m-a convins că suntem de aceeași parte a baricadei.

— De aceeași parte a cărei baricade, domnule ofițer de informații?

— Sunt pe urmele indivizilor dispuși să ucidă pentru a împiedica să se afle că au profitat de pe urma aranjamentului „Petrol contra hrană”. Nu cu asta te ocupi și tu?

— Tu i-ai spus, nu-i așa, Otto? întrebă Kocian.

Göerner dădu afirmativ din cap.

— Și ce vei face dacă afli cine sunt indivizii ăștia?

Castillo nu răspunse imediat. Se uită în jur și observă că Torine, Fernando și Kranz stăteau cu urechile ciulite.

Kranz poate că înțelege dialectul vienez, deși nu sunt sigur, *însă Torine și Fernando nu-l înțeleg. Ei nu pricep decât că bătrânul și cu mine ne luptăm cu vorbe*, *și încă nu foarte politicos.*

— Nu-mi vine să cred că guvernul SUA nu știe deja cine sunt ei, continuă Kocian, și că sunt implicate elemente politice care au împiedicat faptele să iasă la lumină.

— Nu știm cine i-a ucis pe șeful misiunii noastre din Buenos Aires, pe un sergent de marină foarte tânăr și l-au rănit grav pe unul dintre agenții mei.

— Okay. Hai să vorbim despre asta. Dacă afli cine a făcut asta, ce faci?

— Îi rezolv.

— „Răzbunarea-i a mea, rostit-a Domnul”, Herr Gossinger.

— Ordinele primite sunt să rezolv cazul.

— Ordine venite de la cine?

— De la cineva care și-a amintit că Biblia spune și: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”.

— Cineva care deține autoritatea necesară pentru a da un astfel de ordin?

Castillo aprobă din cap.

— Și ce se va întâmpla când, să zicem, secretarul vostru de stat ori, la o adică, președintele vostru află – cum e inevitabil să se întâmple – că cineva ți-a dat ordinul acesta?

— Asta nu va fi o problemă, Herr Kocian.

— Nu te temi că tu și cel care ți-a dat respectivul ordin veți fi – cum se spune atât de frumos în americană? – „atârnați în ștreang să vă bată vântul”?

— Nu, nu mă tem.

— Iartă-mă, Herr Gossinger, dacă te consider naiv, spuse Kocian. Ofițerii de informații de rang inferior – iar dumneata nu ai vârsta necesară pentru un grad superior – nu sunt de neînlocuit.

— Și ce dacă? zise Castillo.

— Bunicul și mama ta mi-au fost foarte dragi. Nu vreau să am conștiința încărcată, știind că sunt răspunzător într-un fel că Micuțul Karlchen a fost atârnat în ștreang să-l bată vântul sau, mai

probabil, legat într-un scaun cu gâtul tăiat, după ce i-au fost smulși dinții cu cleștele.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să-mi fac griji pentru asta? întrebă Castillo.

— Tocmai ți-am spus, mama și bunicul tău mi-au fost foarte dragi.

— Eric, sunt la fel de îngrijorat ca tine de Karl, că ar putea fi rănit sau chiar ucis, spuse Otto Göerner, în dialect vienez. Însă am motive să cred că nu va fi lăsat să atârne în bătaia vântului.

— Ce motive?

— Otto, spuse Castillo. Oprește-te aici.

— Ce motive, Otto? insistă Kocian.

— Știu cine i-a dat ordinul.

— Otto, fir-ar să fie! făcu Charley.

— Ți-a spus el cine i l-a dat sau *știi* tu?

— Hai să spunem așa, Eric, rosti Göerner. *Știu* că nu e-un ofițer de informații de rang inferior pe cât ai putea crede tu; ba dimpotrivă.

— Ai de gând să-mi spui de unde *știi* asta?

— Numai dacă-mi dă voie Karl, zise Göerner.

— Iar tu, Herr Gossinger, îi vei da permisiunea lui Herr Göerner să-mi spună?

— Nu, zise Castillo, apoi râse înfundat.

— Ce-i comic, Herr Gossinger? întrebă Kocian, politicos.

— Dacă ți-aș spune, Herr Kocian, ar trebui să te ucid.

Kranz râse.

— Glumesc doar, Herr Kocian, spuse Castillo. E-o glumă specifică operațiunilor speciale.

Kocian întâlni ochii lui Castillo un moment lung, apoi ridică din umeri și spuse, aproape cu tristețe:

— M-aș simți mai bine, Karl, dacă aș fi convins că nu glumești.

Castillo nu răspunse.

— Prea bine. Să mă ierte Domnul, făcu Eric Kocian. Îți voi spune ce știu. Vino cu mine.

Porni încet spre marginea bazinului, împingând masa plutitoare înaintea lui. Când ajunse, puse cu grijă trabucul în scrumieră, apoi mută scrumiera pe bordura ce împrejmuia bazinul. Procedă la fel cu telefonul mobil, halba de metal, ziarele și revista *American Conservative*, apoi împinse masa plutitoare spre mijlocul piscinei și cu o agilitate surprinzătoare sări afară din bazin și se așeză cu picioarele atârnând în apă.

Pe uscat, Kocian își arăta vârsta. Carnea de pe brațe, piept și picioare atârna. Slipul lui era aproape ascuns de colacul de piele ce-i înconjura abdomenul. Pe umăr, stomac și piciorul stâng avea cicatrice adânci.

— Vorbești germana, îi zise Kocian lui Kranz. Mi-am dat seama.

— Da, domnule, o vorbesc.

— Ei doi însă nu, spuse el, arătând spre Fernando și spre Torine. Vrei, Karl, să audă toată lumea ce am de spus?

— *Bitte*, răspunse Castillo.

— Atunci, voi vorbi în engleză, spuse Kocian. Foarte încet, fiindcă limba engleză atrage atenția a aici. Trecu iar la germană și arătă spre Kranz. În fiecare dintre cabinele alea, urmă, arătând cu degetul, se află câte o găleată și un pahar de apă sau două. Du-te și adu aici două găleți și șase – ba nu, opt – pahare.

Kranz sări afară din piscină.

Reveni apoi la engleză și zise pe-un ton scăzut:

— Ieșiți și voi din apă și așezați-vă aproape de mine – sunt prosoape în cabine – și dacă aveți ceva de spus, spuneți foarte încet.

Într-un minut, după două drumuri la cabinele înșirate de-a lungul unui perete al piscinei, Kranz aranjase pe bordura de gresie două găleți albe, fiecare putând să conțină până la trei litri și jumătate, și opt pahare de apă înalte cam de cincisprezece centimetri și toți ședeau sau stăteau

întinși pe prosoape albe groase, pe podeaua placată cu gresie de lângă bazin.

— Acesta, spuse Kocian încet, lipăind cu picioarele în bazin, este aproape inepuizabilul bazin petrolier de sub Irak. A fost controlat – deținut – de Saddam Hussein. Când Hussein era, ghilimele, președintele Irakului, închis ghilimelele, era un conducător mai sever decât regele Arabiei.

Avea multe vicii, inclusiv lăcomie, care-l trăgeau în jos. Nu se mulțumea cu ce avea. Voia petrolul care se afla sub nisipurile Kuweitului… acolo.

Arătă.

— Dacă Hussein n-ar fi invadat Kuweitul, aproape sigur nu ne-am afla acum aici, însă l-a invadat.

Asta i-a deranjat pe americani și chiar pe unii de la Națiunile Unite. Cârcotașii spun că americanii au dat fuga să apere sărmanul Kuweit fiindcă ei credeau că Saddam Hussein este rău și că trebuie să i se dea peste mână. S-a sugerat de asemenea că se temeau că Saddam pusese ochii și pe petrolul din Arabia… de-acolo… care era și este vital pentru economia americană.

Indiferent de motiv, a avut loc un război. Poate unii dintre voi își amintesc.

— Am fost cu toții acolo, Herr Kocian, spuse Castillo. Putem ajunge la capătul lecției ăsteia de istorie?

— Sunt surprins că nu te-a învățat nimeni, Karl, că aceia care nu înțeleg istoria sunt condamnați să o repete, spuse Kocian. Vrei să continui?

— Scuze, zise Castillo.

— N-a fost o victorie totală, reluă Kocian. Președintele Bush I a decis că nu e nevoie să ocupe Bagdadul ca să câștige războiul. Zece ani mai târziu, președintele Bush al II-lea a hotărât că trebuie ca steagurile americane să fluture pe palatele lui Saddam Hussein ca să câștige războiul *acela*.

La sfârșitul primului război din Irak, pentru a-l convinge pe Saddam Hussein să se țină de promisiunea făcută la armistițiu, și de care sigur că nu s-a ținut, americanii au convins ONU să instituie embargo asupra vânzării de petrol irakian. Asta însemna blocarea veniturilor în Irak.

Franța și Rusia, în primul rând, împreună cu alte câteva națiuni, s-au arătat dintr-odată foarte preocupate de situația femeilor și a copiilor neajutorați din Irak. Fără venituri care să le asigure hrana, strigau francezii și rușii, copiii Irakului vor muri de foame. Fără medicamente și personal medical în spitalele din Irak, femeile și bătrânii vor muri în agonie.

Așa a apărut programul „Petrol contra hrană”. Irakul a primit permisiunea de-a vinde suficient petrol cât să cumpere hrană și medicamente. Națiunile Unite aveau să monitorizeze acest comerț și să se asigure că în Irak nu intra nimic altceva decât hrană și medicamente.

Inspectori ai Națiunilor Unite au fost instalați – în principal la Basra în golful Persic… acolo… și în alte locuri – pentru a contabiliza barilii de petrol – alocațiile – ce urmau a fi trimiși pe mare spre vânzare și să se asigure că spre Irak nu venea nimic din ce era interzis să vină.

Kocian examină cele două găleți aduse de Kranz.

Coborî găleata mai mare în bazin și o ridică.

— De atâta petrol ar fi nevoie pentru a cumpăra hrană și medicamente. Observați că, atunci când am ridicat găleata, nivelul apei din bazin n-a scăzut simțitor.

Se aplecă în față, luă trabucul din scrumieră, îl reaprinse, trase din el, examină tăciunele, mai trase o dată și continuă.

— Saddam s-a trezit că stă – că înoată? – într-o mare de lichid negru care pentru el nu valora nimic, însă pe care restul lumii îl considera aur negru. Tot ce trebuia să facă era să găsească un

mod de a-l scoate din Irak, trecând de zidul pe care îl ridicase ONU.

Lovi cu degetul în bordură.

— La început, a încercat calea diplomatică. N-a reușit să obțină din partea ONU relaxarea sau ridicarea embargoului. Pentru a face asta, avea nevoie de prieteni influenți la Națiunile Unite. Și cum îți faci acești prieteni? Le dai ceva. Astfel, a aranjat ca alocațiile de petrol să fie date oamenilor despre care el considera că i-ar putea deveni prieteni. Mulți dintre aceștia erau francezi și ruși, însă erau și alții.

Simplificând lucrurile, ce-a făcut a fost să aranjeze – mituind un oficial ONU – ca alocațiile de petrol să ajungă în mâinile acestor oameni la prețuri mai mici decât media prețului la nivel mondial al țițeiului. Să zicem, cu cincizeci de cenți pe baril mai puțin. Cincizeci de cenți pe baril devin bani mulți când socotești în termeni de să zicem, două milioane de barili de petrol – un petrolier plin-ochi.

Tot ce aveau de făcut oamenii aceștia pentru a obține repede un profit de un milion de dolari era să predea altcuiva cota lor de două milioane de barili din târgul „Petrol contra hrană”. Saddam a dat de veste, de asemenea, că, dacă i s-ar permite să exporte mai mult petrol, în mâinile celor care au contribuit la relaxarea embargoului ONU vor ajunge și mai multe milioane – mult mai multe milioane – de dolari.

Și-a făcut prieteni, totodată, când nu s-a plâns de faptul că medicamentele intrate în țară pentru copiii și femeile sărace aveau un preț prea mare. Aspirină la cinci dolari pastila, de exemplu. Făină la douăzeci de dolari kilogramul. *Und se weiter.*

Acum, pentru a face asta, desigur, avea nevoie de amici printre oficialii ONU care verificau să nu cumva să importe ceva interzis. Cum și-i putea face prieteni pe aceștia? Dându-le ceva. Ce avea el de dat? Lichidul negru care pentru el oricum nu

valora nimic. Cum putea să li-l dea? Să-l mituiască pe oficialul ONU care verifica exportul de petrol. Dacă se uita din întâmplare în altă parte când, să spunem, o sută de mii de barili de petrol erau pompați din greșeală într-un petrolier ce urma să transporte cota stabilită prin „Petrol contra hrană”, se putea aștepta ca niște necunoscuți să lase în ușa apartamentului bunicii sale un pachet conținând bancnote noi și foșnitoare de o sută de dolari americani.

Luă găleata cu apă și turnă din ea în patru dintre pahare. Apoi ridică unul dintre acestea și îl mută mai încolo pe bordură.

— Acesta îi revine oficialului ONU care s-a uitat din întâmplare în cealaltă direcție când petrolierul a fost supra-încărcat, spuse el.

Luă un al doilea pahar cu apă și îl puse lângă celălalt:

— Și acesta îi revine oficialului ONU care nu vede nimic ieșit din comun la prețul de cinci dolari pentru o pastilă de aspirină sau de douăzeci de dolari pentru un kilogram de făină și autorizează emiterea facturii.

Luă cele două pahare rămase și le mută pe buza îngustă a bordurii bazinului.

— Iar astea două, transformate acum în pachete cu bancnote foșnitoare de o sută de dolari, trec granița înapoi la Saddam, care poate astfel să le folosească pentru a construi palate pentru fiii lui și pentru a-i mitui pe alți oameni.

Observați, din nou, că umplerea paharelor n-a scăzut vizibil nivelul apei din găleată.

Făcu o pauză, se uită la toată lumea un moment, apoi umplu paharele rămase.

— Sunt multe rafinării în Irak, urmă Kocian, capabile să producă mult mai multă benzină, de pildă, decât are nevoie Irakul. Ce facem cu asta?

Ridică două pahare și se aplecă spre Torine, care stătea întins pe gresie, și le așeză lângă cotul lui.

— Tu ești acum Iordania, zise Kocian. Iordanienii nu-i urăsc pe americani la fel de mult ca majoritatea celorlalte țări arabe, poate deoarece văduva ultimului rege era fiica unui general american. Iar America este înclinată să vadă cu un ochi mai puțin critic Iordania decât celelalte țări arabe. În orice caz, Iordania are nevoie de benzină. Nu există conducte sau port, însă Irakul deține multe cisterne ce pot transporta câte douăzeci de mii de galoane o dată. Cum facem să le trecem granița? Mituim pe cineva.

Împinse paharele de apă de la cotul lui Torine la încheietura mâinii sale și ridică unul. Îl mută pe interiorul bordurii.

— Acesta, acum transformat miraculos în dolari, se întoarce în Irak.

— Iisuse! făcu Charley Castillo.

— Acum, trebuie rezolvate și câteva probleme de logistică, urmă Kocian. Saddam voia anumite lucruri – fiilor lui, de pildă, le plăceau mașinile sport marca Mercedes și revistele *Hustler* – pe care nu le putea importa legal. Observați poate că nici măcar nu aduc vorba despre materiale de război, piese de avion et cetera, care sunt o altă poveste. Deci, cum să facă asta?

Mituindu-l pe un inspector ONU să nu găsească nimic bătător la ochi în faptul că, să spunem, un aparat de raze X destinat unui spital irakian provine de la uzina Mercedes-Benz din Stuttgart ori că o ladă purtând eticheta „Publicații medicale” este de fapt plină cu videocasete porno.

Aeroportul Internațional Saddam Hussein din Bagdad a primit multe avioane de marfă – multe dintre ele deținute de un rus pe nume Aleksandr Pevsner – care aduceau lucruri precum acele aparate de raze X produse la uzina Mercedes-Benz…

— Spune-mi despre Pevsner, te rog, Herr Kocian, îl îndemnă Castillo.

— Ce să-ți spun despre el?

— Cât de implicat a fost el în afacerea „Petrol contra hrană”?

— A făcut o căruță de bani.

— Era unul dintre cei mituiți?

— E-un joc de semantică, acesta, spuse Kocian. I-a dat oare cineva niște bani și i-a spus: „Te rog, ignoră sancțiunile ONU și transportă cu avionul Mercedesul ăsta într-o ladă pentru aparate de raze X la Bagdad”? Nu. A transportat un aparat de raze X la Bagdad fără să verifice ce conținea de fapt cutia? Da. Percepea de două sau de trei ori – de cinci ori – mai mult decât prețul normal pentru transportul aparatului de raze X la Bagdad? Da. A verificat dacă o cutie de zece milioane de pastile de aspirină conținea într-adevăr aspirină și nu, de exemplu, zece milioane de dolari americani? Nu. A fost el mituit? Aceasta ar fi o opțiune. A fost el plătit în bani peșin? Da. Au fost banii primiți de la Saddam Hussein, bani care ajunseseră în mâinile președintelui irakian pentru petrolul exportat peste cota permisă de embargo? Aproape sigur; de unde altundeva să aibă Saddam bani? Pot dovedi ceva din toate astea? Nu.

— Interesant, spuse Torine.

— De ce te interesează Aleksandr Pevsner, Karl? îl întrebă Kocian.

— Am auzit numele într-o discuție, zise Castillo. Cum erau plătite toate mitele astea, Herr Kocian, ai idee?

— În petrol sau în bani lichizi, ți-am spus.

— Nu. Ai zis că un necunoscut sau mai mulți necunoscuți dădeau bunicii cuiva un teanc de bani. Cine erau indivizii ăștia? Cine efectua de fapt plățile?

— Pentru asta a fost pus la punct un sistem elaborat, spuse Kocian. Care e numele tău de american, Karl? Charles?

— Carlos, zise Castillo. E varianta spaniolă pentru Karl și Charles.

— Da, sigur că da. Ei bine, o să-ți placă tare mult asta, *Carlos.*

— Ce-o să-mi placă?

— Când afacerea a început să înflorească și a devenit incomod să trimiți banii prin bancă, spălându-i sau altceva asemănător, Saddam a început să caute un casier. Avea nevoie de cineva, preferabil un oficial, ideal un diplomat, care călătorea prin zonă și ale cărui bagaje nu erau controlate. Singurii care făceau asta cu regularitate erau angajații ONU. Așa că au început să caute printre cei pe care îi aveau deja pe statul de plată și n-au fost foarte impresionanți. Până la urmă, și-au găsit omul în Paris. Lucra pentru ONU. Era birocrat ONU, nu diplomat cu acte în regulă. Lucra pentru…

— Direcția Europeană pentru Coordonare Interagenții sau așa ceva? îl întrerupse Castillo.

— Era șeful Direcției Europene pentru Coordonare Interagenții, spuse Kocian, privindu-l într-un mod bizar. Ceea ce-i dădea dreptul la pașaport diplomatic ONU. Pașaportul – care, pe lângă faptul că-ți permitea să treci de vamă și imigrări fără a-ți fi controlat bagajul, te scutește deopotrivă de taxele locale și de cele ale țării tale de baștină – este un premiu acordat birocraților ONU de nivel mediu merituoși.

— Cu ce se ocupă Direcția Europeană pentru Coordonare Interagenții, Herr Kocian? întrebă Castillo. Întotdeauna am fost curios.

— Nu știu sigur, zise Kocian. Fiind vorba despre ONU, probabil cu nimic folositor. Însă individul ăsta se plimba de zece-cincisprezece ani peste tot prin Europa, Orientul Apropiat și Statele Unite, văzându-și de coordonarea interagenții, ce-o mai fi însemnând și asta.

Avea câteva atuuri. Nu era căsătorit, așa că nu exista riscul ca soția să se laude cu ce face soțul ei, și nu era homosexual, drept care nu exista nici riscul ca un iubit să reacționeze la fel. Și nu era

foarte bine plătit. Chiar și beneficiind de scutire de impozit și ținând seama de diurnele și sporurile lui de reprezentativitate, salariul nu se ridica la o sumă foarte mare.

Cel mai important însă nu era doar un american, lucru care îl scutea de suspiciunea americanilor, ci era un american antiamerican. Poate fiindcă era negru. Poate că nu. Însă culoarea pielii sale era un alt motiv pentru care americanii nu-l aveau sub lupă.

— Și numele lui este Jean-Paul Lorimer, spuse Castillo, iar eu vreau să știu unde se află.

— Doar pentru a satisface curiozitatea unui om bătrân, Karl, de când știți voi, americanii, de Lorimer?

— Nu de mult timp. Unde este el, Herr Kocian?

— Probabil acolo undeva, spuse Kocian, gesticulând spre geamurile cu vitralii ce mărgineau doi pereți ai băii romane.

— Adică în Budapesta?

— Adică în Dunăre, zise bătrânul. Sau poate în Sena.

— Ce te face să fii atât de sigur că e mort?

— Ori poate într-o celulă, undeva, unde este interogat, forțat să dea nume, astfel încât să rămână cât mai puțini martori în viață. Dar, dacă ar fi să pariez, aș paria pe unul dintre cele două fluvii.

— Care este legătura dintre el și Henri Douchon?

— Aa, acum știu de ce ai venit la mine. Otto ți-a spus de el.

— În parte. Ce e cu Douchon?

— A fost unul dintre asistenții lui Lorimer, spuse Kocian. El se ocupa de Liban, Egipt, Cipru și Turcia… poate și de alte locuri, însă asta e tot ce am putut confirma personal.

— Cine l-a ucis?

— Dacă ar fi să pariez, aș spune că francezii sau egiptenii. Posibil germanii ori poate chiar turcii.

Nu sunt sigur, dar aș paria pe francezi sau pe egipteni.

— Și crezi că aceiași oameni l-au ucis pe Lorimer?

— Lista celor care voiau să-l reducă la tăcere pe Lorimer îi include pe toți menționați, plus rușii, sirienii, iranienii… E-o listă lungă, Herr Gossinger.

— Nu crezi că Lorimer se ascunde undeva? întrebă Castillo.

— Cred că a încercat să se ascundă, după ce a văzut ce i-au făcut lui M'sieu Douchon.

— Ești sigur că a știut de asta?

— Un vechi prieten al meu mi-a arătat fotografii cu Lorimer intrând în și părăsind apartamentul lui Douchon din Viena. Au fost făcute *după* ce acestuia din urmă i-au fost smulși dinții și cineva l-a crestat cu cuțitul. După aceea, domnul Lorimer a dispărut. Este posibil, desigur, să fi urcat la cer, însă eu cred că e mult mai probabil ca altcineva în afară de *Geheimpolizei* austriacă să fi ținut sub supraveghere apartamentul acela din Cobenzlgasse, pentru a vedea dacă Lorimer își va face apariția, și ei l-au săltat.

— Știm că cineva a cumpărat un bilet de tren spre Paris cu cardul American Express emis de ONU, zise Castillo. Să spunem că a fost chiar Lorimer. Cu alte cuvinte, n-a fost săltat în Viena. Să spunem că nu l-au săltat nici în Paris. Dacă a văzut ce a pățit Douchon, era atent să-și apere pielea. Să presupunem că a urcat în tren, dar că nu s-a dus la Paris, deoarece credea că acolo îl vor căuta. Să spunem deci că a coborât din tren la München sau că nici n-a urcat în trenul spre Paris. E posibil să fi cumpărat biletul acela cu cardul de credit, apoi să fi cumpărat altul cu banii jos spre… orice destinație. Poate chiar Budapesta.

— Asta e posibil, sigur, aprobă Kocian. Nu cred însă că îl vei putea găsi.

— Dacă urma să se dea la fund – și de ce nu s-ar fi gândit să aibă o ascunzătoare, în caz că ceva nu mergea bine? – unde crezi că s-ar putea să se fi dus?

— Oriunde, răspunse Kocian. În sudul Franței. În Liban. Poate chiar în Statele Unite. Oriunde. Cine știe?

— Ai uitat de America de Sud, zise Castillo. Argentina sau…

Castillo se opri în mijlocul propoziției, surprins când Kocian îi aruncă lui Otto Göerner o privire furioasă. Asta-l făcu pe Kocian să se întoarcă spre el.

— De ce nu America de Sud? insistă Castillo.

Mda. De ce nu? Bastarzii ăștia au răpit-o pe doamna Masterson în Buenos Aires și i-au ucis soțul în America de Sud fiindcă, neputându-l găsi pe Lorimer aici, s-au gândit că ar putea fi în America de Sud, iar dacă sora lui era acolo, probabil că știa unde se afla el, ori că el se afla acolo fiindcă ea era acolo.

— Otto, ai discutat tu cu micuțul nostru Karlchen despre America de Sud? îl întrebă Kocian sarcastic.

— Puțin, admise Göerner, dar nu în contextul acesta.

— Dar în care?

— I-am spus de suspiciunile tale – și, totodată, ale mele – cum că o parte din banii rezultați din afacerea „Petrol contra hrană” în Germania și-ar putea găsi drum într-acolo.

— Și-*ar putea* găsi drum într-acolo? se răsti Kocian. Soarele *ar putea* să răsară mâine.

— Vrei să-mi povestești despre asta, Herr Kocian? întrebă Castillo.

— Nu.

— Dar o vei face, nu?

— Nu.

— Kranz, scoate cleștele, zise Castillo. O să facem o mică intervenție stomatologică.

— Karl, nu-i nimic amuzant aici! făcu Otto Göerner.

— Ce este amuzant, Otto, zise Kocian serios, este că nu sunt foarte sigur dacă glumește. Am spus înainte că seamănă cu Willi. Acum, ochii lui îl fac să semene foarte mult cu Bătrânul. Când Bătrânul se uita la tine în felul acesta, știai că era hotărât să obțină ce voia.

— Ce vreau eu cu adevărat este să-l găsesc pe Jean-Paul Lorimer, zise Castillo.

— Iar ce vreau eu cu adevărat este să-i ard pe bastarzii ăia lacomi din Germania care au profitat cu nerușinare de pe urma programului „Petrol contra hrană”, spuse Kocian. Sunt aproape de-a obține dovezi incontestabile și nu vreau ca cineva – tu – să dea buzna peste ei, punându-i în gardă și dându-le șansa să…

— Pe mine nu mă interesează bastarzii nemți lacomi, decât dacă aflu că sunt răspunzători de uciderea lui Masterson și-a sergentului Markham, zise Castillo.

— Ne-am întors la sentimentul răzbunării?

— M-am întors la executarea ordinelor, spuse Castillo.

— Asta o auzeai des la procesele naziștilor de la Nürnberg, zise Kocian. „N-am făcut decât să execut ordinele”.

— Ei spuneau asta pentru a justifica uciderea unor nevinovați, replică Charley. Bastarzii ăștia nu sunt nici nevinovați, nici neputincioși.

Kocian încuviință.

— Adevărat. Se uită în ochii lui Castillo. Nu mi-ai spus care sunt, mai exact, ordinele tale.

— Trebuie să-i găsesc pe cei răspunzători de asasinat și să-i scot din schemă, zise Castillo.

— „Să-i scoți din schemă”? Asta e similar cu „lichidează cu maximă discreție”? întrebă Kocian. Nu cumva ăsta e eufemismul pentru asasinate pe care voi, americanii, l-ați folosit în Vietnam?

— Ordinele mele sunt „să-i găsesc și să-i scot din schemă”, repetă Castillo. Ideea este de-a exprima limpede faptul că de anumite lucruri nu poți scăpa basma curată.

— Iar mie, asta îmi sună a răzbunare. În felul ăsta, tu ce ești, agentul Domnului?

— Nu. Nu al Domnului. Pe catarama uniformei mele nu scrie *Gott Mit Uns*.

Kocian încuviință din cap.

— *Touché*, zise el, apoi se uită la Göerner. A moștenit multe de la Bătrânul, nu-i așa?

— Da, răspunse Göerner simplu. A moștenit.

— Bunicul tău era un om de cuvânt, zise Kocian. Când îți spunea ceva, puteai bate monedă pe vorba lui. Și tu ești la fel, Karl?

— Îmi place să consider că sunt ofițer și gentleman, dacă la asta te referi.

— La asta mă refer, zise Kocian. Ce voi face, Karl, dacă-mi dai cuvântul tău că nu transmiți mai departe CIA ori altcuiva din guvernul vostru este să-ți dau numele germanilor despre care eu cred că au profitat de pe urma programului „Petrol contra hrană” și care încearcă acum să ascundă banii aceia în Argentina, Brazilia, Paraguay… peste tot în extremitatea sudică a Americii de Sud. Dacă poți folosi informația asta pentru a-l găsi pe Lorimer, bine. Îmi dai însă cuvântul tău că n-o vei utiliza pentru altceva.

— Ai cuvântul meu!

— Și că nu vei spune nimănui de unde știi.

— De-acord.

— Și că domnii aceștia vor păstra și ei secretul.

— De acord. Când aflu numele?

— Imediat ce ajung la birou, îmi va lua o oră, o oră și jumătate să-mi revăd materialele. Vreau să mă asigur că, dacă-l scoți pe vreunul dintre oamenii ăștia din schemă – expresia asta e mult mai frumoasă decât „a lichida cu maximă discreție”, nu crezi? –, ei chiar merită acest tratament.

— Așa este.

— Și nu vreau să veniți – în special tu, Otto – la birou și să stârniți curiozitatea oamenilor. Așa că, ce ziceți dacă ne întâlnim la Kárpátia, la prânz? Tu știi unde este, Otto.

Göerner aprobă din cap.

— Și eu știu, spuse Castillo. Nu departe de ambasada americană.

Kocian încuviință.

— Putem prânzi cum scrie la carte, spuse și, nu fără efort, se ridică în picioare. Apoi, icnind, se aplecă și luă de jos scrumiera, telefonul mobil, cărțile și revistele, după care lipăi pe podeaua de gresie și dispăru pe o ușă.

— Ai scos, Karl, mai multe de la el, rosti Otto Göerner gânditor, decât credeam că vei reuși să scoți. Sper doar ca ăsta să fie un lucru pozitiv. Ce n-a spus este că oamenii aceștia l-ar tortura și l-ar ucide fără să stea pe gânduri, dacă ar ști că el a aflat atâtea lucruri. Și dacă nu ai mare grijă cu numele alea, chiar vor afla că știe.

Castillo dădu afirmativ din cap, dar nu răspunse. Apoi se ridică.

— Hai să plecăm de aici, propuse, înfășurându-și un prosop în jurul taliei. Vreau să dau un telefon.

DOI

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Szabadság tér 12
Budapesta, Ungaria
11:05, 28 iulie 2005

Otto Göerner atinse brațul lui Castillo, dând să coboare din taxi în fața ambasadei americane, o vilă veche de un secol cu șapte etaje.

— Nu vei avea nevoie de mine acolo, nu-i așa? întrebă el.

— Nu.
— Și poate ar fi chiar puțin incomod, nu?
— Mă descurc eu, zise Castillo.
— N-ar fi mai bine să merg eu la Kárpátia, să rezerv o masă, să-mi iau o cafea…
— Bine, Otto. Nu întârzii mult. Ne vedem acolo, rosti Castillo și coborî din mașină împreună cu ceilalți.
În vreme ce el urmărea taxiul îndepărtându-se, sergentul Seymour Kranz îl atinse pe braț.
— Domnule maior, ce naiba e aia? întrebă și arătă cu degetul.
Castillo se uită. În parcul din fața ambasadei era o statuie a unui om îmbrăcat în uniformă, cu mâinile împreunate la spate.
— E-o statuie, Seymour. Budapesta e plină de ele. Au chiar și o porțiune din Zidul Berlinului aici pe undeva.
— Aceea e-o uniformă americană de epocă, observă Kranz.
— Fir-aș să fiu, cred că are dreptate! zise colonelul Torine.
Castillo se uită din nou și întrebă:
— Cât e ora la Washington, Seymour?
Kranz își consultă ceasul și raportă:
— Patru și cinci, domnule.
— Cum nu va avea importanță pentru cel pe care-l vom scula din pat dacă este patru și cinci sau patru și zece, zic să mergem să ne lărgim orizonturile culturale examinând statuia aceea, propuse Castillo. Ce naiba să caute o statuie a unui ofițer american într-un parc din Budapesta?
Se îndreptară spre statuie. Era într-adevăr un american, purtând uniformă din perioada Primului Război Mondial, cu cizme și pantaloni de călărie. Arăta ca și când ar fi scrutat ambasada și-ar fi găsit-o necorespunzătoare.
Sub ea era o placă de bronz cu o legendă scrisă în engleză. Kranz o citi cu voce tare:

— „Harry Hill Bandholtz, general de brigadă, Armata SUA. «Am executat doar ordinele guvernului, așa cum le înțeleg eu, ca ofițer și gentleman al Armatei Statelor Unite.»”

— Oare ce naiba o fi cu asta? zise Fernando.

— Oare ce ordine a executat, de s-a ales cu o statuie? întrebă Kranz.

— Domnilor, spuse Castillo, colegi pasionați de istorie. Poate există un ofițer de informare publică în ambasadă care ne poate lumina. Mergem să vedem?

Poate exista un ofițer de informare publică în ambasadă, însă ei nu ajunseră să-l întâlnească.

Dădură mai întâi de o santinelă pușcaș marin, un sergent, care le spuse politicos, dar ferm că sub niciun chip nu-l pot vizita pe ambasador fără programare.

Colonelul Torine scoase legitimația sa de aviație.

— Sergent, ia legătura prin telefon cu atașatul pe probleme de apărare sau cheamă-l aici, și asta imediat.

Pușcașul marin examină cu atenție fotografia de pe legitimație, apoi ridică receptorul.

— Un colonel de aviație dorește să stea de vorbă cu atașatul pe probleme de apărare, anunță el, după care îi dădu receptorul lui Torine.

— Aici colonelul Jacob Torine, Forțele Aeriene SUA. Dumneata ești atașatul pe probleme de apărare, căpitane? Scurtă pauză. Atunci, cheamă-l la telefon ori aici în persoană, și asta fără-ntârziere. Ei, blestemăție!

Un locotenent-colonel de armată își făcu apariția după câteva clipe.

— Domnul colonel Torine? întrebă el.

— Da.

— Sunt locotenentul-colonel Martín, domnule. Sunt atașatul militar. Vă pot vedea legitimația, vă rog, domnule?

Torine o scoase din nou.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule colonel?
— Am vrea să ne întâlnim fie cu ambasadorul, fie cu șeful misiunii, spuse Torine.
— Pot întreba de ce?
— Nu, afurisit să fii, nu poți! explodă Torine.
— Jake! zise Castillo, prevăzător. Colonele, trebuie neapărat să luăm legătura cu centrala de la Casa Albă pe o linie sigură.
— Și dumneavoastră cine sunteți, domnule?
— Numele meu este Castillo. Lucrez pentru Serviciul Secret.
Îi arătă locotenentului-colonel Martin legitimația sa.
— E foarte neobișnuit, spuse locotenentul-colonel.
— Sunt pregătit să-i explic asta ambasadorului sau șefului misiunii, zise Castillo.
— Un moment, vă rog, spuse locotenentul-colonel Martín și-i făcu semn pușcașului marin să-i dea telefonul. Formă un număr. Aici colonelul Martín. Avem aici un colonel de aviație, i-am verificat legitimația, care vrea să ia legătura cu centrala Casei Albe. Putem face asta?
Primi un răspuns.
Locotenentul-colonel Martín se întoarse spre colonelul Torine.
— Spune că trebuie să fiți autorizat pentru a lua legătura cu centrala Casei Albe. Aveți acea autorizație?
— O am, răspunse Torine.
— Scuzați-mă, domnule, dar eu cum să știu asta?
Torine ridică mâinile, dezgustat.
— Adineaori ai vorbit cu centrul de comunicații? întrebă Castillo.
Locotenentul-colonel Martín încuviință din cap.
— E legat de centrala Casei Albe?
— De centrala Departamentului de Stat.
— Spune-i să ia legătura cu operatorul de la centrala Departamentului de Stat. Spune-i că C.G.

Castillo vrea să vorbească neapărat cu secretarul de stat și că, dacă ea nu e disponibilă, să i se facă legătura cu centrala Casei Albe.

— Vreți să vorbiți cu secretarul de stat, domnule Castello?

— Mă cheamă Castillo. Vezi să nu greșești când dai telefonul ăla.

— Domnule, la Washington e ora patru dimineața.

— Așa știu și eu.

— Un moment, vă rog, spuse locotenentul-colonel Martín și luă mâna de pe microfonul telefonului. Domnul Costello…

— Castillo. Castillo. Cu „a” și „i”, îl corectă Charley.

— Domnul *Castillo* întreabă dacă este posibil să iei legătura cu centrala Departamentului de Stat și să vezi… să vezi dacă apelul dânsului este primit de secretarul de stat. Martín se întoarse spre Charley. Biroul secretarului, domnule Castello, sau chiar secretarul Cohen?

— Castillo cu „i”, răspunse Charley. Cu secretarul Cohen personal.

— Cu secretarul de stat Cohen personal, repetă papagalicește locotenentul-colonel Martín. Puse iar mâna pe microfon. Durează doar un moment.

După câteva clipe, anunță:

— Vi se acceptă apelul, domnule *Castillo*, dar doamna secretar Cohen nu este disponibilă. Se află în Singapore.

— Cât e ceasul în Singapore, Seymour?

— Iisuse, domnule maior, nu știu, mărturisi sergentul Kranz.

Castillo înțelese imediat că locotenentul-colonel Martín reținuse gradul său din vorbele lui Seymour.

— Linia aceasta nu cred că este sigură, nu-i așa, colonele? zise Castillo. Am nevoie de o linie sigură.

— Da, desigur, spuse locotenentul-colonel și căzu pe gânduri. Dacă-i dați sergentului documentele de identitate, domnilor, veți primi ecuson de vizitatori și eu vă voi însoți într-o încăpere cu telefon securizat.

Erau pe cale să dea documentele, când un bărbat înalt, cu aer destul de distins intră pe ușă, surâse și spuse:

— Bună dimineața!

— Bună dimineața, domnule ambasador! răspunse locotenentul-colonel Martín.

— Dumneata ești ambasadorul? întrebă Castillo.

— Da, eu sunt, zise bărbatul. Și dumneata cine ești?

— E de la Serviciul Secret, domnule ambasador, sări îndatoritor locotenentul-colonel.

— Serios?

— Și vrea să vorbească, domnule, personal cu secretarul de stat.

— Într-adevăr? făcu ambasadorul, ducându-se după masă și examinând actele de identitate.

— I-ai spus domnului Castillo că secretarul de stat nu este aici, nu-i așa, domnule colonel? întrebă ambasadorul.

— De fapt, e în Singapore, spuse Castillo.

— Chiar așa? făcu ambasadorul. Te deranjează dacă-mi spui despre ce este vorba aici, domnule Castillo?

— Îți voi spune, domnule. Te atenționez însă că acesta nu este locul potrivit.

— Ei bine, atunci, ce-ar fi să mergem în biroul meu și să vedem dacă putem da lucrurilor de cap.

— Mulțumesc foarte mult, domnule, spuse Castillo.

•

— L-am cunoscut pe Jack Masterson, zise ambasadorul. Era un om bun.

— Da, domnule, era.

— Te afli în Budapesta, prin urmare există, evident, o legătură cu Ungaria. Vrei să-mi spui

care e aceea?

— Urmăresc o sursă de informație, domnule. Din câte știu, asasinarea domnului Masterson nu are legătură cu Ungaria.

Ambasadorul căzu pe gânduri un moment, după care arătă spre telefonul de pe biroul lui.

— Poftește, domnule Castillo.

— Mulțumesc, domnule. Ridică receptorul și apăsă tasta „0”. Mă numesc Castillo. Îmi faceți, vă rog, legătura cu centrala Departamentului de Stat pe o linie sigură?

— Domnule, va trebui să autorizeze cineva asta.

Castillo apăsă butonul de comutare pe difuzor.

— Domnule ambasador, am nevoie de autorizarea dumneavoastră.

— E în regulă, spuse ambasadorul, ridicând vocea.

Castillo dădu să apese butonul de întrerupere a convorbirii pe difuzor, dar se răzgândi.

— Un moment, vă rog, spuse operatorul ambasadei.

— Departamentul de Stat.

— Linia este sigură?

— Da, domnule.

— Mă numesc C.G. Castillo. Mă puteți pune în legătură cu secretarul, vă rog?

— Nu, domnule. Doamna secretar e plecată din țară și transmisia securizată de voce a căzut.

— Bine. Faceți-mi legătura cu centrala Casei Albe, vă rog.

•

— Casa Albă.

— C.G. Castillo pe o linie sigură pentru secretarul de stat, vă rog.

— Transmisia de voce a căzut, domnule Castillo. Avem o legătură sigură prin teleprinter. Va trebui să dictați ce doriți să…

— Înainte de-a încerca asta, faceți-mi legătura cu biroul secretarului Hall din Complexul Nebraska, vă rog.

— Biroul secretarului Hall sau biroul dumneavoastră, domnule Castillo?

— Bine, biroul meu.

Se auzi un telefon sunând de două ori.

— Linia domnului Castillo. Domnul Miller la aparat.

— Ce cauți acolo la patru dimineața?

— A trebuit să-mi aduc un pat. E mult de mers de aici la apartamentul tău și înapoi pe bancheta din spate a unui Yukon. Încep să mă simt ca un manechin de testări auto. Unde ești?

— La Budapesta.

— Montvale vrea să-ți vorbească. La fel și șeful. Și avem un mesaj misterios de la amica ta Natalie. Legătura de voce criptată a avionului ei a căzut, la fel și cea de la ambasada din Singapore. O să pice niște capete din cauza asta.

— Citește-mi mesajul. Poate nu va fi nevoie să discut cu Montvale.

— Okay. Îți notezi sau vrei doar să auzi?

— Citește doar.

— Bine. „Strict secret – Președinție. Din partea SecStat către SecSigNat. Start Rog transmiteți următoarele personal lui C.G. prin cele mai rapide căi. Charley, crede-mă, n-am știut că Yung lucra pentru mine, până acum o oră. Am vorbit cu ambasadorul Silvio din Buenos Aires și cu ambasadorul McGrory din Montevideo și amândoi i-au spus lui Yung că atât el, cât și informațiile pe care le deține trebuie puse la dispoziția ta. Doar atât am simțit că este sigur că fac, cum e ceva în neregulă cu legătura de voce și din avion, și din ambasadă, că-ți vine sau nu să crezi. Anunță-mă ce mai pot face. Cele mai bune urări personale. Natalie. Încheiat Mesaj personal din partea SecStat”.

— Am reținut, Dick.

— Cine naiba-i Yung?

— E-un agent FBI din Montevideo.

— Și lucrează pentru Cohen? Ce-i asta?

— Nu știu. Și presupun că nu voi afla până nu ajung la Buenos Aires.

— Când pleci încolo?

— De îndată ce iau prânzul.

— Va reuși avionul ăla mic să traverseze Atlanticul de Sud?

— Doamne, sper că da. Dick, așteaptă să plecăm de aici – până pe la nouă, ora ta, să spunem – și anunță-l pe secretarul Hall că am sunat și că am primit mesajul secretarului Cohen. Nu vreau să-l trezesc la patru dimineața, cum nu vreau să-l trezesc nici pe ambasadorul Montvale. Și trimite răspuns secretarului Cohen, ghilimele Am reținut. Multe mulțumiri. Charley, închis ghilimele. Și trimite-i unul ambasadorului Silvio prin care să-i spui că suntem în drum încolo și că vom fi acolo indiferent cât de mult timp ne ia să ajungem. Ar trebui să decolăm de aici în nu mai mult de două sau trei ore.

— Radioul Gray Fox e conectat și funcționează la Buenos Aires. Să-l folosesc pe acela?

— Absolut.

— Altceva, Charley?

— Ia-ți ghipsul ăla infect de pe masa mea.

— Du-te-n mă-ta! Îți spun asta cu tot respectul posibil. Păzește-ți spatele, prietene.

— Bine. Întrerupe legătura, te rog.

— După ce-am ascultat discuția, domnule Castillo, rosti ambasadorul, nu știu mai multe despre motivul vizitei dumneavoastră decât știam înainte. Doar că acum nu mai am nicio îndoială cu privire la dreptul pe care-l aveți de-a utiliza legătura mea de voce securizată.

— Mulțumesc mult că m-ați lăsat s-o folosesc, domnule.

— Ar trebui să se înțeleagă de la sine că sper sincer că-i veți găsi pe cei care l-au ucis pe Jack Masterson. Vă pot ajuta cu ceva, cu absolut orice?

— Nu-mi vine nimic în gând, domnule, spuse Castillo. Decât un singur lucru. Cine a fost ofițerul

american a cărui statuie se află de cealaltă parte a străzii?

Ambasadorul râse înfundat.

— Ați văzut-o, nu-i așa? întrebă el retoric. Generalul de brigadă Harry Hill Bandholtz a fost trimis aici în 1919 pentru a reprezenta America în cadrul Comisiei de Control Interaliați, care supraveghea retragerea trupelor românești din Ungaria.

Românii credeau că retragere înseamnă să ia tot ce pot duce din comorile transilvane din Muzeul Național. Generalul Bandholtz avea o cu totul altă părere. Astfel, pe 5 octombrie 1919, a venit la muzeu, singur, înarmat doar cu cravașa sa și i-a gonit pe români cum i-a gonit Hristos pe zarafi din templu. Trebuie că a fost un om și jumătate.

— Evident.

— Iar când l-au întrebat de ce, el a spus ceva în ideea că nu făcea decât să execute ordinele, așa cum le-a înțeles ca ofițer și gentleman. Vorbele astea nu se mai aud des, nu-i așa, „ca ofițer și gentleman”?

— Domnule ambasador, spuse Torine, cât ar fi de ciudat, eu le-am auzit ceva mai devreme, astăzi.

— Rostite serios sau în doi peri?

— Foarte serios, domnule, răspunse Torine. Rostite de un ofițer și de un gentleman.

— Ungurii l-au iubit pe Bandholtz și i-au făcut statuie, continuă ambasadorul. Am ridicat-o în 1936. Fasciștii unguri și naziștii nu s-au legat de ea, dar când rușii au fost aici, imediat după război – înainte să ne îngăduie să redeschidem ambasada am luat-o de pe soclu și au dus-o „pentru reparații”. Am aflat asta, desigur, de la elvețieni, care păzeau, chipurile, bunurile ambasadei. Eram tocmai pe cale de-a face alta, când am aflat că ungurii au recuperat-o de la fier vechi și o țineau ascunsă, ca să poată fi pusă la locul ei după plecarea rușilor. Rușii au plecat și generalul Bandholtz s-a întors pe soclul lui.

— E-o poveste minunată, domnule ambasador, și mă bucur că am întrebat. Dar acum, domnule, cu mulțumirile noastre profunde, nu-ți vom mai răpi din timp, spuse Castillo.

— Unde mergeți acum, la aeroport?

— Mai întâi la Kárpátia, domnule, apoi la Gellért să eliberăm camerele și abia apoi la aeroport.

— Vă pun la dispoziție o mașină de-a noastră, zise ambasadorul și întinse mâna spre telefon. În felul acesta îmi pot spune că am fost și eu cumva de ajutor.

TREI

Kárpátia
Ferenciek tere, 7-8
Budapesta, Ungaria
12:15, 28 iulie 2005

Otto Göerner și Eric Kocian ajunseseră deja la jumătatea unor pahare de bere cu capacitate, după ochi, de un litru, când Castillo și ceilalți intrară în restaurant. În clipa în care se așezară, un chelner dolofan cu o mustață bogată se înființă cu o tavă plină de pahare enorme de bere.

— Nimic pentru ei doi, mersi oricum, spuse Castillo în ungurește, arătând spre Torine și Fernando. Ei conduc.

Göerner și Kocian pufniră.

— Vrei să ne zici și nouă ce i-ai spus despre noi? îl provocă Fernando.

— Fără alcool, voi conduceți, răspunse Castillo.

— Și tu?

— Eu voi întocmi planul de zbor. Eu pot face asta cu un litru de bere în sistem.

— Întocmesc eu planul de zbor, mulțumesc oricum, domnule maior, zise Torine și șterpeli

berea din fața lui Castillo, o ridică, luă o înghițitură lungă, suspină apreciativ și adăugă: Ca ofițer și gentleman, sunt sigur că știi că Gradul Aduce Privilegii.

— Ei bine, în cazul acesta, presupun că mie nu-mi rămâne decât să mănânc, zise Castillo. Ce-mi recomanzi, Herr Kocian?

Kocian băgă mâna în buzunar și-i dădu lui Castillo un plic mare. Era înțesat de hârtii.

— Astea le-aș da doar unui prieten, spuse. Poți, deci, să-mi zici Eric.

— Mulțumesc foarte mult, *Eric*, zise Castillo, vârând plicul în buzunarul interior al sacoului. Seymour, poți pune cleștele înapoi în trusa cu scule. Se pare că nu va fi nevoie de-o intervenție stomatologică.

— *Ach Gott,* Karl! făcu Göerner.

— Ești conștient, sunt sigur, Karl, că ungurii i-au învățat pe machiavelici tot ce știau despre otrăvirea oamenilor? întrebă Kocian.

— Și având în vedere asta, Eric, ce-mi recomanzi? *Gulyás* condimentat ușor cu arsenic?

— Wiener schnitzel, zise Kocian. Kárpátia servește cel mai bun Wiener schnitzel din lume.

— Mai bun decât în Viena?

— De fapt, la Viena poți mânca *Hungarische gulyás* mai mult decât aici, spuse Kocian. Lucrurile nu sunt mereu așa cum par, Karl. Știi cum numesc locuitorii din Hamburg ceea ce tu numești frankfurter?

Castillo clătină din cap, apoi întrebă:

— Frankfurter?

— Corect. Și cum numesc locuitorii din Frankfurt ceea ce tu și locuitorii din Hamburg numesc Frankfurter?

— Nu-mi spune – hamburger?

— Cârnat, zise Kocian. Și cum numesc locuitorii din Hamburg frigăruile de vită?

— Știu că nu le numesc frankfurter.

— Le numesc frigărui de vită, mai puțin atunci când nu le frig, ci le servesc crude, caz în care devin biftec tartar.

— Sincer, Eric, sunt un mare fan al Wiener schnitzel-ului. Crezi că poți cere la bucătărie să facă vreo duzină și să le împacheteze în folie de aluminiu, ca să le putem lua cu noi pe avion?

— Nu se vor strica?

— Avionul are chicinetă cu frigider. Singurele lucruri din el în momentul de față sunt o sticlă de bere și Viagra colonelului Torine.

— O, Iisuse Hristoase! făcu Torine.

— Karl, prietene, spuse Eric Kocian, atâta vreme cât consumația e plătită cu cardul American Express al lui Otto, poți avea orice-și dorește inimioara ta lacomă.

— În acest caz, o duzină de Wiener schnitzel-uri, spuse Castillo. Plus unul pentru prânz, acum, desigur. Iubesc tare mult Wiener schnitzel-ul.

XVII

UNU

Aproape de Aeropuerto Internacional Jorge Newbery
Buenos Aires, Argentina
5:35, 29 iulie 2005

Castillo era la manșă. Noaptea era senină și, începând manevrele de coborâre, vedea strălucirea luminilor Buenos Airesului. Reducând altitudinea, luminile se distinseră și mai bine. Ceea ce înainte semăna cu o linie portocalie îndreptată spre oraș deveni o linie dublă, și el văzu lumini de faruri înaintând pe ceea ce recunoscu acum ca fiind Route 8 și Acceso Norte care legau Pilar de oraș.

Fusese un drum aparte. Lear-ul era rapid – viteza de croazieră pe rază lungă era trei sferturi din cea a sunetului –, însă nu fusese conceput pentru zboruri peste ocean. Trebuiseră să facă opriri de realimentare cam la fiecare o mie nouă sute de mile nautice, cât era autonomia lui de zbor. Prima etapă – de aproximativ o mie cinci sute de mile nautice – durase trei ore și jumătate, de la Budapesta la Casablanca, Maroc. După realimentare, zburaseră cale de o mie două sute cincizeci de mile nautice în puțin sub trei ore, până la Dakar, Senegal, pe coasta de vest a continentului african.

De la Dakar făcuseră patru ore, o mie șapte sute cincizeci de mile nautice, cel mai lung interval de zbor, pe direcția sud-vest, peste Oceanul Atlantic, spre Refice, Brazilia. Fusese un traseu plin de emoții. În Oceanul Atlantic nu există aerodromuri alternative pe care să aterizezi când începi să rămâi fără combustibil. Ajunseseră la punctul de unde întoarcerea devenea imposibilă, însă nu fuseseră

vânturi puternice din față ori alte probleme care să-i încetinească, și Torine, care ocupa pe atunci locul din stânga, luase decizia de-a continua drumul. Ceea ce putuse fi o problemă reală nu se materializase.

La Recife, aparent, nu se obișnuia să se realimenteze avioane particulare mici și nici să se mănânce la două și jumătate noaptea, și le luase o oră și jumătate să le rezolve pe amândouă. Însă cu această excepție, reușiseră să aterizeze, să realimenteze, să verifice condițiile meteo și să anunțe planurile de zbor în intervale de timp remarcabil de scurte în toate celelalte locuri.

De la Recife zburaseră spre sud până la São Paulo – o mie o sută cincizeci de mile nautice în puțin sub două ore și jumătate după care începuseră ultima parte a drumului spre Buenos Aires, care avea să le ia puțin peste două ore de zbor, acoperind opt sute nouăzeci și șase de mile nautice.

Acolo jos e Alex Pevsner, gândi Castillo, *și instinctul îmi spune că voi avea nevoie de el. Iar pe-acum, Howard Kennedy l-a informat că nu-i voi spune unde se află Jean-Paul Lorimer, ca să nu apuce el să-i facă o gaură în mijlocul frunții. Asta va fi o problemă, una la care va trebui să mă gândesc mai târziu. Acum sunt prea obosit ca să iau decizii dificile.*

Castillo apăsă butonul TRANSMIT.

— Jorge Newbery, Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci. Sunt la patruzeci de kilometri nord și la o mie cinci sute de metri înălțime. Cer permisiunea de apropiere și aterizare.

•

— Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci, ordonă controlul la sol de la Jorge Newbery, la capătul pistei, virează dreapta și mergi înainte spre zona de parcare, în fața hangarului Jet-Aire. Comisari vamali și de la imigrări vor întâmpina aeronava.

— Șapte-Cinci înțeles, dreapta la prag, rulaj spre zona de parcare Jet-Aire, răspunse Castillo. Așteaptă vama și imigrările.

Când se apropie de hangarul Jet-Aire, un manipulator la sol în salopetă albă ieși și, cu baghete luminoase, îl direcționă să parcheze în spatele unui Aero Commander.

După ce Castillo încheie procedurile de oprire, aruncă o privire mai atentă la Aero Commander. Dacă aparatul bimotor ușor, cu aripi ridicate, nu era abandonat, nici mult nu mai avea. Porțiunile acoperite cu pânză ale stabilizatorului sparte lipseau ori erau vizibil distruse. Pneul trenului de aterizare stânga era dezumflat, iar carcasa motorului stânga lipsea cu desăvârșire.

— Știu foarte bine cum se simte Commander-ul ăla, îi spuse Castillo colonelului Torine, care ocupa locul din dreapta. Bătrân, târșâit și epuizat.

Torine se uită la Aero Commander și râse înfundat.

— A fost un drum cam lung, nu-i așa? replică Torine, într-un fel discret, desfăcându-și centura de siguranță.

— Și iată că vine funcționărimea locală, zise Fernando de pe intervalul din spatele lor.

Castillo văzu apropiindu-se de ei două camionete Ford F-150 cu girofaruri pe capotă. Doi bărbați în uniformă coborâră din prima și unul în haine civile din a doua.

— Civilul e de la SIDE, anunță Castillo. Nu știu cum îl cheamă, dar l-am mai văzut undeva.

Își desfăcu centura și se ridică.

Când Castillo coborî scările și puse piciorul pe asfalt, văzu că sprâncenele agentului SIDE se ridicară văzându-l și, totodată, că își scosese imediat telefonul mobil.

Ei bine, de data aceasta sosesc sub numele de C.G. Castillo, cu un pașaport nou-nouț, fără absolut nicio ștampilă pe el.

Când agentul SIDE veni spre Lear, nu dădu niciun semn că l-ar recunoaște pe Castillo, nici măcar după ce-i examină pașaportul. Procedurile executate de agenții vamali și cei de la imigrări fuseră politicoase, dar riguroase. Aeronava și bagajele fuseră și ele percheziționate pentru droguri și explozivi, ceea ce putea sau nu să fie procedura standard pentru avioanele civile care veneau din afara țării. Castillo era bucuros că nu adusese cu el arme de la Fort Bragg.

Nu se puse nicio întrebare cu privire la „antena telefonului prin satelit” al lui Kranz, ceea ce putea sau nu să se datoreze faptului că Charley le solicitase părerea dacă ar fi sigur să-l lase în avion pe timpul șederii lor în Buenos Aires. Și nici „laptopul” – care controla de fapt radioul și conținea sistemul de codare – nu trezi vreun interes neobișnuit. Fusese conceput să arate ca un laptop obișnuit.

Ofițerul vamal desfăcu, totuși, folia de aluminiu în care erau împachetate Wiener schnitzel-urile în frigider. Poate din simplă curiozitate sau poate fiindcă se aștepta la un pachet cu cocaină.

— Ce este asta? întrebă el.

— Wiener schnitzel, îi spuse Castillo. Un fel de *milanesa* din carne de vițel.

Și dacă n-ai fi dat tu peste ele, probabil că eu aș fi uitat și, cu electricitatea oprită, când mi-aș fi amintit în sfârșit, aș fi avut niște Wiener schnitzel-uri împuțite.

— Cred că pe astea ar fi mai bine să le iau cu mine, îi spuse Castillo ofițerului vamal, care voia să le pună înapoi în frigider. Charley puse pachetul în servieta lui de laptop.

— Ședere plăcută în Argentina, domnilor! le ură bărbatul.

— Ne vom strădui, fără îndoială, spuse Castillo.

DOI

Apartamentul El Presidente de la Rua
Hotelul Four Seasons
Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
6:05, 29 iulie 2005

La ușă răspunse agentul special Jack Britton, cu ochii cârpiți de somn și în chiloți.

— Ce rapid a fost turul ăsta european, zise el, întinzând mâna.

— În ultimele două hoteluri în care am stat nici n-am apucat să deranjăm paturile, zise Castillo. Cu excepția lui Kranz, desigur. El e mai deștept decât noi. Când nu mănâncă, doarme.

— Eu sunt Kranz, spuse acesta.

— E telegrafistul nostru, zise Castillo.

— Jack Britton, se prezentă Britton, strângând mâna lui Kranz. Sunt impresionat de amicul tău Kensington. A montat radioul ăla fantastic în camera lui. Nu trebuie decât să tragă draperiile și să deschidă geamul, și avem legătura cu Dick Miller.

— Minunat, zise Castillo. Chiar dacă s-ar putea să fie nevoie de noi aranjamente locative.

— Eu sunt în patul tău…, spuse Britton.

Da, ești, și nu-mi place să mă gândesc la altcineva dormind în patul în care am stat eu și Betty.

— Nu pentru mult timp, zise Castillo. Când am spus la recepție că am nevoie de mai multe camere, mi-au spus că la apartamentul ăsta pot fi alăturate altele. Așa că am mai luat trei camere pe lângă. Numai că am uitat de sergentul Kensington.

— Pot să stau eu cu Kensington, domnule maior, se oferi Kranz. Nu e o problemă.

— Patul ăla-i al meu, zise Fernando, arătând din ușă spre patul uriaș din dormitorul principal din care Britton tocmai se ridicase.

— Ba pe naiba; ăla-i al meu! Acum eu sunt șeful, iar tu nu ești decât un jalnic pilot de avion,

indiferent cum ai vrea să interpretezi termenul.

Fernando, clătinând din cap și zâmbind, îi arătă degetul mijlociu.

Castillo se duse la telefon și ridică receptorul, apoi apăsă tasta RECEPȚIE din partea de jos a aparatului.

— Aș mai avea nevoie de o cameră, spuse el. Și trimiteți câteva cafetiere sus. Închise și se întoarse spre Britton. Ți-a făcut rost Tony Santini de-un telefon mobil?

Britton aprobă din cap.

— Mie și lui Kensington.

— Cu numărul lui și-al lui Darby în ele?

Britton încuviință din nou.

— Mi-l aduci, te rog? întrebă Castillo.

Britton se duse în dormitorul principal.

— Îl scoli din pat pe Santini la ora asta imposibilă? întrebă Torine.

— Pe Santini și pe Ricardo Solez, și pe Alex Darby, și apoi, imediat ce unul dintre ei îmi spune cum să dau de el la telefon, pe agentul special Yung din Montevideo.

— Sunt descumpănit de atâta energie foarte matinală, spuse Torine.

— Jake, zise Castillo, pe un ton foarte serios, dacă Jean-Paul Lorimer este aici, iar instinctul îmi spune că este, vreau să-l găsesc înaintea celorlalți.

— Am prins ideea, răspunse Torine. Nu m-am gândit. Scuze, Charley.

Britton, îmbrăcat acum în pantaloni, însă fără cămașă și încă desculț, reveni în cameră și-i dădu lui Castillo un telefon mobil.

— Santini e pe doi, anunță el. Și Darby pe trei.

— Și Ricardo Solez?

— După ce ai plecat, s-a întors la narcotice, spuse Britton. N-am numărul lui.

— Am eu numărul lui de acasă, spuse Fernando.

— Da, așa-i, Don Fernando, tu sigur îl ai, zise Castillo, nu foarte amabil. Ei, ia telefonul, sună-l, spune-i să anunțe la ambasadă că va întârzia și să

vină încoace. Și pentru că vei vorbi de la un mobil nesecurizat, găsește un mod de a-i zice, fără a-mi folosi numele, să nu anunțe pe nimeni de întoarcerea mea.

— Ăsta e un secret? întrebă Fernando.

— Pentru moment, spuse Castillo și apăsă butonul doi pe celularul lui Britton. Apoi spuse: „Rahat!” și apăsă butonul roșu. Se duse la minibar, luă tăvițele cu gheață dinăuntru și în locul lor puse Wiener schnitzel-urile învelite în folie. Abia apoi apăsă iar butonul doi al celularului.

•

Tony Santini sosi primul.

— Parc-ar fi săptămâna întoarcerii acasă, zise el când îi văzu pe toți. Bun venit înapoi la Gaucholand! Presupun că te-ai ales cu ceva din Europa.

— Va trebui să-mi amintesc să-i spun lui Tom McGuire să-și țină gura, spuse Castillo.

— Eu și Tom ne știm de mult, Charley. Dar dacă tot suntem la subiectul ăsta, unde mă duc să mă înrolez?

— Poftim?

— Nu aveam de gând să sun goarna de față cu toată lumea, dar ce naiba. Până la urmă voi pleca acasă, însă nu mă vor mai înscrie niciodată în serviciul de pază al președintelui. Când cazi de pe bara unei limuzine e cam la fel de rău ca și când ai cocoșa-o pe prima-doamnă. Mulțimea n-ar trebui să chicotească atunci când trece coloana oficială. Din ce mi-a spus Tom despre ce urmează să faci tu, pare a fi cel puțin la fel de interesant. Ce spui de asta?

Oare am autoritatea sa zic doar: *„Da, sigur*”?

O am până când cineva – și asta înseamnă președintele – îmi va spune că n-o am.

— Bun venit la bord, Tony! zise Castillo. Asta presupunând că cineva important nu zice „Nu doar nu, dar nici în ruptul capului nu-l poți primi pe Santini”.

— O să ne ocupăm de asta când se va întâmpla. Din ce mi-a spus Tom, nu cred că va fi cazul. Deci ce se întâmplă?

— Ai apucat să te uiți în pachetul de la Fort Bragg?

Santini încuviință din cap.

— Foarte impresionante arme, spuse. Și salopetele negre. Și măștile alea! Poate e-o întrebare nedelicată, dar pe cine urmează să lichidăm?

— Răspunsul la asta este strict secret, Toni, spuse Castillo serios.

— Okay, făcu Santini, acum serios și el. Înțeles.

— Ordinele mele sunt să-i localizez și să-i scot din schemă pe ucigașii lui Masterson și ai lui Markham.

— Era și timpul să începem să jucăm după regulile lor, rosti Santini după un moment.

— Aparent, președintele a luat această decizie, spuse Castillo.

— Acum nu trebuie decât să-i găsim, nu-i așa? Cum facem asta?

— Ți-amintești de fratele doamnei Masterson, tipul de la ONU pe care nu l-am putut găsi să-i spunem de cele întâmplate?

Santini aprobă din cap.

— Se pare că el a fost recuperatorul-şef pentru plățile din afacerea „Petrol contra hrană”, explică Charley. A dispărut – probabil din Viena – imediat după ce și-a găsit unul dintre asistenți mort, cu gâtul tăiat, în Viena. Urât. Înainte să fie ucis, i-au scos mai mulți dinți cu cleștele.

Tipul de la CIA din Paris și sursa mea din Viena cred că Lorimer este probabil în Sena sau în Dunăre. Eu nu.

— De ce nu?

— Stai să auzi asta. Când am aterizat în Mississippi, doamna Masterson mi-a spus motivul pentru care a fost răpită, și anume că răpitorii credeau că ea știe unde se află fratele ei. L-au ucis

pe Masterson ca să-i arate cât de serioși sunt în direcția asta; copiii aveau să fie următorii. Și cred că l-au lichidat pe sergentul Markham și aproape au lichidat-o și pe Schneider pentru a demonstra să pot ucide pe cine doresc.

— Instinctul îmi spunea la timpul acela că pe tine te voiau, zise Santini. Era mașina ta.

— Și mie mi-a trecut gândul ăsta prin minte, confirmă Castillo.

— Ea nu știa unde este el? Sau și-a spus că mai importanți sunt copiii ei? Care din două?

— Nu știa, spuse Castillo.

Un ciocănit la ușă anunță sosirea lui Alex Darby.

— De ce am impresia că am întârziat la petrecere? întrebă el, apoi se uită la Fernando și la Kranz.

— Fernando Lopez, Seymour Kranz, Alex Darby, făcu prezentările Castillo.

— Și domnii aceștia cine sunt? întrebă Darby.

— Domnul Lopez e pilot de avion sub contract cu Oficiul de Analiză Organizațională, spuse Castillo.

— Cu cine?

— Oficiul de Analiză Organizațională. Nu știi ce e asta?

— N-am auzit în viața mea de așa ceva, mărturisi Darby.

— Sunt surprins. Face parte din Departamentul de Securitate Națională.

— Ți-am spus, Charley, că n-am auzit în viața mea de ei, insistă Darby.

Folosindu-mi miraculoasele puteri de-a intui gândurile cuiva privindu-l în ochi, *deduc că Darby într-adevăr nu știe.*

— A fost emis un ordin prezidențial, Alex, spuse Castillo. O organizație clandestină și sub acoperire însărcinată cu găsirea și scoaterea din schemă a celor răspunzători de uciderea lui Masterson și a

lui Markham a fost înființată în cadrul Departamentului de Securitate Națională.

— Și cine a fost pus la conducerea acestei organizații răzbunătoare? Și eu de ce n-am auzit de ea?

Torine arătă spre Castillo și spuse:

— Salută-l pe șeful, Alex.

— Răspunsul nu face decât să ridice mai multe întrebări, zise Darby, începând cu de ce n-am auzit eu de asta?

— Tocmai ți-am spus eu despre ea, zise Castillo.

— Și cine e Kranz?

— Telegrafistul nostru.

— Umblă vorba că există deja un telegrafist aici, spuse Darby.

— Acum sunt doi. Asta se cheamă surplus.

— Am sentimentul că tu știi cine sunt ticăloșii ăștia, spuse Darby. Iar eu mi-aș dori sincer să te ajut să-i scoți din schemă.

— Nu știm cine sunt, zise Castillo, dar aici este un tip despre care eu cred că probabil ne poate spune.

— Cine?

— Jean-Paul Lorimer.

— Parcă nu l-au găsit la Paris. Ce legătură are el cu asta? E aici?

— Așa cred. Aici undeva, în Conul Sudic. Legătura lui e că a fost recuperator în programul „Petrol contra hrană”. Nu doar că a furat o sumă mare – șaisprezece milioane, conform unei surse – din banii de mită, dar știe cine cât a primit, când și pentru ce. Despre asta a fost vorba de la început. Oamenii care vor să-i închidă gura pentru vecie – și banii înapoi – sunt hotărâți să-l găsească.

— Îmi sună puțin cusut cu ață albă, Charley. Lorimer – ți-am spus că l-am întâlnit – e-un birocrat ONU tipic. Nu mi-l pot imagina implicat în așa ceva. De unde ai aflat asta?

— Știu de la doamna Masterson că e căutat de niște indivizi. Aceștia au răpit-o fiindcă erau

convinși că ea știe unde se află el. Cred că au crezut-o când le-a spus că nu știe, însă ei cred că el o va contacta. I-au zis că-i vor ucide copiii dacă află unde este și nu le spune. Masterson a fost împușcat pentru a demonstra că sunt capabili să ucidă pentru a obține ce doresc.

— Ai aflat asta de la Betsy Masterson?

Castillo încuviință.

— Mie de ce nu mi-a spus?

— Nici mie nu mi-a spus decât după ce am aterizat în State. Prima ei grijă a fost să-și apere copiii și Dumnezeu știe că avea motive să nu se simtă în siguranță în Argentina. Cred că atunci când a văzut Globemaster-ul înconjurat de trăgători Delta Force s-a simțit destul de în siguranță ca să-mi spună.

— Știe cumva de ce-l caută oamenii ăștia pe Lorimer?

— Dacă știa că el a fost recuperator, nu cred. Dacă știa, i-ar fi spus soțului ei și nu cred că ne putem îndoi că Masterson l-ar fi dat în vileag.

— Ar fi făcut-o, spuse Darby. Deci cum îl vei găsi pe Lorimer?

— Nu știu, însă primul lucru pe care-l am de făcut este să vorbesc cu Yung.

— Tipul de la FBI din Montevideo? Ce are el a face cu asta?

— Nu știu. Știu însă că nu-l preocupă spălarea de bani, cum susține el…

— De unde ai aflat asta? marșă Darby.

— … și că lucrează pentru Departamentul de Stat, nu pentru FBI.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, dar o știu de la Natalie Cohen. Care le-a cerut ambasadorului Silvio și omologului său din Montevideo, cum l-o fi chemând…

— McGrory, îl informă Darby.

— … să-i spună să, citez, se pună pe sine și orice informații a aflat, încheiat citatul, la dispoziția mea.

— Ea nu ți-a zis cu ce se ocupă băiatul?

— Ea e în Singapore sau a fost și, incredibil sau nu, ambele linii de voce securizate, din avion și ambasadă, au căzut.

— Vrei să-ncerci să vorbești cu ea de la ambasadă?

— De vorbit vreau să vorbesc cu Yung.

— Aici sau în Montevideo?

— Dosarele lui se află la Montevideo, spuse Castillo. Vreau să mă uit peste ele. Care e cea mai bună cale de-a ajunge acolo?

— Începând de acum, sunt zboruri Austral de la Jorge Newbery cam în fiecare oră. Vrei să te însoțesc?

— Ce vreau să faci tu e să arăți poza lui Lorimer tuturor celor din ambasadă – oamenilor tăi, celor din antidrog, militarilor – și vezi dacă apare ceva. Nu le spune de ce suntem interesați.

— Ai o poză?

— Agentul CIA din Paris mi-a dat două. Le am în servietă, spuse Castillo. Dacă-ți dau una, poți să-mi faci douăzeci de cópii?

— Nicio problemă, zise Darby.

— Ai o casă conspirativă?

— Un apartament conspirativ nu departe de aici și o casă conspirativă în Mayerling. Ăsta-i un country-club în Pilar.

— Mayerling? întrebă Castillo.

— Mda. Mayerling. O comunitate închisă, de lux, unde paznicii de la poartă au Uzi-uri.

— Mayerling? repetă Castillo.

— Îmi scapă mie ceva, Charley? întrebă Darby.

— Mintea mea zboară razant, spuse Castillo. Să presupunem că ești australian și că ai niște bani pe care n-ar trebui să-i ai din „Petrol contra hrană”, și că reușești să speli banii ăia aici, în Argentina, și cauți o investiție…

— Despre ce naiba vorbești?

— Am un plic în servieta mea plin cu nume de germani și australieni care au obținut – cum se

spune? – „câștiguri necuvenite” din „Petrol contra hrană” pe care le-au mutat aici.

— Serios?

— Da, serios.

— Și vrei să mi-l dai și mie?

— Nu. Scuze. I-am promis unui ofițer și gentleman că nu-l voi arăta nimănui din CIA sau altă agenție a guvernului SUA.

Acum, îngăduie-mi să termin ce spuneam: Deci ești un australian și cauți o investiție solidă pentru câștigurile tale necuvenite bine spălate. Unde să le investești? Evrica! Știu. În imobiliare. Construiesc un country-club de lux și vând case scumpe oamenilor bogați care vor să scape din aglomeratul Buenos Aires. Nu am nevoie decât de un nume romantic, cu tonalitate clasic aristocrată. Deci cum să-i spun? Mayerling! Așa-i spun, Mayerling! *Nimic* nu e mai clasic decât Mayerling! Toți din Argentina a căror linie de familie merge până în glorioasele zile ale lui Franz-Josef și ale Imperiului Austro-Ungar vor sta la rând pentru a arunca în mine cu bani ca să poată spune: „Locuiesc în Mayerling”.

— Ce naiba bălmăjești acolo? Ce naiba e Mayerling?

— Alex, pentru cineva din branșa ta, ignoranța în materie de istorie e șocantă, spuse Castillo solemn. Nu știi despre Mayerling?

— Nu, blestemăție, nu știu.

— Odată ca niciodată – în 1889 –, spune o versiune a poveștii, prințul moștenitor Rudolph, care la moartea tatălui său, Franz-Josef, avea să devină împărat al Imperiului Austro-Ungar, a fost chemat de tăticuțu’ care i-a cerut să se descotorosească de metresa lui.

Prințul moștenitor Rudolph avea treizeci și unu de ani. Metresa lui era o fetișcană de șaisprezece ani, baroneasa Maria Vetsera. Relația era rușinoasă pentru tron și trebuia întreruptă, a spus tăticuțu’.

Rudolph a dus-o pe Maria la cabana lui de vânătoare, care se numea Mayerling, pentru a-i da vestea cea rea. După ce au discutat chestiunea, au decis că din moment ce (a) Rudolph nu putea nesocoti porunca tatălui său împăratul și (b) că viața nu merita a fi trăită unul fără celălalt, soluția era una singură, iar ei au pus-o în practică. Rudolph a împușcat-o pe Maria cu pistolul său automat Steyr, după care s-a împușcat și el în cap.

Pentru el s-au organizat funeralii naționale și întregul Imperiu Austro-Ungar a intrat oficial în doliu. Corpul Mariei a fost trimis înapoi în satul ei.

Cealaltă versiune, potrivit lui Otto Göerner, care o știe de la mătușa mea Olga – de fapt, ea a fost strămătușa mea – care era unguroaică și se mișca în cercuri din înalta societate, spune că pe Franz-Josef îl durea în cot pe cine cocoșa Rudolph – metresa bătrânului Franz-Josef locuia ea însăși cu el, în palatul Schönbrunn –, dar l-a deranjat când a aflat că Rudy întreținea conversații serioase cu unii unguri față de ceea ce noi numim acum schimbare de regim. Rudy voia să fie rege și împărat acum, nu când babacul avea să catadicsească să dea ortul popii.

Potrivit acestei versiuni, Franz-Josef a pus ca Rudolph să fie împușcat pe când își făcea de cap cu Maria la cabana lui de vânătoare, care, dacă mi-a scăpat să menționez până acum, se numea Mayerling.

Rezultatul bruștei dispariții a lui Rudy la Mayerling a fost acela că vărul lui, nepotul lui Franz-Josef, arhiducele Franz-Ferdinand, a devenit urmaș la tron. Pe 28 iulie 1914, în Sarajevo, un anarhist sârb a aruncat o bombă în mașina lui, rănindu-l mortal pe sărmanul Franz-Ferdinand.

Franz-Josef pur și simplu n-a putut înghiți faptul că moștenitorul i-a fost ucis, așa că a declarat război Serbiei, astfel începând cătinel Primul Război Mondial. Și totul a pornit de la Mayerling. Sunt sincer surprins că nu știai asta, Alex.

— Iisuse, Charley, ești uimitor! spuse Darby. Doar nu sugerezi că există o legătură între acest country-club și banii din „Petrol contra hrană”!

— Departe de mine intenția de-a sugera ceva unui agent bătrân ca tine, Alex, dar dacă aș fi în locul tău, aș analiza temeinic problema. Adevărul e mai ciudat decât ficțiunea. Există un motiv pentru care country-clubul se numește Mayerling. Iar tu cauți bani din străinătate spălați aici, nu?

— Problema cu tine, ticălosule, e că atunci când te dezlănțui în felul ăsta jumătate din timp ai dreptate, zise Darby.

— De fapt, procentul se apropie mai degrabă de șaptezeci și cinci la sută din timp, spuse Castillo. Acum spune-mi, crezi că poți trece lucrurile pe care le-am primit din Bragg de paznicii cu Uzi de la Mayerling?

— Fără probleme, zise Darby.

— Ce zici dacă tu le muți acolo în timp ce eu discut cu Yung? spuneai ceva despre avioane spre Montevideo din oră în oră?

— Da, dar dacă nu vrei să te însoțesc…

— Mă gândeam să-l rog pe Jack. El e fost polițist.

— Tu și Britton ați face bine să-l luați pe Tony cu voi.

— Okay. De ce?

— Pentru că el are pașaport diplomatic și e acreditat atât aici, cât și în Uruguay. Pe el nu-l vor percheziționa de arme.

Darby deschise servieta și scoase două Beretta semiautomate de 9 milimetri, le acționă încărcătorul și i le dădu lui Charley.

— Mersi, Alex, spuse Castillo.

— Celularele din Buenos Aires funcționează în Montevideo și-n alte câteva locuri de acolo, îi informă Alex, întorcându-și atenția la servieta sa.

— Eu am două mobile, anunță Tony Santini. Dar și două Beretta.

— Împarte-le! ordonă Castillo. Iar tu, Alex, mai poți face rost de un pistol sau un telefon sau de amândouă pentru cei care au rămas fără?

Darby aprobă din cap.

— Îți va trebui și mașină, spuse el. Pentru asta însă ambasadorul Silvio va trebui să știe că ești aici.

— I-am trimis vorbă că venim, zise Castillo, dar nu-i voi zice mai mult decât e nevoie despre locul spre care ne îndreptăm. E-un om bun și vreau să poată spune sincer că n-a știut nimic despre asta.

— „Asta" înseamnă cam multe lucruri, Charley, zise Darby.

— Asta pentru că, în momentul de față, nu știu ce se va întâmpla, răspunse Castillo. Cum ajungem la Jorge Newbery?

— Am o mașină, anunță Santini.

— Cu plăcuțe diplomatice? întrebă Darby.

Santini clătină din cap.

— Atunci, luați-o pe a mea. În felul ăsta puteți parca în față.

TREI

Aeropuerto Internacional General C.L. Berisso
Carrasco, Montevideo
República Oriental del Uruguay
7:10, 29 iulie 2005

Lângă un perete al terminalului pentru pasageri de la Jorge Newbery era o parcare cu aproximativ treizeci de locuri rezervate pentru Corpul Diplomatic și la cincisprezece minute după ce Santini parcă BMW-ul ambasadei al lui Darby, erau la bordul zborului 311 Austral, un Boeing 737, direct spre Montevideo.

Formalitățile pentru părăsirea Republicii Argentina și intrarea în Republica Uruguay fuseseră simple. Castillo văzu că argentinienii și uruguayenii trebuiau doar să-și arate actele de

identitate. Își puse în gând să se intereseze dacă domnii amabili de la Langley nu-i puteau face și lui rost de unul.

Ca străini, Castillo și Britton trebuiră să treacă prin procedurile formale. Acestea constară din predarea pașaportului unui ofițer de imigrări argentinian, care îl apropie de readerul unui computer, după care aplică o ștampilă de IEȘIRE în locul cuvenit și înmână pașaportul oficialului uruguayan care stătea lângă el. Pașaportul fu din nou apropiat de readerul unui computer, ștampilat cu viza de INTRARE, apoi înmânat călătorului. La coborârea din avion în Uruguay nu aveau să mai fie supuși altor formalități.

Urmase apoi securitatea aeroportului. Aceasta constase în principal din trecerea pe lângă doi ofițeri de poliție, care nu manifestară mare interes față de ei. Aparatul cu raze X pentru scanarea bagajelor nici măcar nu era pornit.

Chiar și admițând că zborul 311 Austral este de fapt un autobuz zburător de navetă și că posibilitatea ca musulmanii să preia controlul aeronavei și să intre cu ea în să zicem, clădirea DaimlerChrysler în centrul Buenos Airesului este destul de mică, gândi Castillo, în vreme ce o stewardesă îi înmână un exemplar din *La Nación*, *verificarea de siguranță pe aeroport a pasagerilor a fost totuși ceva cam neglijentă*.

Zborul în sine, de la decolare la o aterizare destul de dură, a fost în jur de douăzeci și șase de minute.

În clădirea terminalului erau indicatoare în spaniolă și engleză care-i îndrumau pe călători spre culoarele pentru NIMIC DE DECLARAT și ACHITAȚI TAXELE VAMALE. Castillo nu văzu oficiali de-un fel sau altul pe niciunul dintre ele.

Agentul special David William Yung jr. de la FBI îi aștepta în holul aeroportului.

Va trebui să țin minte că nu-mi place de ticălosul ăsta.

— Salutare din nou, Yung, spuse Castillo. Ai fost amabil să vii în întâmpinarea noastră.

— Domnul Darby a sugerat că așa ar fi mai bine, zise Yung, ignorând mâna întinsă a lui Castillo.

Ei, mai du-te și-n pizda mă-tii, Yung!

— Ți-amintești de domnul Santini, sunt sigur, spuse Castillo. De domnul Britton nu sunt sigur.

— L-am văzut când eram la Buenos Aires, zise Yung.

— Încântat de cunoștință! rosti Britton pe un ton vesel, cu un zâmbet larg. E întotdeauna o plăcere să lucrez cu FBI.

Castillo și Santini surâseră. Yung, nu.

— Unde ai vrea să mergem, domnule Castillo? întrebă Yung.

— Unde-ți sunt dosarele?

— Am câteva în biroul meu de la ambasadă și alte câteva în apartament, zise Yung. Nu știu ce te interesează.

— Caut un american. Lucrează pentru ONU. Numele lui este Jean-Paul Lorimer.

Yung clătină din cap, indicând că n-a auzit niciodată de el.

Ori nu vrea să-mi dea ce are.

— Care e mai aproape? Apartamentul sau ambasada?

— Apartamentul.

— Atunci, propun să mergem acolo. După ce oprim undeva pentru micul dejun.

— N-ați mâncat înainte să veniți aici?

— Ba, sigur că am mâncat, dar zborul a durat atât de mult, că mi-e foame din nou.

— Mașina mea e în față, spuse Yung și ieși din terminal.

Pășea atât de repede, încât în scurt timp se depărtă de ei destul cât să nu-i mai poată auzi.

— Charley, întrebă Britton, de ce crezi că nu te place omul ăsta?

— Ce spirit de observație ai!

•

Găsiră un restaurant deschis nu departe de plajă.

— De ce e-atât de murdar Oceanul Atlantic? întrebă Britton.

— Acela nu e Oceanul Atlantic, acela e Río de la Plata, îi spuse Castillo.

— Ăla-i un râu?!

— Gura de vărsare a „Râului de Argint” e lată de aproape două sute de kilometri. Dunărea albastră nu este albastră, iar Râul de Argint este plin de noroi. Atlanticul începe, cam la o sută de kilometri nord de aici. Acolo există o stațiune numită Punta del Este. Vârful Estului. Destul de șic. Acolo, apa este albastră.

— Foarte convenabil în cazul ăsta să speli bani, observă Santini.

— Da, spuse Castillo, gânditor.

— Cum faci asta, să speli bani? întrebă Britton.

— O modalitate e prin cazinouri, răspunse Santini. Sunt o grămadă aici. La naiba, e unul chiar aici, în Carrasco, un Marriott, și alte două în centru. Cel mai mare din Punta del Este e Conrad, numit după și cred că deținut de Hilton. Pentru a funcționa, verși în cazinou o droaie de bani. Apoi ești lăsat să câștigi, să spunem, nouăzeci la sută din ei. Îți declari câștigul, plătești impozit pe el și astfel banii tăi sunt spălați.

— Vrei să-mi spui că Marriott și Hilton spală bani? întrebă Britton, nevenindu-i să creadă.

— Marriott și Hilton, nu, spuse Santini. De regulă, este cel puțin un atașat legal – cum sunt numiți agenții FBI în lumea diplomatică – în incinta lor. Astfel, Marriott și Hilton le este amintită datoria lor patriotică de-a nu spăla bani. Afacerile se încheie la cazinourile cu proprietari locali. Nu-i așa, Yung?

— Dacă spui tu, rosti agentul special Yung. Se întoarse spre Castillo. Când vrei să te întâlnești cu ambasadorul McGrory?

— Nu e nevoie să mă întâlnesc cu el, spuse Castillo.
— Dar el vrea să vă vedeți.
— Nu e nevoie să ne vedem, cel puțin nu azi.
— Dar el vrea să vă vedeți.
— Ai mai spus asta.
— Ești conștient, nu-i așa, domnule Castillo, că ambasadorul este persoana responsabilă de toate activitățile guvernului SUA în țara în care este acreditat?
— Așa am auzit, răspunse Charley. O să vorbim despre asta când ajungem într-un loc mai ferit.
Yung nu răspunse.

•

Yung avea un apartament spațios, la ultimul cat al unei clădiri cu trei etaje situat pe Rambla, șoseaua de pe malul apei ce lega Carrasco de Montevideo, către sud.
Yung le făcu semn, nu foarte amabil, să ia loc pe scaunele din living.
— Prea bine, domnule Castillo, cu ce te pot ajuta? Sunt sigur că înțelegi că sunt obligat să-i raportez ambasadorului McGrory ce vom discuta.
— Agent special Yung, zise Castillo glacial, îți voi arăta acum legitimația care mă recomandă ca agent de supraveghere în slujba Serviciului Secret SUA.
Se ridică din scaun și întinse legitimația spre Yung, care o examină și clătină afirmativ din cap.
— Ești convins acum că sunt agentul special de supraveghere Carlos G. Castillo din cadrul Serviciului Secret SUA, agent special Yung?
— Da, spuse Yung.
— Acești domni, agenții speciali Anthony J. Santini și John M. Britton din Serviciul Secret, îți vor prezenta acum și ei legitimațiile. Când te vei convinge că sunt cine spun că sunt, te rog să ne anunți.
Santini și apoi Britton se ridicară din scaune, veniră spre Yung, îi arătară legitimațiile, așteptară

până când acesta încuviință din cap, apoi se întoarseră la locurile lor.

— Ești convins, agent special Yung, că suntem toți cine spunem că suntem?

— Da. Ai de gând să-mi zici ce…

— Domnilor, îl întrerupse Castillo. Vreau să observați că la ora opt unu zero, ora locală, 29 iulie 2005, în reședința sa din Carrasco, Uruguay, ne-am identificat în fața agentului special Yung ca membri ai Serviciului Secret SUA arătându-i acestuia legitimațiile noastre, iar el le-a recunoscut validitatea.

Santini și Britton dădură din cap.

— Agent special Yung, ce urmează să-ți spun este clasificat strict secret din ordinul președintelui. Divulgarea neautorizată a oricăreia dintre informațiile acestea oricărei persoane neautorizate de șeful statului sau de mine însumi să aibă acces la ele, iar aici mă refer în mod special la ambasadorul McGrory, reprezintă o încălcare a legislației Statelor Unite. Ai înțeles tot ce ți-am spus?

— Îmi spui că nu pot raporta ce discutăm ambasadorului McGrory? Sincer, Castillo, nu cred că ai autoritatea necesară.

— Folosind un limbaj colorat, agent special Yung, mă doare drept în cur dacă tu crezi sau nu ceva! Întrebarea era dacă ai înțeles sau nu ce ți-am spus.

— Am înțeles!

— Bun. Te informez acum că sunt șeful Oficiului de Analiză Organizațională…

— Ce Oficiu?

— … care este o organizație clandestină și sub acoperire înființată prin ordin prezidențial în cadrul Departamentului de Securitate Națională și este însărcinată cu localizarea asasinilor lui J. Winslow Masterson și ai sergentului Roger Markham, Armata SUA, și scoaterea lor din schemă. Ai înțeles asta?

— Sună ca și când ai avea de gând… să-i omori.

— Întrebarea era dacă ai înțeles sau nu ce am spus adineaori.

— N-am probleme cu auzul.

— Pentru îndeplinirea acestei misiuni, este necesar ca noi să-l găsim pe Jean-Paul Lorimer, un cetățean american angajat al ONU, despre care am motive să cred că se află undeva în zona asta.

— Ți-am mai spus că n-am auzit niciodată de el.

— Știind de misiunea mea, secretarul de stat, pentru care lucrezi tu, a transmis fie prin ambasadorul McGrory, fie prin Silvio, fie prin amândoi ordinele ei către tine de-a te pune pe tine însuți și orice informație deții la dispoziția mea. Ai primit acele ordine, nu-i așa?

— Ambasadorul McGrory mi-a spus că vei veni la mine și că trebuie să cooperez cu tine cât mai bine posibil, spuse Yung. Și că dacă vei veni la mine direct, și nu prin intermediul ambasadei, să-ți spun că vrea să vă întâlniți. Imediat.

— Lăsând să se înțeleagă că nu ești obligat să cooperezi cu mine decât dacă el va ști despre ce este vorba? Și nu până nu-ți va da el permisiunea?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Castillo, el e ambasadorul!

— Tony, vezi dacă-l prinzi pe ambasadorul Silvio pe celular! ordonă Castillo.

— Eu lucrez pentru ambasadorul McGrory, nu pentru Silvio, făcu Yung.

— Ba nu-i așa. Tu lucrezi pentru biroul de informații și cercetare al Departamentului de Stat. Te ocupi cu ceva atât de secret, încât nici secretarul de stat n-a știut de asta până alaltăieri, spuse Castillo.

Charley văzu un licăr de surprindere pe chipul lui Yung.

— I-ai spus lui McGrory cu ce te ocupi tu de fapt aici?

Yung nu răspunse.

— Okay, asta explică multe. Nu i-ai spus lui McGrory cu ce te ocupi de fapt, astfel încât el crede că ești un simplu atașat legal care lucrează pentru el. Corect?

— Ambasadorul la telefon, Charley, anunță Santini.

— Ce repede! făcu Castillo întinzând mâna după mobil.

— Miracolul mijloacelor moderne de comunicare, zise Santini.

— Bună dimineața, domnule ambasador! Vorbesc la celular, așa că va trebui să avem grijă ce spunem. Sunt în Montevideo – de fapt, în Carrasco – cu agentul special Yung. Ce sper că sunteți de acord să faceți este să-i transmiteți lui Yung mesajul prietenei noastre Natalie. Când celălalt domn a făcut asta, mesajul a fost nițel viciat, iar domnul e deranjat că-i umblu în bătătură fără permisiunea lui.

Ambasadorul Silvio răspunse scurt.

— Vă mulțumesc, domnule. Sper să ne vedem curând, zise Castillo și-i dădu lui Yung telefonul.

— Agentul special Yung, domnule ambasador, spuse acesta.

Ținu mobilul la ureche treizeci de secunde, apoi rosti:

— Da, domnule, am înțeles perfect. Aveți dreptate, nu așa a ajuns mesajul la mine.

Ambasadorul Silvio mai spuse ceva.

— Da, domnule, răspunse Yung. Înțeleg, domnule. Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Vreți să mai vorbiți cu domnul Castillo, domnule?

Aparent, ambasadorul nu mai dorea să discute cu Charley. Yung încheie convorbirea și-i dădu celularul lui Santini.

Yung îi zâmbi strâmb lui Castillo.

— După ce ambasadorul a transmis mesajul secretarului Cohen, adăugă el, a spus: „Pentru a clarifica lucrurile, domnul Castillo are permisiunea de la cea mai înaltă autoritate posibilă nu doar să

umble prin bătătura oricui dorește, dar și să facă prăpăd în ea dacă asta alege să facă”.

Castillo chicoti și spuse:

— Okay. Mulțumit?

Yung încuviință din cap.

— Deci cu ce te ocupi de fapt aici? Știu că nu-i cauți pe cei care spală bani.

— Nu știi?

— Nu, nu știu, dar o să-mi spui tu, nu-i așa?

Yung încuviință.

— De fapt, o legătură cu spălarea banilor există, însă nu pentru întocmirea unui dosar împotriva celor care o practică.

— Nu cred că te înțeleg.

— Cât de mult știi despre afacerea ONU cu petrol-contra-hrană?

— Mult mai mult acum decât știam în urmă cu o săptămână, spuse Castillo. Ce-i cu asta?

— Un număr uimitor de oameni din toată Europa și Orientul Mijlociu – la o adică, din toată lumea – au făcut o mulțime de bani din operațiunea asta. În principal francezii – câțiva francezi cu poziții foarte importante – și germanii. Și rușii. E vorba de sume incredibile și, ca naziștii în al Doilea Război Mondial, ei au decis că America de Sud, în principal Conul Sudic, este locul potrivit pentru a-i ascunde.

Directorul biroului de informații și cercetare a început să întocmească dosare cu acești oameni încă dinaintea celui de-al doilea război din Irak. Folosind propriii oameni, adică. Și s-a aflat. În Departamentul de Stat sunt o mulțime de apărători ai mondialismului, de susținători ai ONU. Ei consideră că scurgerea de informații este datoria lor patriotică. Așa că ea, ghilimele, a anulat, închis ghilimele, investigația. După care s-a dus la directorul FBI – în tinerețe, amândoi fuseseră agenți FBI –, i-a explicat situația și i-a cerut ajutorul. Și iată-mă-s aici.

— Am auzit că ești un pește mare, spuse Castillo.
— Cine ți-a spus asta?
— Același om care mi-a zis că, indiferent cu ce te-ai ocupa tu aici, nu e vorba despre combaterea spălării banilor.
— Howard Kennedy, spuse Yung.
— Cine?
— Știu că sunteți prieteni, zise Yung.
— Până acum, în viața mea n-am auzit numele ăsta, spuse Castillo. Jur pe ce am mai sfânt!
— Mda, sigur. Ei bine, dacă întâmplarea va face să întâlnești pe cineva cu numele ăsta, transmite-i salutările mele, spuse Yung. Când eram tineri, neprihăniți și naivi, credeam sincer că puteam proteja societatea de ticăloși. O vreme, ne-am simțit bine făcând-o, apoi Howard a decis că preferă să facă parte dintre ticăloși. Câștigurile erau mai mari și era scutit de multe bătăi de cap. Uneori îmi spun că ar fi trebuit să schimb și eu tabăra odată cu el.
— Vorbește-mi atunci despre dosarele pe care le întocmești, spuse Castillo.
— Păi, aici sunt paisprezece agenți FBI, inclusiv eu, care cercetează problema spălării banilor. Fiind unul dintre ei, am acces la informații. Sunt cu ochii la banii din droguri, în principal – și ăștia sunt cu ghiotura –, ceea ce înseamnă că sunt atenți la columbieni și mexicani, cu precădere. Și la americani, desigur. Când dau peste un european care mută mulți bani aici, fac verificări la Narcotice, la Departamentul de Finanțe, la oricine vrei tu, pentru a vedea dacă există o legătură cu drogurile sau una cu America, de-un fel sau altul. Dacă nu există, renunță la caz. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și-l preiau eu.
— Și tu ce faci cu el?
— Ce vrea șeful meu este dovada – fotocopii – informațiilor bancare; cine cât a depus și când; informații despre cine a cumpărat o estancia sau o

reprezentanță auto sau o vilă de un milion de dolari în Punta del Este. Nu știu bine la ce crede că va folosi asta. Încă e animat de sentimente patriotice. Crede că dacă-i demaști pe băieții răi lumea va deveni un loc mai bun. Nu văd asta întâmplându-se.

— Ba o vezi, spuse Castillo. Și tu mai ești animat de sentimente patriotice. Altfel ai fi schimbat tabăra odată cu prietenul tău… cum spuneai că-l cheamă?

— Dar tu, Castillo? Pe tine nu te încearcă patriotismul? Cum de te-ai lăsat implicat într-o treabă ca aceasta? Știu ce înseamnă „scoaterea lor din schemă".

— Eu nu fac decât să execut instrucțiunile primite de la conducere, așa cum le înțeleg eu, ca ofițer și gentleman al Armatei Statelor Unite.

— Prostii! chicoti Yung. Mda, așa-i. Ești ofițer de armată, nu? Maior. Revin la întrebarea mea, cum s-a lăsat implicat un ofițer de armată într-o treabă ca asta?

— Tocmai ți-am spus, răspunse Castillo. Unde sunt dosarele tale?

— Aici. Nu le pot lăsa în ambasadă. Alt preț pe care îl am de plătit fiindcă sunt un agent secret important, un pește mare, ca să folosesc cuvintele lui Kennedy, este acela că ceilalți agenți FBI, colegii mei, mă cred fie prost, fie leneș, fie amândouă. Munca mea nu are nici jumătate din rezultatele oficiale pe care le are a lor.

— Dacă lucrezi cu așa ceva, mă miră și numai că ai rezultate oficiale, spuse Castillo. Pot vedea dosarele?

— Da, deși nu-mi surâde ideea, spuse Yung. Nu vreau să se afle cu ce mă ocup eu aici. Cine va mai ști ce este în dosarele mele? Ori și numai că le am?

— M-ai crede dacă ți-aș spune că nimeni?

— De ce să te cred?

— Îți propun un târg, zise Castillo. Ți le-arăt pe ale mele dacă tu mi le-arăți pe ale tale. Și ăsta va

rămâne micul nostru secret.

— Ce conțin dosarele tale?

— Numele unor oameni – germani, francezi și ruși – despre care se știe din surse sigure că au făcut bani din „Petrol contra hrană” și probabil i-au transferat aici. Am promis sursei mele că nu le voi pune la dispoziția CIA sau FBI, sau oricui altcuiva, și așa voi face. Poate ar fi de ajutor, totuși, dacă te-ai uita peste ele, poate găsești potriviri cu unii din dosarele tale. Asta ne-ar putea ajuta să-l găsim pe nemernicul ăla de Lorimer.

— De ce te interesează Lorimer?

— A fost recuperatorul-șef în „Petrol contra hrană”. Știe cine cât a luat și când, și pentru ce. Și dacă-l găsesc, cred că-l pot convinge să mă pună pe urmele celor care i-au lichidat pe Masterson și pe Markham. Pe Lorimer îl caut eu, de fapt.

— N-am auzit niciodată de el, zise Yung. Îmi pare rău.

— Și trebuie să-l găsesc înaintea băieților răi. Ei vor să se asigure că nu el nu va vorbi. Deja i-au făcut felul unuia dintre oamenii lui în Viena. Ce zici, batem palma?

— De ce nu? spuse Yung. Unde-i lista ta?

— În servietă, zise Castillo și o luă de pe podea și o așeză pe măsuța pentru cafea. Yung se ridică din scaun, împingându-se în mâini, și se duse la masă, timp în care Castillo deschise servieta.

— Păi, te pot scuti de deranj în privința lui, zise Yung.

— Poftim?

— Bertrand, zise Yung. Tipul din poză.

— Din poza asta? întrebă Castillo și o ridică. Îl cunoști pe individul ăsta?

— Numele lui este Bertrand, spuse Yung. E dealer libanez de antichități.

— Dealer libanez de antichități?

— *Antichități* înseamnă mobilă veche, lucruri de genul ăsta, îl lămuri Yung. *Antichități* sunt lucrurile furate din mormântul regelui

Tutankhamon, lucruri de genul ăsta. Lucruri extrem de vechi. Iar Bertrand e foarte priceput la asta, face bani frumoși. Am învățat multe de la el.

— Despre *antichități*?

— Despre cum să ai bani într-o bancă și să nu-ți faci griji când îi scoți. Știi, nu-i așa, de ce oamenii nu se prea îndreaptă spre Argentina cu spălarea și/sau ascunderea banilor.

— Nu. Însă mi s-a părut ciudată prezența atât de multor agenți FBI în Montevideo și totala lor absență din Argentina.

— Fiindcă aici se spală și se ascund banii, spuse Yung. Înainte, Argentina era destinația obișnuită, însă acum vreo doi ani, cu puțin înainte ca Argentina să-și retragă obligațiunile de stat, guvernul a decis să-și vâre mâna în banii din toate conturile bancare. Într-o duminică, un peso valora un dolar. Luni-dimineață, guvernul a anunțat „pesoficarea dolarului". Toate depozitele în dolari din băncile argentiniene au fost convertite în pesos la o rată de schimb de unu virgulă trei pesos per dolar. Cu alte cuvinte, dacă duminică aveai o sută de dolari, luni aveai o sută treizeci de pesos. Acum, dacă voiai dolari, trebuia să-i cumperi, iar rata de schimb era de cinci pesos pe dolar. Cu alte cuvinte, depozitul tău de o sută de dolari valora acum douăzeci și șase de dolari. Mulți oameni – inclusiv dintre cei onești – au fost trași în piept la greu. Argentinienii au dat vina pe Fondul Monetar Internațional, care le împrumutase banii pe care ei nu puteau și nu voiau să-i restituie.

— Fascinant!

— Argumentul lor a fost pur argentinian. Era ca și când un tip cu salariu de o mie pe lună își cumpără un Cadillac fără să scoată un ban, apoi, când vine vremea să plătească rate lunare, el spune: „Nu doar că nu le voi plăti, însă-mi voi păstra și Cadillac-ul, deoarece tu trebuia să știi că nu-mi permiteam să-l plătesc."

— Vorbești serios, nu-i așa? întrebă Castillo.

— Absolut. Sistemul bancar a încasat-o zdravăn. Scotia Bank – una dintre cele mai mari din Canada; făcea afaceri în Argentina de mai mult de un secol – și-a strâns pur și simplu calabalâcul și-a spălat putina. O vreme, a părut că CitiBank și Bank of Boston își vor strânge *și ele* calabalâcul, însă până la urmă au decis să rămână.

— Cum l-a afectat asta pe dealerul de antichități? Pe Bertrand?

— Păi, înainte de toate, el a fost suficient de deștept ca să-și țină banii aici – mulți bani; ultima dată când am verificat erau puțin peste șaisprezece milioane de dolari americani – și nu de cealaltă parte a râului. Pe lângă asta, el are o înțelegere interesantă cu băncile.

— Ce fel de înțelegere?

— E nițel cam complicat…

— Simplifică, îl îndemnă Castillo.

— Okay. El nu-și *depune* banii în bancă. El îi dă *ca împrumut*, ca și când ar fi, la rândul lui, bancă. Băncile împrumută mereu bani una de la alta, așa încât nimeni nu bagă de seamă un împrumut în plus. Lui Bertrand nu-i plătesc ceea ce ar trebui să plătească altor bănci, așa că sunt fericite, iar el e fericit fiindcă are un cec în alb de la ele, rambursabil la cerere. Ori poate da cecul emis de bancă spre rambursare altcuiva – oricui –, unei persoane sau altei bănci. Înțelegi cum funcționează? Ca un super-cec la purtător.

— Nu sunt sigur, admise Castillo. Cum poate fi sigur că băncile vor avea bani la îndemână când spune el: „Cer rambursare”?

— Pentru că și-a luat măsuri de siguranță că vor avea, zise Yung, mucalit. Îi primește fie de la bancă, fie de la compania de asigurări. Îl costă ceva, bineînțeles, dar banii lui sunt în siguranță.

— Și dacă-i fură cineva cecul?

— Fără semnătura lui, e doar o bucată de hârtie.

— Știi multe despre individul ăsta, nu-i așa, Yung?

— Sunt cu ochii pe el de când am venit aici.

— Știi ceva despre obiceiurile lui? Unde locuiește?

— Are o estancia – a botezat-o Shangri-La – în provincia Tacuarembó și un condominiu luxos în Punta del Este. Pe acesta nu-l folosește des, întrucât, revenind la obiceiurile lui, îi plac fetele tinere – foarte tinere – pe care le are la Shangri-La.

— Un lucru tot nu-l știi despre omul ăsta, Yung, zise Castillo.

— Care anume?

— Numele lui adevărat este Jean-Paul Lorimer.

Yung se uită incredul la Castillo, apoi surâse.

— Glumești!

Castillo clătină din cap.

— Nu glumesc deloc. Îmi poți arăta pe o hartă unde este Shangri-La?

XVIII

UNU

Nuestra Pequeña Casa
Mayerling Country-Club
Pilar, Provincia Buenos Aires, Argentina
13:05, 29 iulie 2005

Alex Darby – anunțat de paznicii de la poartă că oaspeții lui sosesc – aștepta în pragul casei mari de stuc, când Castillo, Britton și Santini apărută cu mașina.

— Intrați, îi invită el. Ați avut probleme să găsiți adresa?

— Am urmat doar indicatoarele, spuse Castillo. „Căsuța noastră”? Nu ți se pare o locuință puțin prea arătoasă pentru o casă conspirativă, Alex? Scrută atent holul și livingul bine mobilat. Și luxoasă. Cât plătește agenția pentru locul ăsta?

— Sunt case conspirative și case conspirative, Charley. Aceasta este o casă conspirativă, însă nu aparține agenției. E proprietatea mea. Am furat-o.

— E proprietatea ta?

Darby nu răspunse.

— Intră să bem niște cafea. Doar dacă nu vrei ceva mai tare…

— Aș vrea eu ceva foarte tare, dar nu acum, zise Castillo, urmându-l pe Darby în living și așezându-se toți în jurul măsuței pentru cafea.

— Fii atent aici, Charley, spuse Darby și arătă sub măsuță.

Castillo îl văzu apăsând cu piciorul un buton încastrat în podea.

Se auzi un ușor clinchet de clopoțel și, o clipă mai târziu, apăru o femeie de vârstă mijlocie în uniformă de servitoare.

— Da, domnule?

— Juanita, ne aduci niște cafea, te rog? întrebă Darby. Și niște fursecuri?

— Da, domnule.

— Foarte frumos, spuse Castillo. Ziceai că e casa ta? Mă corectez, ziceai că ai furat-o.

— Amândouă, răspunse Darby. Cât crezi că valorează o locuință ca asta?

— O jumătate de milion, oricum. Probabil mai mult, mult mai mult, dacă punem la socoteală amplasarea în perimetrul Mayerling.

— Ai auzit ce s-a întâmplat aici acum doi ani, de „pesoficare”?

— Agentul special Yung mi-a ținut adineaori o lecție despre asta, în Carrasco.

— Eu eram aici de câteva luni când s-a întâmplat. Nimeni nu mai avea dolari. Guvernul tocmai îi convertise în pesos, la o treime – o pătrime – din valoarea lor inițială. Oamenii erau disperați după dolari; piața de imobiliare s-a prăbușit. Am dat o sută șaptezeci și cinci de mii pe casa asta.

— Da' chiar că ai furat-o, spuse Castillo. Și aici locuiești?

— O închiriez la Cisco Systems. Ei îmi plătesc douăsprezece mii pe lună pentru ca individul care conduce afacerea lor în Conul Sudic să aibă unde locui, pentru a întări prestigiul Cisco Systems în ochii băștinașilor. Mă lasă să o folosesc atunci când am nevoie.

Văzu expresia de pe fețele lui Castillo și Santini.

— Știți cu ce se ocupă Cisco Systems, nu?

— Cu transferul de date? Ceva legat de internet?

— Cel mai mare operator în ambele domenii. Vă imaginați câte lucruri interesante pentru mine trec prin rețelele lor?

— Individul e agent sub acoperire?

— Nu, dar e colonel în rezervă de Signal Corps. Înainte lucra pentru IntelSat. Din când în când, îmi comunică lucruri pe care le consideră interesante. Și din când în când – cum ar fi acum –, eu îl rog

să-mi împrumute casa câteva zile, ca să scap de oraș. Cisco are un apartament în Alvear Plaza pentru directorii aflați în vizită. Așa că el și soția lui stau acolo două zile, frecventează restaurantele, se duc la Colon etc.

— Bună afacere!

— Totul e plătit în avans, așa că banii de chirie ajung în buzunarul meu. Făcu o pauză și chicoti. Lucru care a ajuns în atenția responsabililor cu contrainformațiile de la Langley. Presupun că Riggs Bank a considerat că e datoria ei patriotică să le spună că depun mult mai mulți bani decât aș putea obține din salariul de la agenție. Așa că m-au anchetat. Au venit aici și au petrecut trei săptămâni anchetând.

— Și?

— Eu îi spusesem deja șefului meu cu ce mă ocup. Reacția lui a fost de invidie, nu de dezaprobare. Așa că atunci când anchetatorii i-au pus triumfători pe masă raportul în care se arăta că agentul din Buenos Aires se ocupă de afaceri imobiliare el a spus: „Știu".

Castillo râse în barbă.

— Și ar fi ciudat, Charley, să-ți răspund la întrebare înainte s-o rostești, dar dacă reprezentantul Cisco nu mă întreabă, eu nu-i spun nimic.

— Ești mult mai deștept decât pari, Alex, îl gratulă Castillo.

— Ce ai aflat deci de la agentul FBI din Montevideo?

Castillo nu răspunse la întrebare, ci întrebă la rândul lui:

— La ce oră vine ambasadorul Silvio?

— N-am știut cât de repede ajungeți voi, așa că i-am spus la trei. Toată lumea va fi aici la trei. E bine așa?

— E bine, zise Castillo. Am o treabă de rezolvat. Sunt sigur că pot ajunge înapoi până

atunci. Cât sunt plecat, Tony și Jack îți pot povesti ce s-a întâmplat cu șmecherul ăla din Montevideo.

— Am crezut că veți deveni prieteni la cataramă după ce i s-a spus să se comporte frumos, opină Darby.

— Nu tocmai. Și voi avea nevoie de niște hărți, hărți topografice, ale provinciei Tacuarembó, Uruguay. Cu cât sunt mai detaliate, cu atât mai bine. Și informații despre relief pe-o linie relativ dreaptă de aici până acolo.

— De ce am impresia că plănuiești un zbor cu elicopterul?

Castillo nu răspunse nici la această întrebare.

— Iar pentru a rezolva treaba, îmi va trebui o mașină fără plăcuțe diplomatice.

— Gazda noastră are un Mercedes SUV pe care îmi îngăduie să-l folosesc. Are și șofer.

— Nu-mi trebuie șofer, spuse Castillo. Am nevoie doar de mașină.

Servitoarea intră, împingând un cărucior cu un serviciu de cafea argintiu.

— Pe când îți termini cafeaua, o să am cheile Mercedesului.

— Nu am timp pentru cafea, Alex, spuse Castillo și se ridică în picioare.

DOI

Buena Vista Country-Club
Pilar, Provincia Buenos Aires, Argentina
13:45, 29 iulie 2005

Castillo frână în fața barierei, cu dungi galbene și, cu oarecare dificultate, găsi butonul de deschidere a geamului și-l acționă.

Paznicul îl privi bănuitor, dar nu scoase o vorbă.

— Am venit să mă întâlnesc cu domnul Pevsner.

— Regret, domnule, dar nu e nimeni aici cu numele acesta.

— Ia telefonul și spune-i domnului Pevsner că prietenul lui din Viena e aici.

Paznicul deschise gura.

— Ia telefonul și spune-i domnului Pevsner că prietenul lui din Viena e aici, repetă Castillo. A treia oară nu o mai repet.

Paznicul se holbă la el un moment, apoi vorbi:

— Lăsați mașina acolo, vă rog, *señor*.

Arătă spre o zonă de parcare cu trei locuri.

Castillo observă că o altă barieră grea îi oprea pe vizitatori să intre în country-club și că un prag cu țepi neademenitor îi împiedica să se răzgândească în privința intratului în Buena Vista și să dea cu spatele. Paznicul așteptă până când Castillo parcă Mercedesul și abia atunci se înapoie la gheretă. În clipa aceea, ieși un alt paznic, se sprijini de coșmelie, își încrucișă brațele la piept și se uită lung spre mașină.

Castillo coborî, flutură din mână și-i zâmbi bărbatului, descumpănindu-l. Scoase un trabuc mic și-l aprinse.

Cinci minute mai târziu, un Mercedes-Benz ML350 identic cu al lui Castillo intră pe poartă, execută o întoarcere în U și opri lângă el. Castillo îl privi cu atenție, însă geamurile erau atât de întunecate, încât doar după ce portiera se deschise reuși să-l vadă pe șofer și să-l recunoască.

Asta nu-mi lasă prea mult timp să mă dumiresc ori măcar să ghicesc ce caută el aici.

— Alfredo! Ce surpriză plăcută! făcu el. Mă mir să te întâlnesc aici.

— Domnul Pevsner nu știa că-i vei face o vizită, Karl, zise colonelul Alfred Munz. Trebuia să suni înainte.

— Îmi voi cere scuze pentru lipsa mea de maniere.

— Știu că va fi bucuros să te vadă. Vii după mine, te rog?

— De unde știi că va fi bucuros să mă vadă?
— Pentru că, văzându-te cum pufăi din trabuc, am sunat și i-am spus cine este prietenul lui din Viena, iar el a spus: „Minunat! Chiar vreau să stau de vorbă cu el”, răspunse Munz, răsti un ordin paznicilor să ridice bariera și urcă la loc în Mercedesul său. Când Castillo ajunse și el la volan, bariera era deja sus.

•

Aleksandr Pevsner, în pantaloni și cizme de călărie, cu un pulover de lână roșu, gros, pe gât, îi aștepta pe veranda casei sale.
— Charley, cât mă bucur să te văd! exclamă el și-l îmbrățișă după obiceiul argentinian.
— Ce mai faci, Alex?
— Dacă le spuneai paznicilor numele tău, le-aș fi zis să te lase să treci. N-am auzit decât un „prieten din Viena”, iar din ăștia am mulți.
— Înțeleg, spuse Castillo. Ai crezut că e Henry Douchon, înviat miraculos din morți.
— Cine? Habar n-am despre ce vorbești, prietene.
— Okay, făcu Charley, zâmbind.
— Vino înăuntru să bem un pahar cu vin. Ai mâncat de prânz? Pot să-ți ofer ceva?
— Am mâncat un sandviș mic cu șuncă și brânză la aeroport în Montevideo și da, poți să-mi oferi ceva. Mulțumesc.
— Anna și copiii sunt la școală. Și eu am fost la școală. Școala de cai…
— Echitație, Alex, îl corectă Castillo. Îți tot spun și tu tot uiți.
— Așa e. Am fost la școala de *echitație* – mă-ntreb care o fi etimologia cuvântului ăstuia. Ce legătură are cu caii?
— Înseamnă „cai”, Alex. Din latinescul *equus*, zise Castillo.
— Uit mereu cât ești de deștept, Charley. Cel puțin în mare parte a timpului.

— Adică uiți în mare parte a timpului sau eu sunt deștept în mare parte a timpului?

— Cred că amândouă. Oricum, tocmai am venit de la cursul de călărie și aveam de gând să mănânc un sandviș cu *lomo.* Pot să-ți ofer și ție unul sau preferi altceva…

— Un sandviș cu *lomo* ar fi o încântare, Alex.

— Cu vin sau cu bere?

— Cu bere, te rog. Și cafea.

— Hai să mergem în sufragerie, propuse Pevsner, indicând drumul. Și te-ar deranja dacă Alfredo ne ține companie?

— Nicidecum.

— Mă gândesc că i-ar face plăcere să audă ce ai să-mi spui.

— Ce te face să crezi că am venit să-ți spun ceva? întrebă Castillo.

Pevsner nu răspunse. Le făcu semn să se așeze la o masă rotundă, cu tăblie de sticlă, după care plecă, probabil să comande de mâncare.

— Cum îți place deci să lucrezi pentru Alex, Alfredo?

— Plătește mult mai bine decât SIDE, răspunse Munz. Cum se simte agenta ta?

— Mulțumesc de întrebare. Se simte mult mai bine decât putea să se simtă. Am văzut-o acum câteva zile în Philadelphia.

— Și cei din familia Masterson? Sunt bine? În siguranță?

— Sunt protejați de douăzeci și patru de pușcași Delta Force și jumătate din jandarmeria Mississippi.

— L-am văzut pe președintele vostru la televizor, spuse Munz. Când a spus „această faptă strigătoare la cer nu va rămâne nepedepsită".

— Și eu am văzut asta.

— Greșesc dacă presupun că ai o anumită implicare în acțiunea despre care vorbea președintele?

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Ce idei să-i fi venit lui Alfredo? întrebă Pevsner, reîntorcându-se în sufragerie.

— Președintele SUA a promis că-i va pedepsi pe cei răspunzători de ceea ce el numea „faptă strigătoare la cer”, pe ucigașii lui Masterson și-ai sergentului…

— Numele sergentului era Markham, întrerupse Castillo. Sergentul Roger Markham.

— … și eu l-am întrebat pe Karl dacă este implicat.

— Și ce a spus prietenul meu Carlos?

— M-a întrebat de unde mi-a venit ideea asta.

— Aha! făcu Pevsner. Așadar, dacă nu ești implicat în pedepsire și dacă n-ai venit aici ca să-mi spui ceva, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

— Am venit ca să împrumut elicopterul tău pentru vreo două zile, spuse Castillo. Știam că veți fi încântat să mi-l împrumutați.

Pevsner întoarse iute capul către el.

După un moment, rosti:

— Deci e-n viață și e aici.

— Cine e în viață și aici? întrebă Castillo.

— Omul pe care i-ai cerut lui Howard Kennedy să-l găsească.

— L-a găsit Howard?

— Știi bine că nu, Carlos.

— Pe străzile Parisului și-n alte părți din vechea țară umblă vorba că e fie în Sena, fie în Dunăre. Nu ți-a spus Howard asta? Cum îl chema?

— Jean-Paul Lorimer, cum știi foarte bine, zise Pevsner.

— Mi-ai spus că n-ai auzit niciodată de el, când te-am întrebat, spuse Castillo.

— Uneori e mai bine să nu știi numele oamenilor, răspunse Pevsner. Știu cine sunt mulți indivizi care fac diverse lucruri. Uneori nu pot să le atribui un nume. Știu doar cu ce se ocupă.

— Interesant, zise Castillo. Pot lua asta drept „Da, îți împrumut bucuros elicopterul?”

— Îngăduie-mi să-ți prezint o situație ipotetică, spuse Pevsner. Să presupunem că ar veni cineva la tine în Texas și ar spune: „Vreau să împrumut un cal. Am o treabă de făcut”. Și tu ai răspunde: „Dar plouă și dacă-ți împrumut calul meu, o să te uzi până la piele și poate chiar o să mori de pneumonie. De ce nu-mi dai voie să rezolv treaba în locul tău?” Nu crezi că ar fi mai logic așa?

— Nu și dacă ideea ta de rezolvat o treabă este să trimiți pe cineva la salonul de frumusețe pentru a se alege cu o gaură în frunte. I-am spus lui Howard, în Paris, să-ți comunice că-l vreau neapărat pe ticălosul ăsta în viață.

— Ca să faci ce?

— Vreau să-l aud ciripind. Știi, ca un canar. Vreau să-mi spună nu doar cine crede el că i-a lichidat pe Masterson și pe Markham, dar și tot ce știe despre cine ce și cât și pentru ce a obținut în… știi tu ce, Alex. O serie de tranzacții legate de hrană, medicamente și petrol.

Pevsner se holbă la el, cu o privire rece, un moment lung.

— Ostoiește-mi doar curiozitatea: cum te gândești să-l faci pe canar să cânte? întrebă rusul.

— Adică în caz că smulgerea dinților cu cleștele nu dă rezultat?

— Sau picătura chinezească.

— Păi, întâi aș face apel la sentimentul lui de onestitate și fair-play. Dacă asta n-ar merge, i-aș spune că înțeleg foarte bine. Și cum știu că oamenii își fac griji că nu e în Paris, îl voi trimite înapoi acolo. Și să nu-și facă probleme din cauza drumului, fiindcă-i voi da suficientă bupivacaină astfel încât, când se va trezi, va fi în Place de la Concorde. Înlănțuit gol într-o postură sexuală sugestivă de una dintre statuile din jurul Obeliscului Luxor, dat cu ruj pe buze, cu cercei în urechi și cu un trandafir îndesat în cur.

— O, Charley! râse Pevsner. Ce imagine minunată! Din păcate, nu te pot lăsa să faci așa

ceva.

— Nu-ți cer permisiunea, Alex. Nu vreau decât să-ți împrumut elicopterul pentru o zi sau două.

— Nu m-ai ascultat, Charley. Am spus că nu te pot lăsa să faci așa ceva. Am prea multe de pierdut dacă va ciripi canarul.

— Nici tu nu m-ai ascultat, Alex. Ai tendința să uiți ce-ți spun.

— Chiar nu vreau să ne stricăm prietenia, Charley. Îmi place de tine, sincer, și știi asta. Aș fi foarte nefericit…

— Stai să-ți spun cum stau de fapt lucrurile, Alex.

— Bine, prietene, spune-mi cum stau lucrurile.

— În momentul de față, tu ai ieșit din vizor fiindcă m-am dus eu la președinte și am lut vizorul de pe tine. Din câte știu – voiam să spun „corectează-mă dacă greșesc”, dar nu cred că ai face-o – singura ta legătură cu „Petrol contra hrană” a fost să transporți lucruri cu avioanele tale. Nu tu ai cumpărat aspirină de zece dolari și le-ai vândut-o irakienilor cu zece mii, decartând apoi jumătate din sumă lui Saddam. Sau altceva de genul acesta. Am dreptate până aici?

Pevsner încuviință din cap, abia perceptibil.

— Eu sunt un om de afaceri, Charley. Dacă cineva vrea să duc cu avionul ceva undeva, eu duc.

— Înțeleg. Ideea e că-n clipa de față noi avem o înțelegere. Tu nu încalci nicio lege americană și noi nu venim să te căutăm. Problema e că mai ai puțin și vei încălca o lege americană.

— Despre ce lege vorbești?

— Te amesteci într-o investigație oficială; obstrucționarea justiției.

Pevsner zâmbi.

— Doar nu sugerezi că aș putea fi acuzat de așa ceva? Fii serios, Charley.

— O, tu n-ai fi acuzat de nimic, dar aranjamentul ar deveni nul și președintele ar fi liber să dea o mână mare de ajutor Interpolului la

încercările lui până acum eșuate de a-ți pune cătușele.

— Oricât de tare mă doare să mă gândesc la așa ceva, te-ai gândit la ce ți s-ar putea întâmpla ție înainte să apuci să sufli o vorbă cuiva?

— Adică, pot să mă aleg cu gâtul tăiat sau cu o gaură în cap?

— Lucrurile astea par să li se întâmple, Charley, celor care mă amenință pe mine sau, mai important, fericirea familiei mele.

— Doar nu crezi că am venit aici fără să-mi iau unele măsuri de siguranță, nu? Dacă nu mă întorc unde sunt așteptat într-o oră – și drumul cu mașina durează zece minute – ori dacă nu dau un telefon și nu spun niște cuvinte anume, ambasadorul Silvio va solicita imediat o întâlnire cu ministrul de Externe. Îi va spune că tocmai a aflat că Aleksandr Pevsner, pe care Interpolul îl caută de atâta vreme, locuiește în Buena Vista Country-Club.

— Ce te face să fii atât de sigur că nu știe deja? se răsti Pevsner.

— N-aș fi foarte surprins să aflu că știe, însă asta nu e la fel ca atunci când lucrul acesta i-l spune ambasadorul american, nu-i așa? Iar argentinienii par, măcar cei de la nivelul guvernamental, să rezolve problemele stânjenitoare aruncându-i pe oameni în mijlocul lupilor. Nu-i așa, Alfredo?

Pevsner îl săgetă cu privirea.

— Gândește-te bine, Alex, spuse Castillo. Foarte bine.

— Blestemat să fii, Charley! zise Pevsner, mai mult trist decât nervos.

— Și tu du-te-n mă-ta, Alex! Spun asta în cel mai prietenesc fel posibil.

— Ce vrei să faci cu elicopterul?

— Chiar vrei să știi?

— Ipotetic?

— Ipotetic, dacă aș ști (a) unde se află – într-o țară străină – cineva pe care vreau să-l fac să

ciripească și (b) că alți oameni încearcă să se asigure că el nu va ciripi, ce cred că aș face ar fi să-l duc înapoi în bătrâna Americă în cel mai scurt timp și-n cel mai discret mod posibil. Un elicopter ar fi util dacă cineva s-ar gândi, ipotetic, desigur, să facă așa ceva.

— Tocmai mi-ai spus, îți dai seama, că Lorimer nu e în Buenos Aires. Ori în orice alt oraș. Vrei elicopterul să-l duci de undeva din țară la aeroport. Un aeroport destul de mare să poată primi un avion care să-l scoată de aici. Nu cumva, din întâmplate, ai venit în Argentina cu Lear-ul ăla pe care îl aveai în Cozumel?

— Aș sta cu plăcere să mă joc de-a întrebarea și răspunsul cu tine, Alex, dar trebuie să plec. Îmi împrumuți elicopterul sau nu?

— Blestemat să fii, Charley!

— Asta ai mai spus-o. Mă bucur că te-am văzut, Alex. Castillo se ridică. Va trebui să refuz sandvișul cu *lomo* și berea. Mulțumesc oricum.

— Stai jos, Charley, zise Pevsner. Poți lua elicopterul.

— Mulțumesc.

— Ce să-i spun pilotului? Te-ai gândit la asta?

— Spune-i să-l ducă la Jorge Newbery la ora cinci, în după-amiaza asta. Spune-i să-l parcheze la Jet-Aire. Să umple rezervoarele, să lase cheia sub covoraș pe locul pilotului și să-și ia trei zile libere.

— Cine îl va pilota?

— Eu. Iar când voi termina cu el, îl voi duce înapoi la Jorge Newbery, te voi suna și pilotul tău poate veni după el.

Pevsner încuviință din cap. Se uită la Munz și, după un moment, adăugă:

— Ia-l pe Alfredo cu tine. Sunt sigur că-ți va fi de folos.

— Categoric nu. Dar mulțumesc oricum.

— Alfredo nu se ocupă de operații estetice, dacă asta te preocupă.

— Dar se poate întoarce ca să-ți spună unde am fost, nu?

— Dacă-l vei fi scos deja pe Lorimer din țară, ce importanță va mai avea asta? Mă gândesc că atunci când se va afla – și se va afla – că ai ajuns la Lorimer înaintea altora care îl caută, ar fi rușinos pentru mine dacă oamenii ar ști că ai folosit elicopterul meu ca să-l răpești.

— Să-l răpesc? Ce gând înfiorător! Eu mă gândesc, ipotetic, desigur, să readuc acest sărman suflet rătăcit în sânul celor care îl iubesc.

— Sigur că da. Iar eu sugerez că dacă se întâmplă ceva în timp ce tu desfășori misiunea aceasta umanitară a ta – oficialități care pun întrebări la care tu ai prefera să nu răspunzi, de pildă – Alfredo ar putea rezolva lucrurile mai bine decât tine.

Fir-ar să fie, *are dreptate*.

Întrebarea e: *oare Munz se va ocupa de oficialități sau va aștepta doar ocazia să-l elimine pe Lorimer*?

Castillo se uită la Munz.

— Stai în cumpănă, Karl, dacă am devenit cumva asasin plătit? întrebă Munz.

— Mi-a trecut asta prin gând.

Munz îi susținu privirea un moment lung.

— În locul tău, și eu aș sta pe gânduri. Răspunsul este nu, n-am devenit asta. Îți cer să te gândești la următorul lucru: Oamenii aceștia mi-au schimbat și mie viața. Port – și soția, și familia mea poartă – rușinea de-a fi eliberat din funcție și trecut în rezervă pentru incompetență. Mi-aș dori cu adevărat să aflu cine sunt făptașii.

Ca să-i poți ciurul, *Alfredo*?

— Am spus că mi-a trecut asta prin gând. Da, mi-a trecut, dar am respins ideea, spuse Castillo.

Așa să fie? *Sau încep deja să mă întreb în cine pot avea încredere să-l împuște în clipa în care pare că se gândește să-l lichideze pe Lorimer*?

Presupun că așa e.

Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să iau serios în calcul alegerea cuiva care să-l rezolve în caz că mă înșel. Sau să mă pregătesc să o fac chiar eu.

— Mulțumesc, spuse Munz.

— Ce-ar fi să-i spui pilotului să-l ducă și pe Alfredo la Jorge Newbery? întrebă Castillo. În felul acesta va fi mai puțin curios despre ce se întâmplă.

Pevsner se gândi câteva clipe și încuviință din cap.

Servitoarea se apropie cu o tavă plină cu sandvișuri cu *lomo* și o frapieră plină cu gheață și sticle de bere.

— O, prânzul nostru! făcu Pevsner, apoi se întoarse spre Castillo. Nu spuneai cumva că trebuie să suni pe cineva, Charley, ca să anunți că ești printre prieteni?

— Am mințit, Alex.

Pevsner se uită la el, clătină din cap și zise:

— Ticălosule! Spun asta în spiritul prieteniei și încrederii reciproce, desigur.

TREI

Nuestra Pequeña Casa
Mayerling Country-Club
Pilar, Provincia Buenos Aires, Argentina
15:05, 29 iulie 2005

Ambasadorul Juan Manuel Silvio, licențiat în filosofie, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al președintelui Statelor Unite ale Americii în Republica Argentina, ședea în hol îmbrăcat în jeanși albaștri, tenişi scâlciați și-un pulover pe alocuri scămoșat imprimat cu logo-ul spălăcit la Universității Harvard. Avea o sticlă de bere în mână.

— Bună ziua, domnule! zise Castillo.

— Mă bucur să te revăd, Charley! spuse ambasadorul, ridicându-se din scaun pentru a întinde mâna. Observ curiozitate pe chipul tău? Poate din pricina ținutei mele?

— Dacă mi-e permisă observația, domnule, sunteți la patru ace, ca de obicei.

— Mă bucur că întrebi, zise Silvio și se așeză. Când Alex mi-a spus că vrei să ne vedem aici, nu la ambasadă, s-a ridicat problema următoare: „Cum să ajung aici fără ca escorta mea SIDE să se întrebe ce treabă am eu la Căscioara noastră.”

— Deci ați scăpat de escorta SIDE? zise Castillo, surâzând.

— Într-un chip demn de James Bond, spuse Silvio. Am părăsit ambasada, m-am dus la reședință, mi-am schimbat hainele și am plecat la jogging. Am târât după mine trei sticleți SIDE prin parc până au început să gâfâie, apoi am grăbit pasul până i-am lăsat mult în urmă. După care am văzut din întâmplare o mașină condusă de unul dintre oamenii lui Alex, care a oprit și s-a oferit să mă ia cu el.

— Ați văzut-o din întâmplare? Asta se cheamă întâmplare fericită?

Silvio încuviință.

— Întotdeauna mi-am dorit să devii subiectul unei căutări cu toate resursele disponibile, spuse Silvio. Aproape că-l văd pe bunul meu prieten ministrul de Externe întrebând cu oarecare surprindere: „Îmi spuneți că l-ați pierdut pe ambasadorul american?”

Castillo râse în barbă și spuse:

— Mulțumesc că ați venit, domnule.

— Mulțumesc că m-ai chemat, răspunse Silvio. Sau nu ai de gând să-mi spui cu ce te-ai ocupat? Sau cu ce ai de gând să te ocupi?

— Alex, spuse Castillo, este vreun loc aici unde eu și ambasadorul să putem discuta câteva minute între patru ochi?

Darby arătă pe geamurile de sticlă jivrată către o clădire mică, acoperită cu țigle, din grădină.

— Ce spui de anexa aceea? întrebă el. În frigiderul de acolo este chiar și bere.

— E foarte bine, spuse Castillo.

•

Castillo se servi cu o sticlă de bere Quilmes, apoi îi oferi una ambasadorului Silvio, care surâse, aprobă din cap și spuse:

— Te rog.

După ce Castillo îi dădu sticla, ambasadorul se așeză într-un fotoliu tapițat și îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Nu cred că vreți să știți toate amănuntele, domnule, începu Castillo.

— Spune-mi ce crezi că poți, zise Silvio.

— Păi, domnule, președintele aștepta Globemaster-ul la Biloxi cu un ordin pe care tocmai îl emisese…

•

— … și cam asta e tot, domnule, încheie Castillo douăzeci de minute mai târziu.

Silvio, evident cântărind în gând cele auzite, nu răspunse preț de un moment.

— Sângele meu latin a preluat controlul pentru o clipă, mărturisi el. Primul lucru pe care l-am simțit a fost compasiune pentru Betsy Masterson și pentru ambasadorul Lorimer. Să afli că fratele și fiul tău nu doar că sunt implicați în afacerea aia dubioasă cu „Petrol contra hrană”, dar și că – indirect, poate, dar faptul e incontestabil – sunt răspunzători de uciderea soțului și fiului tău… și de uciderea unui tânăr și foarte promițător pușcaș marin… și de rănirea…

Se opri și se uită la Castillo.

— Voi înțelege dacă preferi să nu răspunzi la asta. Doctorul Lorimer se află pe lista celor pe care intenționezi să-i „scoți din schemă”?

— Ce intenționez să fac cu el, domnule, este să-l duc în State. Viu.

Silvio încuviință.

— Sunt convins că este depozitarul a numeroase informații interesante, zise el, însă asta nu-i va împiedica pe ambasadorul Lorimer și pe Betsy să afle ce jivină infectă este nu-i așa?

— Domnule, mi-e rușine să spun că nici nu m-am gândit la asta până acum. Ce vreau să facă Lorimer este să mă pună pe urma celor care l-au asasinat pe domnul Masterson. Ei sunt cei pe care am primit ordin să-i scot din schemă. Santini și Darby mi-au spus amândoi că scenariul probabil, odată ce-l aduc în State, este că el va fi inclus în Programul de Protecție a Martorilor, care e coordonat de serviciul șerifilor, în schimbul cooperării sale.

Silvio icni.

— Și dacă nu alege să coopereze?

— Eu cred că o va face, domnule. Știe că e căutat, și va înțelege, cred, că, dacă noi îl putem găsi, cei care îl caută pentru a-l omorî – a-l tortura și omorî – îl pot găsi și ei. Și am sentimentul clar că un lucru pe care îl pot face ca el să coopereze ar fi să-l ameninț că-l voi duce înapoi la Paris și îi voi da drumul în Place de la Concorde.

— După ce te vei fi asigurat că *Le Monde, Le Figaro* și *L'Humanité* sunt informate că diplomatul ONU dat dispărut poate fi găsit acolo? Nu cred că ăsta e doar un sentiment; aranjamentul mi se pare perfect logic.

— Nu m-am gândit să anunț ziarele, recunoscu Castillo.

— Eu te pot ajuta cu ceva, Charley?

— Ați fi dispus să-l sunați pe ambasadorul McGrory și să-i comunicați motivul pentru care n-am putut să mă întâlnesc cu dumnealui?

— Voia să vă întâlniți?

— Dumnealui nu știe cu ce se ocupă de fapt Yung în Montevideo…

— Și prin urmare trăiește cu senzația că are dreptul să știe cu ce se ocupă Yung? Mai ales

împreună cu tine? Și despre ce a fost vorba în convorbirea telefonică pe care a purtat-o cu secretarul Cohen?

— Da, domnule. I-a spus lui Yung că, dacă mă adresez lui fără aprobarea preliminară a ambasadei, să-mi comunice că vrea să ne întâlnim fără întârziere. Nu cred că dumnealui trebuie să afle de ordinul președintelui. Aș vrea să rămână într-o poziție care să-i permită să spună cu sinceritate că n-a știut nimic despre asta. Fie despre ce voi face eu, fie despre ce a făcut Yung până acum.

— Înțeleg foarte bine și o să-l sun imediat ce ajung înapoi la ambasadă.

— Vă mulțumesc.

— Va fi curios – în postura lui, are dreptul să știe – care va fi rolul lui Yung în ceea ce urmează să faci tu. Sau la trecut, care a fost rolul lui. Pot să-i spun asta după ce pleci?

— Yung nu va juca niciun rol în ce am eu de făcut.

— Okay, răspunse Silvio. Am înțeles răspunsul.

Oare ce înseamnă expresia de pe chipul lui Silvio?

Că nu crede în neimplicarea viitoare a lui Yung?

Că-l surprinde acest lucru?

Că nu-i place faptul că-l țin pe McGrory, *omologul lui, în întuneric*, *pentru a drege oalele sparte după ce-o dau eu în bară*?

— Domnule… ați avut o expresie aparte pe chip. V-a deranjat ceva din ce am spus?

— Se pare că nu știu să-mi stăpânesc reacțiile, așa cum trebuie să facă bunii diplomați, răspunse Silvio. Și categoric nu am experiența ta în domeniul în care lucrezi. M-a surprins însă că nu-l vei folosi pe Yung și apoi să-l scoți din țară.

— De ce?

— Păi, pentru început, poziția lui în relație cu ambasadorul McGrory nu va fi oare compromisă? McGrory va afla în curând că Yung n-a fost ce

credea el că este. Și cum tu nu-i vei spune că acționezi sub autoritatea unui ordin prezidențial, sunt sigur că se va adresa Departamentului de Stat în această chestiune. Eu așa aș face, în locul lui. În lipsa unui ordin prezidențial, un ambasador este răspunzător de orice face o agenție guvernamentală în țara în care se află. Și are drept de veto asupra oricărei acțiuni propuse. El nici măcar nu va ști de asta până nu va fi un fapt consumat. Va fi mai mult decât deranjat.

— Da, domnule, știu. Vreau însă ca ambasadorul să-și păstreze o poziție care să-i permită să nege cu sinceritate cunoașterea celor pe care am de gând să le întreprind sau pe care le-am întreprins deja.

— Înțeleg. Doar că eu am presupus că-l vei lua pe Yung cu tine, profitând de experiența lui, după care să părăsiți împreună țara. Și că, odată misiunea ta îndeplinită, doamna secretar îi va spune ambasadorului McGrory că cele întâmplate au avut motivația lor și că ea a decis că e mai bine pentru el să nu cunoască această motivație. Nu îi va conveni, dar va înțelege.

— Iar dacă nu-l iau pe Yung cu mine, și Yung îmi ascultă ordinul de a nu-i spune nimic lui McGrory – l-am amenințat cu repercusiunile încălcării unui ordin strict secret, așa încât cred că-și va ține gura –, McGrory va face spume?

— Și o serie de oficiali superiori din Departamentul de Stat, care n-au niciun drept legal de-a ști, vor ști că s-a întâmplat ceva în Uruguay…

— … și vor fi curioși și vor pune întrebări ce ar trebui să rămână nerostite, încheie Castillo în locul lui. Întrebări care vor ajunge – se vor scurge – la *Washington Post* și *New York Times* și la alți „dușmani” ai președintelui.

Silvio încuviință din cap.

— Cu tot ceea ce decurge de aici, adăugă Castillo.

— Sunt sigur că te-ai gândit la posibilele riscuri, Charley. Nu încerc să te învăț meserie.

— Adevărul e că nu m-am gândit deloc la asta, mărturisi Castillo. Domnule ambasador, tocmai m-ați ajutat să nu fac o greșeală monumentală. O greșeală incredibilă. Vă mulțumesc. Apoi bâigui: Știți ce-a spus despre minte ambasadorul Montvale?

Silvio clătină din cap.

— Montvale a spus că sunt o persoană „care a primit mai multă autoritate decât e clar că va putea să gestioneze”. Se pare că a nimerit-o, nu-i așa?

— Din câte am văzut, Charley, gestionezi foarte bine autoritatea pe care ai primit-o.

— Sunt atât de îmbătat de autoritatea mea, încât nici nu mi-a trecut prin gând să vă întreb ce părere aveți despre ce urmează să fac. Ceea ce înseamnă că tocmai am scos din anonimat investigația în cazul scandalului „Petrol contra hrană” și l-am făcut de rușine pe președinte, personal. Mie nu mi se pare că am gestionat bine autoritatea.

Silvio îl studie atent pe Castillo câteva clipe, apoi întrebă:

— Cât ai dormit în ultimele zile?

— Se vede, nu?

— Se vede. Dacă vrei să auzi sfatul meu, odihnește-te puțin.

Castillo se gândi la asta, luă o gură de bere și întrebă:

— Îmi puteți recomanda un hotel liniștit aproape de aeroportul din Montevideo?

— Întâmplarea face să pot. Aeroportul e în Carrasco. În Carrasco este un hotel foarte frumos. Belmont. Poate cam scump, însă cred că ți-ar prinde bine puțină odihnă azi.

— Așa este, domnule. Credeți că pot obține două camere acolo pentru o noapte? Pentru două zile? De unde fac rost de număr ca să sun? Sincer, nu vreau să apară cheltuiala pe cardul American Express.

Ambasadorul Silvio vârî mâna în buzunarul jeanșilor lui răpănoși, scoase telefonul și apăsă niște butoane.

— Aici Juan Manuel Silvio, rosti o clipă mai târziu. Te rog spune-mi că poți caza doi prieteni de-ai mei – camere separate – în noaptea asta și în noaptea următoare.

Treizeci de secunde mai târziu, îndesă mobilul înapoi în jeanși.

— S-a rezolvat.

— Vă mulțumesc mult de tot.

— Plăcerea e de partea mea. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Stați să văd dacă reușesc să fac asta singur, spuse Castillo și scoase și el mobilul, după care formă un număr. Mă bucur că te-am prins, Yung, începu el.

•

— M-aș oferi să te duc eu la aeroport, spuse ambasadorul Silvio, dar nu cred că asta ar fi o idee foarte bună, chiar dacă presupun că nu sunt mulți oameni în uniformă care să caute un bărbat îmbrăcat în pulover și jeanși albaștri.

Castillo chicoti.

— Vorbeam serios înainte, când am spus că m-ați ajutat să nu mă fac de râs și, mai important, ca președintele să nu se facă de râs. *Mucbas gracias, amigo*.

Silvio făcu un gest de concediere cu mâna.

— La ce oră e avionul? întrebă el. Sau iei Lear-ul? Ori nu trebuie să întreb?

— Mă puteți întreba ce doriți, răspunse Castillo. Și eu vă voi spune tot ce cred că pot.

— Așa facem. Cum merg lucrurile până acum? În general, dacă amănuntele sunt confidențiale.

— Primul lucru care poate merge anapoda la operațiunea asta este ca, atunci când ajungem la Jorge Newbery la ora cinci, un elicopter pe care l-am împrumutat să nu fie acolo sau să fie acolo și pilotul lui să mă împuște. Ori dacă e acolo și

pilotul nu mă împușcă, elicopterul să fie echipat cu un detonator sensibil la presiune și câteva kilograme de Semtex, care să facă bum când voi urca la peste trei sute de metri. Ori dacă asta nu se întâmplă, motorul să se blocheze când mă voi afla deasupra Rio Plate, între Jorge Newbery și Carrasco. În afară de asta, totul nu poate merge decât ca uns.

Silvio clătină din cap.

— Asta pentru ziua de azi. Lista lucrurilor care o pot lua razna mâine e ceva mai lungă, urmă Castillo.

— Mă voi ruga pentru tine, Charley, zise Silvio încet.

Castillo înclină din cap spre el.

— Mi-ar prinde bine încă o bere, dar trebuie să conduc, zise Charley. Totuși, dumneavoastră nu aveți motive să nu mai beți una.

PATRU

Belmont House
Bulevardul Rivera Carrasco nr. 6512
Carrasco, Montevideo
República Oriental del Uruguay
19:25, 29 iulie 2005

— Frumos loc! spuse Castillo, pe când se aflau la recepția hotelului mic și luxos. Seamănă mai mult cu un club decât cu un hotel.

— Asta crede și Fidel Castro, opină colonelul (în rezervă) Alfredo Munz cu un zâmbet. Aici stă de fiecare dată când vine în Uruguay.

— Dacă doriți ceva de băut, domnilor, zise recepționerul, dându-i înapoi lui Castillo pașaportul și cardul American Express și lui Munz cartea de identitate și înmânându-le cheile

camerelor, puteți bea cât timp hamalul vă va duce bagajele în cameră.

Arătă spre interiorul clădirii. Charley văzu un bar mic, lambrisat, cu fotolii tapițate în piele în jurul unor măsuțe.

— Mi se pare o idee foarte bună, spuse Castillo. Aștept un vizitator la șapte treizeci. Un anume domn Yung. Îi puteți spune unde ne găsește, vă rog?

— Sigur că da, domnule.

Castillo intră în bar și se așeză la o masă. Munz îl urmă, dar rămase în picioare.

— Te încurc dacă stau și eu, Karl? întrebă Munz.

— „Unde merge mia, merge și suta" înseamnă același lucru în spaniolă ca în engleză?

— E valabil doar pentru cei care vorbesc englezește, spuse Munz.

— Și noi amândoi o vorbim, zise Castillo. Stai jos, Alfredo.

Un chelner tânăr în livrea albă își făcu apariția.

— Aveți Famous Grouse? întrebă Castillo.

— Da, domnule.

— Unul dublu, te rog. Și apă și gheață.

— Sună bine, zise Munz.

— Nu crezi că îți asumi niște riscuri, Karl? întrebă Munz, când chelnerul plecă să le onoreze comanda.

— Crezând că voi bea într-adevăr Famous Grouse, adică? făcu inocent Castillo. Și nu cine știe ce zaibăr contrafăcut?

— Știi la ce mă refer, zise Munz.

— Am învățat că din când în când trebuie să mai și riști, spuse Castillo. Risc și când presupun că nu vei periclita operațiunea asta fie spunându-i lui Alex de ea înainte de finalizarea ei, fie că nu vei strânge canarul de gât înainte ca el să cânte.

— Când m-am dus să lucrez pentru Alex…

— Cu normă întreagă, vrei să zici? După ce ai fost trecut în rezervă, cu alte cuvinte?

Chipul lui Munz se înăspri.

— Când eram în SIDE nu i-am dat niciodată lui Alex informații care, într-un fel sau altul, contraveneau datoriei mele față de țară.

— Okay.

— I-am spus lui Alex, înainte să lucrez pentru el, că sunt anumite lucruri pe care refuz să le fac, zise Munz. „Sugrumarea canarilor”, cum spui tu, se număra printre lucrurile pe care el a înțeles că nu le voi face.

— Sunt sigur că Howard Kennedy a făcut un târg foarte asemănător cu al tău, spuse Castillo. Eu eram curios însă, înainte să ajung la concluzia că „unde merge mia, merge și suta”, dacă printre lucrurile pe care refuzi să le faci se numără și punerea la dispoziția lui a unor informații care ar putea duce la sugrumarea canarului meu de către alte mâini.

— Dacă asta crezi, de ce ai acceptat să te însoțesc? replică Munz pe un ton glacial.

— Am fost de acord să mă însoțești *după* ce am ajuns la concluzia că nu ești genul de om care să se privească în oglindă după ce-a luat decizia că este un gest moralmente justificabil să aranjeze ca un canar să fie sugrumat, atâta vreme cât treaba e făcută de altcineva.

Munz se uită la el cu răceală, dar nu răspunse.

— Și fiindcă Alex avea dreptate, urmă Castillo. Cred că vei fi de folos. Ne întoarcem la treaba cu riscul pe care, din când în când, mai trebuie să ți-l și asumi.

— Cum ar fi să zbori cu un elicopter monomotor peste râul Plate? Ăsta a fost un risc, nu-i așa? Dacă s-ar fi blocat motorul?

— Ne-am fi înecat amândoi, spuse Castillo. Doar dacă tu nu ești un înotător mai bun decât mine.

Munz clătină din cap.

— Scaunele – ca acelea din aeronave – plutesc pe apă, spuse Castillo. Poate ar fi trebuit să plutim

pe râu o vreme, însă eu am înaintat un plan de zbor și, dacă nu apăream la timp la destinație, oamenii ar fi încercat să ne caute. Nu-mi place să-mi asum riscuri *prostești*, Alfredo, și n-o fac.

Chelnerul apăru cu o tavă pe care erau o sticlă de Famous Grouse, pahare, o frapieră de argint, o carafă de argint cu apă și o pereche de clești. Turna whisky în pahare, când agentul special David William Yung jr. intră în bar. Se arătă vizibil surprins să-l vadă pe Alfredo Munz.

— Ai picat la fix, spuse Castillo, ridicându-se pe jumătate pentru a-i întinde mâna lui Yung. Voi vă cunoașteți, nu-i așa?

— Ce mai faci, colonele?

— Domnule Yung, zise Munz.

— Sunt sigur că vă întrebați amândoi ce urmează, spuse Castillo.

Ochii lor le reflectau interes.

— O să mai beau cel puțin încă unul de ăsta, zise Castillo, ridicând paharul și luând o înghițitură serioasă, o să mănânc ceva de cină și-o să mă duc la culcare. Făcu o pauză și adăugă: Un prieten foarte înțelept mi-a spus că oamenii care nu dorm destul sunt înclinați să ia decizii proaste. Eu nu am dormit destul și nu-mi permit să mai iau decizii pripite, cu atât mai puțin proaste. Așa că o întrebare sau două, Yung. Ce ai auzit despre vizita prietenilor din Montevideo?

— Vor fi în primul Busquebus din Buenos Aires. Va ajunge aici la aproximativ zece treizeci.

— Le-ai găsit cazare?

— Da, domnule.

— Ai hărțile pe care ți le-am cerut?

— Da, domnule.

— Va fi vreo problemă să te trezești la timp ca să ne iei pe mine și pe Munz de aici, de la hotel, la, să zicem, șapte dimineața?

— Voi fi aici, domnule.

— Unde te duci? întrebă Munz. Pot să întreb?

— În termeni generali, vom identifica ținta. Mai specific voi fi dimineață. Făcu o pauză. Oare unde o fi restaurantul?

— Alături, spuse Munz, dar nu se deschide decât la opt. Într-o jumătate de oră.

— Ei bine, așa voi avea timp să termin băutura asta și să-mi mai torn una, spuse Castillo.

Văzu că amândoi se uitau la el.

— În momentul de față, funcționez în condiții de avarie. Când se întâmplă asta, nu pot adormi decât dacă diluez adrenalina sau ce naiba o fi cu cantități substanțiale de alcool.

— Înțeleg, spuse Munz.

— Domnule Castillo, îți pot vorbi între patru ochi un moment? întrebă Yung.

— Nu poate aștepta până dimineață? Nu glumesc. Nu mă simt în stare să iau decizii.

— Nu va dura decât câteva secunde, domnule.

— Alfredo, mai comandă-mi un rând, te rog. Mă întorc imediat, zise Castillo și se ridică.

Îl urmă pe Yung afară din bar, prin hol, în stradă.

— Okay, ce este? întrebă el.

— Știu că am început cu stângul, domnule Castillo… e vina mea…

— Cele rele să se spele, spuse Castillo.

— Și voiam doar să-ți spun că-ți sunt recunoscător fiindcă nu mă lași pe dinafară. Dimineață, când te-ai dus înapoi la Buenos Aires, am crezut că asta se va întâmpla. Așa că mulțumesc. O să dau tot ce pot din mine.

Castillo își spuse, răutăcios:

Iisuse Hristoase! *Se comportă ca un licean care-și exprimă împleticit recunoștința că antrenorul i-a îngăduit să revină în echipă după ce a fost prins fumând în vestiarul băieților. Are impresia că ce urmează e-un soi de joc.*

Cum să reacționez la asta?

Îi surâse agentului special Yung, apoi îl lovi cu pumnul în umăr.

— Mă bucur că vei face parte din echipă, Yung! spuse, sperând că păruse mult mai sincer decât era cazul.

XIX

UNU

Estancia Shangri-La
Provincia Tacuarembó
República Oriental del Uruguay
8:55, 30 iulie 2005

Jean-Paul Bertrand, proprietar al Estancia Shangri-La, gol pe sub halatul de mătase Sulka, cu picioarele goale în şlapi moi de velur maro, deschise încet glasvandul care dădea din dormitor în curtea interioară a casei.

Avea în mâna stângă o cană de ceai și când ploua – ca acum – afurisitul ăla de glasvand se înțepenea, iar ceaiul se vărsa. Nu conta dacă vărsa ceai pe podeaua placată cu gresie, desigur, dar nu-i plăcea să-și păteze cu ceai halatul albastru-deschis.

Reușise până la urmă să o învețe pe spălătoreasă cum îi plăceau cămășile – ușor scrobite – și lenjeria, și cum trebuia să-i spele cu grijă șosetele de mătase în apă rece. În privința curățării chimice, lucrurile stăteau cu totul altfel. În Tacuarembó nu exista o curățătorie chimică demnă să se numească așa, ceea ce însemna că *tot* ce avea de curățat în felul acesta trebuia dus în Punta del Este. Curățătoria de acolo taxa la suprapreț orice operațiune, însă măcar primea hainele înapoi curate, într-o bucată și, de obicei, având aceeași culoare.

Totuși, și-n privința asta existau mai multe probleme. Pentru început, nu considera că era înțelept să se ducă la condominiul său din Punta del Este. Erau unii care probabil așteptau să-și facă apariția acolo. Și chiar dacă se putea duce – în să zicem, șase luni – petele cu care se alegea pe o haină aici aveau să fie atunci permanente.

Prin urmare, deschise glasvandul foarte precaut și fu mulțumit că făcu asta. Afurisita aia de ușă chiar se înțepenise, însă el nu vărsă niciun strop de ceai pe halat.

Suspină. Burnița, iar după cum arăta cerul, avea să burnițeze toată ziua. Asta se întâmpla des iarna. Și asta însemna că, măcar azi și mâine, probabil chiar mai mult timp, avea să rămână blocat în casă. Potecile din curtea interioară erau pavate cu gresie și, dacă voia, se putea plimba înainte și înapoi – ca un prizonier căruia i se permite să facă exercițiu fizic – cât de mult poftea. A părăsi casa însă ieșea din discuție. Să pășească pe iarbă era ca și când ar fi pășit pe-un burete ud. Jean-Paul își distrusese nu o singură pereche de pantofi în felul acesta.

Iar acolo unde se termina iarba, începea noroiul. Singurul mod de-a se deplasa prin noroi era să poarte cizme de cauciuc înalte. Cauciucul îl rănea, îi distrugea șosetele de mătase și-i făcea picioarele să miroasă urât. Și nu de puține ori cizmele rămâneau afundate în noroi, ceea ce însemna că atunci când încerca să pășească, piciorul îi ieșea din cizmă și se trezea în noroi până la gleznă – asta dacă nu cădea cu fața în noroi sau, mai rău, cu spatele.

Jean-Paul auzi elicopterul cu mult timp înainte să-l vadă. Deși elicopterele nu erau nici pe departe o apariție obișnuită, avea impresia că vedea din ce în ce mai multe, până și aici, departe în inima țării. Aflase că unele dintre ele erau proprietatea celor care le foloseau pentru a face naveta între Montevideo sau chiar Buenos Aires și proprietățile lor. Lucrul acesta se întâmpla în special iarna, când burnițele astea neiertătoare transformau drumurile în smârcuri de netrecut, iar altele erau utilizate la transportarea vânătorilor din Montevideo ori Buenos Aires în zonele destinate vânătorii de rațe.

Și aceștia erau mulți la număr. Vânătorii americani și europeni avuți descoperiseră orătăniile sălbatice din Uruguay. Auzise chiar că

vicepreședintele Statelor Unite participase la o partidă de vânătoare de potârnichi roșii – ce-or mai fi fost și astea – pe o estancia deținută de un avocat uruguayan nu departe de Shangri-La.

Pe timpul verii, deasupra Shangri-La zburau frecvent elicoptere care transportau oameni din Argentina și Brazilia la Punta del Este. Jean-Paul cochetase cu ideea de a-și lua și el unul. Astfel s-ar fi rezolvat problema drumului dus-întors la Punta del Este. Cu mașina pe șosele înguste, călătoria dura o veșnicie, iar acum și-l permitea fără probleme.

Însă un elicopter ar fi atras atenția asupra sa și era nițel cam repede să atragă atenția. Elicopterul, ca o mulțime de alte lucruri, trebuia să aștepte până când toată lumea avea să uite de Jean-Paul Lorimer.

Zgomotul elicopterului crescu în intensitate și apoi – speriindu-l – apăru dintr-odată din burniță, la nu mai mult de câteva sute de metri în aer, și țâșni pe deasupra capului său.

Dispăru repede, după care zgomotul motoarelor și vuietul elicelor scăzură și-n cele din urmă se stinseră complet.

Jean-Paul Bertrand își spuse că pilotul se rătăcise cumva și zburase aproape de sol pentru a găsi un drum și a se reorienta.

Aruncă restul de ceai într-un rond de flori și se întoarse în casă, cu gândul să-și toarne altă cană.

DOI

Apartamentul 735, Hotelul Victoria Plaza
Piaza Independencia nr. 759
Montevideo, Uruguay
11:25, 30 iulie 2005

Apartamentul 735 era clasificat de Radisson Victoria Plaza drept unul „ospitalier”, avându-i drept clienți-țintă pe oamenii de afaceri care doreau să-și primească discret potențialii clienți.

Avea un dormitor cu două paturi matrimoniale, un salon mare cu bar, frigider și-o masă mare de opt locuri care putea servi ca loc de luat masa sau ca masă de conferință. Un televizor Sony uriaș, cu ecran plat, era agățat pe un perete al salonului, astfel încât cei care ședeau la masă să poată urmări diverse prezentări, HBO sau, la urma urmelor, filmele XXX disponibile contra cost.

Când Castillo intră în apartamentul ospitalier împreună cu Munz și Yung, în cameră erau zece oameni: colonelul Jacob Torine, agenții speciali Jack Britton și Tony Santini de la Serviciul Secret, agentul special Ricardo Solez de la Administrația Antidrog, domnul Alex Darby, atașatul comercial al Ambasadei SUA la Buenos Aires, domnul Fernando Lopez, sergenții prima clasă Robert Kensington și Seymour Kranz din Delta Force, caporalul Lester Bradley din Marina Militară SUA și cineva – un bărbat cu aer blajin abia trecut de treizeci de ani – pe care Castillo nu-l mai văzuse până atunci.

Castillo se duse direct spre Darby, îl apucă de braț, îl conduse în baie și închise ușa.

— Ce mă-sa caută Bradley aici? Și cine pizda mă-sii e celălalt tip? îl întrebă el fără menajamente.

Darby făcu un gest ca de „time-out”, apoi se duse și deschise ușa.

— Bob, vrei să vii un moment, te rog?

Bărbatul cu aer blajin intră în baie și închise ușa după el.

— Bob, el e domnul Castillo, spuse Darby. Charley, Bob – Robert – Howell.

— Bucuros de cunoștință, spuse Bob Howell și întinse mâna.

Castillo nu răspunse, dar se uită întrebător la Darby.

— Bob e atașatul cultural al Ambasadei SUA de aici din Montevideo, explică Darby.

— Spionul-șef, adică? întrebă Castillo.

Darby încuviință fără să spună nimic.

— Zi-i domnului Castillo ce mi-ai zis mie când ai sunat ieri, Bob.

Howell dădu din cap.

— Am primit un telefon pe o linie sigură de la ambasadorul Montvale…

Poftim? gândi Castillo. *Iisuse Hristoase*! *Spurcăciunea aia de Montvale încearcă oare să mă sape*?

— M-a informat din start că ce urmează să-mi spună este clasificat strict secret din ordinul președintelui, continuă Howell, și că nimeni din ambasada de aici nu are acces autorizat, inclusiv ambasadorul, apoi mi-a spus că are motive să creadă că ești în Buenos Aires. Eu trebuia să iau legătura cu dumneata – a sugerat că domnul Darby probabil va ști cum să fac asta – și să mă pun la dispoziția dumitale. Făcu o pauză. Așa că l-am sunat pe Alex.

— Ce altceva a mai avut de spus Montvale?

— Asta-i tot, domnule.

— Nu ți-a cerut să-l suni? Să-l informezi de mersul lucrurilor?

Howell clătină din cap.

— Nimic de genul ăsta.

— Și tu cât de multe i-ai spus domnului Howell, Alex? întrebă Castillo.

— Doar că voi fi aici în dimineața asta și că vom avea nevoie de-un loc sigur și ferit în care să se întâlnească în jur de doisprezece oameni.

— Așa că am aranjat apartamentul acesta, domnule Castillo, zise Howell. L-am mai folosit și altă dată. Am venit mai devreme și l-am verificat de microfoane.

— Iar eu l-am rugat să rămână ca să vedem ce vrei să facem, zise Darby. Asta-i țara lui, Charley. El o cunoaște.

Castillo aprobă din cap.

— Și cu caporalul Bradley ce e? Și pe el l-a sunat Montvale?

— Poate Howell să audă asta?

Castillo cumpăni la întrebare un moment, apoi întinse mâna spre Howell.

— Bun venit în circul ambulant al lui Castillo, domnule Howell! zise el. Operațiunea aceasta este autorizată printr-un ordin prezidențial. Clasificarea este strict secret. Trebuie să ducem un individ, un cetățean american pe nume Jean-Paul Lorimer, care se află aici în Uruguay – mai mult sau mai puțin legal – sub numele de Jean-Paul Bertrand, cu pașaport libanez, de la estancia lui din provincia Tacuarembó în State. Asta indiferent dacă e sau nu încântat de ideea repatrierii sale și fără a urma procedurile uzuale de imigrare. Ai înțeles?

Howell încuviință.

— Pot să întreb ce a făcut individul ăsta?

— A fost un băiat foarte neascultător, spuse Castillo. Sunt destui care ar vrea să-l vadă mort, așa că noi trebuie să acționăm înainte să ajungă ei la el.

— Okay, făcu Howell.

Castillo se întoarse spre Darby.

— Okay, Alex. Ce-i cu Bradley? Ce caută aici?

— Păi, ai vrut două sute de galoane de combustibil pentru elicopter, zise Darby. Problema – asta era înainte să mă sune Bob, înțelegi? – era de unde să le obțin fără să trezesc suspiciuni. A trebui să le iau din Argentina, însă nu obținerea combustibilului a fost problema, ci aducerea lui aici. Mai știam și că nu vrei să faci valuri în ambasadă. Ambasada transportă regulat diverse lucruri aici, însă m-am gândit că s-ar ridica întrebări dacă aș încerca să urc în Busquebus cu patru butoaie de câte cincizeci și cinci de galoane

de kerosen fiecare – plus celelalte lucruri – pe platforma unei camionete.

Asta însemna că trebuiau aduse cu mașina. Drumul e lung, până sus la Gualeguaychú, peste podul care traversează Río Uruguay în Uruguay și apoi până aici. M-am gândit însă că nu vor fi probleme la graniță dacă mașina ar avea plăcuțe diplomatice.

Și mai bine dacă era un Yukon condus de un pușcaș marin. Aceștia fac deseori transporturi de marfă pe rute terestre, astfel încât știam că au un Yukon, așa că l-am sunat pe șeful lor și i-am spus că ai nevoie de o favoare despre care să nu se audă. Trebuia să-ți duc în Uruguay patru butoaie cu combustibil și alte câteva lucruri. Ar încăpea în Yukon-ul lui și ar fi dispus să ți-l împrumute, împreună cu un șofer?

Nu știu din ce pricină – poate datorită personalității tale fermecătoare – șeful te place. Drept pentru care a spus: „Sigur, cât despre șofer, ghici cine e cu mine în birou în clipa de față, proaspăt întors din State?”

— Caporalul Lester Bradley, vajnicul meu bodyguard pușcaș marin, zise Castillo, clătinând din cap.

— Care auzise deja mai mult decât trebuia, spuse Darby. M-am gândit că era mai bine să-l folosim pe el decât să ne complicăm cu…

— Da, și pe deasupra, la naiba, s-ar putea chiar să-mi trebuiască un bodyguard, spuse Castillo. Okay, hai să mergem să vedem filmările.

•

Sergentul Seymour Kranz stătea într-o parte a mesei. În față avea un laptop. De la computerul lui se întindeau o mățăraie de cabluri până la o videocameră mică, la o imprimantă color cu jet de cerneală și panoul de control al televizorului Sony de pe perete.

— Te rog nu-mi spune că bateriile minicam-ului erau descărcate sau că Yung a uitat să ia capacul de

pe obiectiv, vorbi Castillo.

— Nu, domnule, răspunse sergentul Seymour Kranz. A funcționat mai bine decât am sperat.

— Și totul e pregătit, da, ca să pot apăsa un buton – pe care mi-l vei indica tu – pentru a salva instantanee în timp ce urmărim filmarea?

— Da, domnule, spuse Kranz, predându-i lui Castillo controlul, când acesta se așeză lângă el. Iar filmul e deja încărcat în computer, deci îl puteți trimite la Washington sau la Bragg, dacă doriți.

— Asta mai încolo, zise Castillo. Bine, băieți. Iată filmarea pe care am făcut-o dimineață cu ținta. N-am putut trece decât o singură dată la joasă altitudine pe deasupra casei, astfel încât sunt sigur că mi-a scăpat ceva important. Notați-vă ce altceva ați vrea să mai vedeți. Când îl voi lăsa pe Kranz acolo în după-amiaza aceasta, voi mai putea să o filmez o dată. Făcu o pauză. Trebuie să stingem luminile ca să putem vedea? Păi, hai să aflăm.

Pe uriașul ecran tv apărură imagini cu zona rurală uruguayană, apoi primele semne ale unui oraș.

— Acela e orașul Tacuarembó. Nu-i cine știe ce. Drumul spre estancia e în colțul din dreapta al imaginii. Cam la jumătate de kilometru de oraș, asfaltul se termină. Drumurile, potrivit hărților, sunt „îmbunătățite”, ceea ce înseamnă orice: de la piatră cubică la pământ. Cel mai bine e să mergem pe ipoteza că sunt de pământ; acesta este anotimpul ploios.

•

— Aceea este Estancia Shangri-La. Filmată pe burniță, cam de la șapte sute cincizeci de metri altitudine. Cred – sper – că filmarea lui Yung de când am trecut mai jos pe deasupra ei ne va oferi mult mai multe detalii, dar casa o puteți vedea. Observați curtea interioară și acareturile.

•

— Iată drumul care pleacă de la Shangri-La. Cu alte cuvinte, îndepărtându-se și mai mult de

Tacuarembó. Căutam un loc unde să putem instala radioul lui Kranz azi, iar mâine, unde ne putem regrupa și unde pot lăsa elicopterul cât timp îl săltăm pe subiect. Am mers aproximativ opt kilometri în direcția asta și n-am găsit nimic. Totul semăna cu o mlaștină – poate din pricina ploii – sau era plin de stânci ori copaci, sau amândouă.

•

— Așa că am mers aici. *Mult* mai aproape de destinația noastră. Nu se vede din aer, dar pe hărți e la aproximativ treizeci de metri mai sus de clădirile de pe proprietate. Sunt sigur că pot ajunge acolo fără să fiu văzut și nu cred că cineva va putea face diferența dintre un elicopter care zboară pe deasupra capului și aterizarea mea. Și… unde naiba e? Acolo. Un teren fără stânci sau copaci care pare suficient de uscat.

•

— Iar aici, cam la un kilometru de teren este un alt drum „îmbunătățit”. Pentru a intra pe el trebuie să mergi înapoi până la Tacuarembó, însă asta ai tu de făcut, Bradley. Îl vei lua pe Ricardo Solez cu tine. N-am idee ce naiba să fac în privința plăcuțelor ălora diplomatice nenorocite de pe Yukon…

Opri imaginea și se uită la Darby.

— Yukon-ul are acum plăcuțe argentiniene, Charley, zise Alex Darby. Și documente argentiniene în torpedou.

— Cât de mult ne vor ajuta plăcuțele argentiniene să trecem neobservați…?

Castillo auzi un huruit și își dădu seama că imprimanta scotea deja instantaneele.

— Nu la fel de mult ca niște plăcuțe uruguayene, recunoscu Darby. Doar că n-am apucat să fac rost de așa ceva atât de repede. Și oricum pe plăcuțele uruguayene e trecută provincia. După cele argentiniene nu-ți poți da seama de unde anume e vehiculul.

— Okay, zise Castillo. Bradley, ține-ți gura dacă ești oprit sau altceva. Ricardo e texan, vorbește binișor spaniola *porteño,* probabil că poate trece drept uruguayan și probabil că te-ar scoate spunând că ești vărul lui anemic.

— Da, domnule.

— Iată ce vom face. Voi veți merge cu Yukon-ul în Tacuarembó imediat ce terminăm aici. Sunt aproximativ trei sute cincizeci de kilometri, astfel încât luați în calcul cinci ore, șase dacă drumurile sunt proaste, însă până la Tacuarembó e-o adevărată autostradă – am zburat pe deasupra ei dimineață –, așa că s-ar putea să avem noroc. Dacă plecați de aici până la douăsprezece treizeci, ar trebui să ajungeți în oraș pe la șase treizeci, cel mai târziu. Până la cinci și jumătate s-ar putea să fie încă lumină. Prioritatea este să ducem combustibilul și armele acolo în siguranță, chiar dacă pentru asta ne prinde miezul nopții. Totuși, cu cât ajungeți la obiectiv mai repede, cu atât mai bine. Înțeles?

— Da, domnule! răspunse caporalul Bradley. Cu toată viteza permisă de drum.

— Și conduceți cu rândul, ordonă Castillo, gândind: *Măcar Ricardo va conduce jumătate din timp.* Schimbați-vă la fiecare oră.

— Da, domnule! aproape lătră Bradley.

Ești nedrept. O fi arătând el ca unul scăpat din echipa de majorete a liceului, *însă a adus Yukon-ul aici*, *nu-i așa*? *Și a trecut combustibilul și armele de paznicii de la vamă.*

— În cea mai bună dintre lumile posibile, urmă Castillo, ați ajunge la Tacuarembó la, să spunem, cinci fără un sfert, poate chiar ceva mai devreme. În felul acesta v-ar rămâne timp să găsiți drumul de ieșire din oraș, apoi terenul de aterizare. Veți avea o hartă. Să ajungeți de la drum la teren nu e o problemă. Mergeți în recunoaștere pe jos, aveți grijă, cuvântul-cheie e *grijă*, să nu rămâneți cu mașina împotmoliți în noroi. Dacă avem mare

noroc și puteți ajunge cu mașina la teren, descărcați butoaiele și pompa. Nu și armele. Doar combustibilul și pompa. Apoi duceți-vă să căutați hotelul Carlos Gardel în Tacuarembó. N-ar trebui să fie greu: e singurul. Hotărâți voi dacă vă asumați riscul de-a lăsa armele în Yukon sau le luați cu voi, împreună cu celelalte lucruri, în hotel.

— Nu vreți mai bine să rămânem pe teren peste noapte? întrebă Solez.

— Dacă un gaucho dă peste combustibil, își poate spune că cineva l-a lăsat acolo să alimenteze un tractor sau ceva. Ar putea intra la idei dacă ar găsi doi oameni într-un Yukon.

— Okay.

— Dacă nu puteți ajunge cu mașina acolo, va trebui să aterizăm cu elicopterul pe drum, dimineață, și să realimentăm pe loc.

— Dar de ce trebuie realimentat? întrebă Britton. Adică, te duci doar până acolo și înapoi…

— Pentru că de la Shangri-La mă duc direct la Jorge Newbery, explică Charley. Pentru a face asta am nevoie ca rezervorul să fie plin. Torine și Fernando vor rămâne aici – tot aici e și Lear-ul – până când vor fi anunțați că l-am înhățat pe Lorimer. Vom ști dacă manevra a reușit până la să zicem, ora nouă, mâine-seară. Când – dacă – primesc vorbă, decolează imediat spre Jorge Newbery.

În dimineața următoare – va trebui să aștept până se luminează ca să mă ridic în aer – voi zbura razant, sub raza de acțiune, sper cu toată tăria, a oricărui radar. Nu vreau să încerc asta pe întuneric, cu echipamentul de pe Ranger.

Se uită la Munz.

— Spune-i lui Alex că cine i-a vândut instrumentele de bord de pe elicopterul ăla l-a tras în piept. Și că, în spiritul prieteniei, îi voi trimite eu o listă cu ce ar trebui să aibă.

— Cineva i-a dat țeapă lui Alex? întrebă Munz. N-a făcut un lucru înțelept, nu-i așa?

— Cine-i Alex? întrebă Darby.

— Nu vrei să știi, spuse Castillo.

— Și dacă lucrurile nu merg bine, Charley? întrebă Torine.

— Va trebui să improvizăm, zise Castillo. Să mai stăm o zi, poate, și să încercăm din nou sau să abandonăm operațiunea și să ne gândim la altceva.

Torine încuviință din cap.

— Dacă merge bine și ajungi la Buenos Aires, eliberează camerele de la Four Seasons.

— Camerele tuturor? întrebă Torine.

— A lui Britton, a mea, a ta și-a lui Fernando, zise Castillo. Kranz și Kensington vor trebui să mai rămână aici o vreme, pentru a duce armele, echipamentul și radiourile înapoi la Buenos Aires, apoi să rezolve cu Darby și Santini și să le trimită în State prin ambasadă. Așa că ei vor mai avea nevoie de camere încă o zi sau două. După care se vor întoarce la Bragg cu un avion de linie. Va fi o problemă să le faci rost de bilete, Alex?

Darby clătină din cap.

— Bun. Okay, Fernando și Torine se vor duce la Jorge Newbery, vor verifica vremea, vor înainta un plan de zbor etc. Și vor fi gata de plecare în clipa în care ajung acolo cu Lorimer, Yung și Munz în elicopter. Acesta e momentul în care intervii tu, *mi coronel* – Alex a spus că vei fi de folos…

— Cine mama naibii e Alex? întrebă Darby din nou.

Castillo se făcu că nu-l auzise.

— Dacă reușesc să-l fac pe Lorimer să priceapă, continuă el, adică să-l conving că singurul mod în care poate rămâne în viață este să vină cu mine, bine. Poate are în seif chiar și pașaportul lui american, ca lucrător ONU. Dacă-mi face probleme și va trebui să-l adorm – Yung, un om cu multe talente surprinzătoare, mi-a spus că va putea sparge seiful lui fără să clipească –, cred că ne putem baza sută la sută pe pașaportul lui libanez.

Însă dacă e inconștient, cum îl trecem de imigrări și cum îl urcăm în Lear?

— Pot aranja eu asta, spuse Munz. Nicio problemă.

— Iar eu mă întorc direct în Montevideo, nu? întrebă Yung.

— Nu. Tu vii în State cu noi, spuse Castillo.

— Cum rămâne cu investigația mea, cu dosarele mele? Mi-aș dori sincer să rămân.

— Chestiunea nu se discută, Yung, zise Castillo. Vii cu noi. Acoperirea ta de simplu agent FBI va cădea în relație cu ambasadorul în momentul în care el va afla ce s-a întâmplat. Așa că-n după-amiaza asta pune-ți într-o geantă haine pentru vreo două zile și dă-i-o lui Fernando. O geantă mică.

— Și ce-o să se întâmple cu dosarele mele?

— Nu te lași, nu-i așa? zise Castillo tăios. Întrebarea însă e bună. Domnule Howell, în această după-amiază – când te vei duce cu el la apartamentul său – domnul Yung îți va da câteva dosare, care, începând de acum încolo, sunt clasificate strict secret. Vei găsi un loc unde să le ții până când voi decide cum să le ducem în State. Poate cu un curier diplomatic.

— Și în State ce se va întâmpla cu dosarele mele?

— Ce va decide președintele.

— Asta însemnând că vor dispărea în gaura neagră a diplomației?

— Tocmai m-am răzgândit, zise Castillo. Colonele Torine, vrei să-i însoțești pe Howell și pe Yung la apartament și să intri în posesia dosarelor lui Yung? În felul acesta, le putem lua acasă cu noi.

Torine încuviință.

Castillo înclină din cap.

— Subiectul este închis, Yung. Înțeles?

Yung expiră, resemnat și deranjat.

— Okay, făcu Charley. Acum echipa de asalt. Kranz și Kensington dețin cunoștințe sumare în

acest domeniu, așa că vor face parte din ea. Asta înseamnă însă că nu se vor ocupa de radiouri. Le puteți regla, sper, astfel încât oricine să le poată doar deschide și vorbi.

— Fără probleme, domnule, răspunse sergentul Kensington.

— Unul vine cu noi. Rămâne astfel întrebarea unde să-l poziționăm pe celălalt. Aici? Poți îndrepta antena către geam, cum ai făcut la Four Seasons?

— Așa cred, domnule. Va trebui să încerc.

— Okay, dar dacă Miller sau altcineva din State încearcă să ia legătura cu tine nu poate, corect? Nu vreau ca cineva să-ncerce să preia conducerea operațiunii.

— Am înțeles, domnule, zise Kensington.

— Cât de mare e antena? întrebă Howell.

— Ceva mai mare decât o antenă parabolică tv, răspunse Kensington. Diametru de patruzeci și cinci-cincizeci de centimetri.

— Casa mea are curte în spate, zise Howell. Îngrădită. Ar funcționa?

— Unde e casa ta? întrebă Castillo.

— În Carrasco, nu departe de apartamentul lui Yung.

— Bun, ești din acest moment operatorul nostru radio de la bază. Kensington va merge cu tine, va instala echipamentul și-ți va arăta cum funcționează.

Cei doi bărbați înclinară afirmativ din cap.

— Jack Britton, care știe să folosească un Car 4, iar eu știu că e foarte priceput în condiții de întuneric, se echipează. Tony, vrei să vii?

— Absolut.

— Aș vrea să mă ofer voluntar, domnule, spuse caporalul Lester Bradley. N-am tras niciodată cu un Car 4, dar am folosit cu titlul de expert un M-16, în Parris Island, și un Beretta, iar în Irak am fost țintașul echipei mele de tragere. Am utilizat o armă cu lunetă de 7,62 x 55, domnule. În esență,

un Remington Model 700 modificat pentru uzul pușcașilor marini, domnule.

— Ai fost lunetist în Irak? întrebă sergentul Kranz, nevenindu-i să creadă.

— Nu avem lunetiști în corpul de marină, sergent. Dar trăgătorii mai buni primesc armă cu lunetă și sunt desemnați „țintași".

— Avem un Remington, nu-i așa? întrebă Castillo.

— Am eu, domnule, spuse Kranz.

— Ei bine, Lester, zise Castillo, ești exact omul de care aveam nevoie. Vei lua arma sergentului Kranz, îți vei pregăti o poziție de tragere/observare bine camuflată… Avem și binocluri, nu, Kranz?

Acesta clătină afirmativ din cap.

— Și ochelari pentru vedere nocturnă. Din cei noi, din cei foarte buni.

— Asigură-te că domnul caporal Bradley știe să-i folosească, ordonă Castillo. El va păzi elicopterul cât timp noi vom fi la estancia.

— Domnule, ținând cont de faptul că arma este a sergentului Kranz, zise Bradley, poate preferă el să păzească Ranger-ul, iar eu aș putea face parte din echipa de asalt.

— La operațiuni speciale, Bradley, spuse Castillo pe un ton foarte serios, operăm pe principiul omul potrivit la locul potrivit, nu pe dorințe personale. Sergentul Kranz nu e cel mai potrivit om care să păzească elicopterul. Tu ești acela.

— Da, să trăiți! răspunse Bradley nu foarte încântat.

— Ricardo, vrei să vii cu noi? întrebă Castillo. Îmi dau seama că n-ai fost antrenat pentru astfel de lucruri.

Te rog refuză. Dacă ceva merge anapoda, *tu vei fi primul care o încasează. Și chiar n-am chef să fiu nevoit să-i comunic* Abuelei *vestea. Asta ar fi chiar mai rău decât să i-o comunic tatălui tău.*

— Nimic de genul ăsta, presupun, spuse tânărul agent, dar am făcut instructaj.

— Școala de la narcotice… există așa ceva?

— Da, și e dură, însă eu vreau să spun că atunci când am făcut școala militară am urmat într-o vară un curs de ranger la Benning and Hurlburt Field. Don Fernando îți poate spune că e treabă serioasă. Da. Vreau să vin. Nu-ți face griji pentru mine.

— Bine. Ești în echipă.

Se uită la Fernando și văzu că acesta era cu ochii pe el. Castillo ridică ușor din umeri. Fernando înclină puțin din cap.

Se gândește exact la ce mă gândesc și eu.

E-o situație din aceea. Trebuie să fie.

— Deci sunt șapte în echipa de asalt, corect? întrebă Darby. Plus Bradley la elicopter. Adică opt. Ai destule combinezoane negre, arme, ochelari cu infraroșu etc.?

— De unde ți-au ieșit opt?

Darby numără pe degete:

— Kranz, Kensington, Yung, Britton, Santini, Solez, Munz și cu tine. Ridică mâinile, cu cinci degete la cea stângă și trei la cea dreaptă întinse. Asta înseamnă opt. Când am dus gențile de la Fort Bragg acasă, am văzut că avem echipament pentru șase trăgători.

— Asta-i problema cu voi, cei din agenție, spuse Castillo, zâmbind. Puneți laolaltă câteva fapte și trageți imediat concluzia greșită sau de regulă concluzii, la plural.

Darby strânse degetele și le lăsă ridicate doar pe cele mijlocii.

— Tu, colonelul Munz și cu mine, Alex, vom merge cu o mașină până în ușa proprietății Shangri-La.

— Vrei să mergem așa, pur și simplu, cu mașina? Prima întrebare: de unde o să avem mașină?

— Howell o va închiria în după-amiaza asta de la reprezentanța Hertz, de la aeroport. Va folosi

cardul lui de credit, evitând astfel ca numele tău să apară în registru.

— Am eu o mașină pe care o puteți folosi, domnule Castillo, spuse Howell. Un Peugeot de cinci ani, albastru-mat.

— Și mai bine, spuse Castillo. Lucrurile merg atât de bine, încât aștept ca totul să se rezolve de la sine. Mașina ta se întâmplă cumva să fie din aceea folosită de birocrații uruguayeni în deplasările oficiale, domnule Howell?

Bărbatul încuviință.

— Acesta e și motivul pentru care am cumpărat-o.

— Alex, tu vei duce Peugeotul de cinci ani, albastru-mat, al domnului Howell la Tacuarembó mâine după-amiază devreme; nu are rost să ajungi acolo mai devreme de să spunem, cinci și jumătate sau șase…

— Și când ajung acolo ce fac?

— Te duci la hotelul Carlos Gardel. Dacă nu are bar, trebuie să aibă un loc unde să bei o cafea. Eu și Munz ne vom întâlni cu tine acolo la, să zicem, opt sau opt jumate. Vom purta costum și vom încerca să semănăm cât mai bine cu doi birocrați uruguayeni. Să nu dai semne că ne cunoști. Termină-ți cafeaua și pleacă. Du-te la mașină. O s-o găsim noi. E albastru-mat, corect? Ar trebui să fie ușor de reperat.

— Și apoi?

— Plecă spre Shangri-La și ne arătăm în grabă insignele persoanei care ne răspunde la ușă. Până la urmă vom ajunge la domnul Bertrand, care va fi informat că, din câte se pare, sunt unele probleme cu pașaportul său. Am putea să-l vedem?

Dacă asta decurge cum sper eu să decurgă, Lorimer va deschide seiful – scutindu-l pe Yung de efortul de a-l arunca în aer – pentru a scoate fie pașaportul libanez, fie bani cu care să ne mituiască, probabil amândouă. Odată seiful deschis, Munz îl va încătușa și eu voi începe să-i

explic ce urmează să se întâmple și cât de înțelept ar fi să coopereze. După ce ajungem în punctul acesta, tu, care vei fi așteptat cuminte afară, vei conduce mașina albastru-mat înapoi la Montevideo.

Oricine ar fi în preajmă, văzând mașina că pleacă, va presupune că suntem și noi în ea, continuă Castillo. Imediat ce ești văzut plecând, în vreme ce Britton, Yung și Solez taie firul de telefon și/sau orice alt cablu care duce la o antenă-transmițător, Kranz și Kensington vor intra în casă, vor pune cătușe de plastic tuturor celor de acolo și se vor asigura că nu se ascunde nimeni care ne-ar putea face probleme, apoi se vor duce afară să se asigure că nu sunt vizitatori sau să ne pună în gardă dacă sunt. Ricardo, Britton și Yung, care ar trebui să fie în casă atunci, îi vor duce pe toți cei încătușați, la grămadă, într-un dormitor, unde-i vor lega de mobilă cu alte cătușe de plastic.

După asta, Ricardo va rămâne să-i supravegheze pe cei încătușați, iar Britton și Yung vor începe să percheziționeze casă, în căutare de orice lucru interesant pe care Lorimer a ales să nu-l pună în seif.

Aceasta e aria de competență a lui Munz, așa că el va da o mână de ajutor. Eu voi sta cu Lorimer.

Înainte de răsărit, îl vom scoate pe Lorimer din casă și vom pleca spre elicopter. Pe când vom ajunge acolo, va fi destulă lumină ca să putem decola. După cum am calculat eu, vom avea între treizeci de minute și o oră înainte ca persoanele încătușate să se poată elibera ori să vină cineva să pregătească micul dejun sau orice altceva și să descopere că Jean-Paul a fost răpit de – asta e important – persoane vorbitoare de spaniolă, dintre care două păreau polițiști/afaceriști/birocrați și restul semănau cu oamenii aceia pe care îi vezi în thrillere. Oamenii aceia înfricoșători cu cagule pe față.

Darby întoarse încet scenariul pe toate părțile, în gând.

— Nu ai nevoie de permisiune pentru a vorbi, știi asta, Alex, zise Castillo după câteva momente foarte lungi.

— Iisuse, Charley, spuse Darby, zâmbind, s-ar putea chiar să meargă.

— Și nimeni să nu fie rănit, completă Castillo. Vreau ca toți să țineți minte lucrul ăsta. Acesta nu este un asalt. Singurul de la estancia lui Lorimer care merită să moară este Lorimer însuși și, din nefericire, am nevoie de ticălos în viață. Scopul principal al combinezoanelor negre și al cagulelor și al întregului arsenal este acela de a-i speria pe toți, făcându-i să se comporte frumos pe timpul descinderii noastre. Iar cagulele vor face imposibilă o descriere clară a oricăruia dintre noi atunci când jandarmii își vor face în cele din urmă apariția și vor începe să pună întrebări.

— La ce oră vrei să vă duc pe tine și pe Munz acolo? întrebă Darby.

— Pe la nouă. La vremea aceea, probabil că nu vor fi mai mult de doi sau trei servitori în toată casa. Plus, poate, mândra lui. Oricum, Kranz și Kensington vor fi ținut locuința sub supraveghere de cel puțin o oră înainte ca noi să apărem în prag și, dacă lucrurile nu arată bine, unul dintre ei ne va face semn să plecăm.

Dacă se întâmplă asta, putem aștepta până mai târziu. Miezul nopții, de exemplu, când vom lăsa deoparte jocul de-a birocrații, ne vom prezenta doar în Yukon, vom da buzna înăuntru, îl vom umfla pe Lorimer, vom forța seiful și ne vom căra naibii de acolo. Ne putem ascunde pe terenul unde se află elicopterul sau poate vom urca direct în elicopter și vom pleca.

— Cred că primul scenariu va funcționa, opină Darby.

— Iisuse, așa sper, zise Castillo. Okay, să vedem și restul filmării. Notați-vă ce ne lipsește și

eu voi încerca să obțin imagini suplimentare după-amiază.

Apăsă un buton și videocaseta începu să se deruleze.

•

— Aici am urmat drumul pe care Bradley îl va folosi pentru a ajunge în Tacuarembó. N-am remarcat nimic extraordinar la el, însă tu, Bradley, urmărește-l cu atenție.

•

— Okay. Aici suntem deasupra terenului din nou. N-am văzut unul, dar trebuie să fie un drum, o potecă, ceva care să ducă la el. Caut-o, Bradley. Să n-o iei de-a dreptul peste teren. Nu ne putem permite să se împotmolească mașina în mijlocul terenului când răsare soarele. Mă bucur că m-am gândit la asta. Dacă Bradley împotmolește Yukon-ul, va fi împușcat și cadavrul lui va fi lăsat în Yukon, căruia Ricardo îi va da apoi foc. Ricardo, nu uita să-i ceri lui Kranz două grenade incendiare și să-ți arate cum le folosești, înainte să pleci încolo. Una pentru blocul motor, cealaltă pentru butoaiele cu combustibil.

— Am mai văzut până acum grenade incendiare, zise Solez.

•

— Bun, atenție. Aici urmează să trec razant pe deasupra clădirii principale de la Shangri-La.

•

— Iisuse, e cineva în curtea interioară.

Opri caseta.

— Domnilor, vi-l prezint pe domnul Jean-Paul Bertrand alias Lorimer. Din câte se pare, luând o cană matinală de cafea în grădină.

TREI

Estancia Shangri-La
Provincia Tacuarembó
República Oriental del Uruguay

21:10, 31 iulie 2005

Jean-Paul Bertrand nu doar că cina singur, însă pregătise masa cu mâna lui.

Asta din mai multe motive. Primul, se plictisea. Altul, ideea bucătăresei sale de masă rafinată era de-a arunca ceva – de obicei carne de vită, uneori de porc și mai rar de pui – pe grătarul *parrilla* cu foc de lemne, apoi să o servească alături fie de cartofi piure, fie de ceea ce acolo se numea *papas fritas* și o salată de roșii. Înfășurarea unui cartof în folie de aluminiu și coacerea lui depășea, aparent, abilitățile ei culinare.

În Uruguay existau bucătari desăvârșiți. Nu însă și în Tacuarembó. Și, desigur, el trebuia să rămână acolo pentru moment. Jean-Paul ajunsese să creadă că bucatele specifice nord-italiene – adică cele pe care le serveau restaurantele bune din Montevideo și Punta del Este – erau, de fapt (oricât de greu ar fi fost de acceptat așa ceva), superioare celor franțuzești.

În seara aceasta, sub privirile bucătăresei Anna-Maria – care, trăgea el speranțe, băga ceva la cap –, preparase Châteaubriand. Întâi, după ce îmbrăcă un șorț de bucătar, luase un cuțit foarte ascuțit și curățase toată grăsimea și zgârciurile de pe un *lomo*. *Lomo* era o bucată întreagă de mușchi file de vită. Un mușchi file care ar fi costat patruzeci sau mai mult de euro în Paris putea fi cumpărat aici, sub numele de *lomo,* pentru echivalentul a nouă sau zece euro. Și era o carne deosebită. Apoi tăie o bucată de douăzeci și cinci de centimetri, pe care o puse deoparte.

Restul mușchiului îl tăie bucățele. Mâine sau poimâine voia să facă *boeuf bourguignonne* din carnea rămasă.

Frecă bucata de mușchi de douăzeci și cinci de centimetri cu un cățel de usturoi, sare și piper și o puse deoparte cât timp pregăti legumele. Fasolea verde era minunată ca atare, însă morcovii erau

groși cât încheietura mâinii sale și trebui să-i felieze înainte să-i poată folosi. Puse vasul cu aburi pe foc, ca să poată fierbe fără apă fasolea, cartofii, șase tulpini de țelină și o duzină de ciuperci albe mari.

Îi spuse bucătăresei să destupe o sticlă de cabernet sauvignon. Doar să o destupe. Să nu o decanteze. Și să o lase în bucătărie pentru moment. Apoi felie încă o duzină și jumătate de ciuperci albe, după care le prăji într-o tigaie până când fură pe jumătate pătrunse. Atunci adăugă o lingură de făină și o amestecă împreună cu ciupercile până când o încorporă. Turnă apoi o ceașcă de merlot local foarte gustos. La foc scăzut, amestecă răbdător până se închegă sosul. Doar atunci adăugă nițel usturoi, busuioc, sare și piper.

Se duse la *parrilla* din afara bucătăriei și aranjă atent cărbunii sub grătar, testând cu mâna dacă era căldura potrivită. Când fu mulțumit, puse mușchiul file pe grătarul încins.

Când se întoarse în bucătărie, cabernet sauvignon-ul era pe masă, împreună cu un pahar. Turnă și sorbi apreciativ o gură.

Maria veni în bucătărie. Jean-Paul înțelese după expresia de pe chipul actualei lui tovarășe de pat că femeia se temea că el era supărat pe ea. Îi spusese că el vrea să citească în timpul mesei și că ea ar trebui să-și găsească ceva de mâncare singură. Adevărul era nu doar că manierele ei lăsau mult de dorit, însă a așterne în fața ei o masă rafinată îl ducea cu gândul la expresia „A strica orzul pe gâște”. Dacă mâncarea nu era neagră de scrum pe dinafară și crudă pe dinăuntru, Maria o privea cu mare îndoială și o mânca doar ca să-i facă lui pe plac.

Maria și Anna-Maria îl priviră în timp ce el examină amestecul de ciuperci, după care mai adăugă o jumătate de ceașcă de merlot și puse legumele în vasul cu aburi, apoi se înapoie la *parrilla* și întoarse mușchiul pe grătar.

Se înapoie în bucătărie, mai sorbi o gură de cabernet și-i spuse bucătăresei să așeze masa pentru o persoană, cu lumânările din sfeșnic aprinse, apoi îi ceru Mariei să se ducă în dormitor și să-i aducă ochelarii de citit și cartea cu copertă roșie de pe noptieră și să le pună pe masa din sufragerie.

Reveni la *parrilla*, întoarse iar mușchiul pe grătar – se rumenea frumos – și se duse din nou în bucătărie. Sosul avea acum consistența *aproape* potrivită – merlot-ul fusese absorbit bine –, așa că stinse focul.

Gustă legumele din vasul cu aburi cu o furculiță, cu același rezultat. Încă cinci minute și totul avea să fie gata aproximativ în același timp. Își cercetă ceasul de la mână, apoi sorbi din cabernet până se scurseră cele cinci minute.

Luă un termometru pentru carne dintr-un sertar și se duse la *parrilla.* Întoarse mușchiul din nou, apoi introduse termometrul în el. Cadranul indica șaizeci de grade Celsius.

Mută atunci mușchiul de pe grătar pe o farfurie și se duse cu el în bucătărie. Acolo, îl rostogoli pe un platou lung și dreptunghiular și puse farfuria peste el.

Gustă sosul de ciuperci, adăugă un praf de sare și puse capacul la loc.

Apoi se duse la vasul cu aburi și scoase atent jumătate din legume, aranjându-le pe o parte a platoului.

Ascuți cuțitul cu pila până se simți mulțumit, apoi luă mușchiul și-l puse pe un tocător. Tăie carnea în felii groase cât degetul mic de la mână, după care le ridică abil pe toate o dată și le așeză în mijlocul platoului.

Folosi cuțitul pentru a împinge ușor legumele deja aflate pe platou lângă mușchi, apoi aranjă legumele rămase în vasul cu aburi de cealaltă parte a mușchiului. Când termină, așeză lama cuțitului

pe carne și împinse, astfel încât feliile să se desprindă și să se sprijine una pe cealaltă.

După aceea se duse la tigaia cu sosul de ciuperci, o luă și scurse o dungă lată de doi centimetri de sos peste feliile de mușchi.

— Anna-Maria, anunță el. Asta se cheamă Châteaubriand.

— *Sí, señor.*

— Pune sosul ăsta într-o sosieră, zise el, și apoi servește Châteaubriand-ul. Eu iau vinul și paharul.

— *Sí, señor*.

— Vrei să stau cu tine? întrebă Maria.

— Nu, dragă. Mersi oricum. De ce nu faci o baie? Vin imediat.

Luă sticla de cabernet sauvignon și paharul și se duse în sufragerie, unde se așeză la masă.

Anna-Maria veni cu platoul.

— Îmi trebuie niște pâine, te rog. Baghete cu coaja tare. Și unt. Și, sigur, sare și piper. Și nu uita sosul.

După ce Anna-Maria îi aduse toate cele cerute, el se uită ca nu cumva să-i lipsească ceva.

— Mulțumesc, Anna-Maria, zise. Poți pleca. Nu vreau să fiu deranjat.

— *Sí, señor,* rosti bucătăreasa și părăsi sufrageria.

Trei minute mai târziu, femeia se întoarse.

Jean-Paul se enervă. Doar îi spusese că nu vrea să fie deranjat și nu avusese timp decât să-și pună două felii de mușchi – care arătau și miroseau divin – pe farfurie, că ea se și întorsese.

— Ți-am spus, Anna-Maria, că nu vreau să fiu deranjat.

— Iertați-mă, *señor,* dar sunt doi bărbați aici… oficialități.

— Oficialități? Ce fel de oficialități?

— Oficialități, *señor.* De la guvern. Au insigne.

Ce mama naibii?

— Și vor să vă vadă, *señor.*

Jean-Paul se ridică furios de la masă, aruncă șervetul și se îndreptă cu pas grăbit spre ușa din față.

Acolo așteptau doi bărbați.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

— Sunteți *señor* Jean-Paul Bertrand?

— Da, eu sunt. Dumneavoastră cine sunteți?

— Eu sunt inspector-șef adjunct Muller de la Serviciul de Imigrări, rosti cel mai mare dintre ei, iar dumnealui este inspectorul O'Fallon.

Întinse legitimația.

— Ne pare rău că vă deranjăm, *señor,* spuse inspectorul-șef Muller. Și la ora aceasta a serii. Și ne cerem scuze, domnule.

— Despre ce este vorba?

— Aveți cumva pașaportul la dumneavoastră, *señor* Bertrand?

— Da, sigur că-l am.

— Sunteți sigur, *señor*?

— Da, sunt sigur. De ce întrebați?

— *Señor* Bertrand, cum probabil știți, acum informațiile biroului de imigrări sunt computerizate.

— Am auzit.

— În după-amiaza aceasta, *señor* Bertrand, conform computerului, ați încercat să intrați în Uruguay cu un zbor Varig de la Río de Janeiro.

— E absurd!

— Computerul mai spune și că ați intrat în Uruguay acum ceva timp și că de atunci n-ați ieșit.

— Asta e adevărat.

— Ce bănuim noi, *señor* Bertrand, este că celălalt *señor* Bertrand, care este ținut în custodie, nu e de fapt cine spune că este. Fie că pașaportul e fals, fie bărbatul a intrat cumva în posesia pașaportului dumneavoastră.

Inspectorul-șef adjunct Muller îi lăsă lui Jean-Paul Bertrand timp să gândească la aceasta, după care continuă:

— Doar una dintre aceste două variante poate fi adevărată, *señor* Bertrand. Și problema se poate rezolva simplu. Dacă aveți pașaportul la dumneavoastră, celălalt e un fals, iar celălalt *señor* Bertrand va suporta consecințele. Pe de altă parte, dacă pașaportul dumneavoastră a fost cumva… rătăcit… Se întâmplă, *señor*. Dacă a ajuns din greșeală în mâinile celuilalt *señor* Bertrand, atunci el va suporta consecințele. Nu-mi vine să cred că un gentleman cu reputația și statutul dumneavoastră și-ar împrumuta pașaportul…

— Categoric nu aș face-o! proclamă răspicat Jean-Paul. Pașaportul meu este sau ar trebui să fie în seif. Vi-l aduc imediat.

— Vă mulțumesc, *señor.*

— Vă pot oferi o cafea, ceva de băut, până mă întorc?

— Nu, mulțumesc, *señor*, rosti inspectorul O'Fallon. Suntem în timpul serviciului.

— Vin numaidecât, spuse Jean-Paul Bertrand. Seiful e în birou, în partea din spate a casei.

— Mulțumesc mult, *señor,* spuse inspectorul-șef adjunct Müller.

— Salonul e aici, zise Jean-Paul. Așteptați aici? Sunteți siguri că nu vă pot oferi ceva?

— Mulțumim oricum, *señor*, spuse Müller.

Seiful era prins cu șuruburi atât de peretele interior, cât și de podea. Jean-Paul învățase că atunci când căuta ceva în el era mult mai ușor să se așeze pe jos decât să se aplece în față și să-ncerce să vadă înăuntru. Asta făcuse și acum.

Scotoci mult după pașaportul acela nenorocit, dar până la urmă dădu de el.

Un pașaport falsificat, înțeleg, dar unul cu numele meu pe el? *Care-i treaba cu asta*?

O, desigur. În caz că verifică cineva, există un pașaport valabil pe numele lui Jean-Paul Bertrand.

O, Doamne, oare incidentul ăsta va apărea în ziare?

Auzi un sunet și se uită peste umăr.

Bărbatul mai tânăr, inspectorul O'Fallon, stătea în spatele său.

Ce mama naibii caută aici?

— Inspectorul O'Fallon? întrebă Jean-Paul.

— Nu, nu tocmai, rosti Castillo în engleză.

— Îmi cer scuze?

— Știi bine cum e, Lorimer. Uneori oamenii folosesc alte nume. Vrei să-mi dai pașaportul și să te ridici, te rog?

— Ce se întâmplă aici?

Castillo înșfăcă pașaportul din mâna lui Lorimer, pășind peste el și deschizând la maximum ușa seifului.

Jean-Paul se târî în spate pe podea și nimeri la picioarele cuiva, apoi se simți ridicat.

— Mâinile la spate, te rog! ordonă omul care spusese că este inspectorul-șef adjunct Muller.

Jean-Paul se supuse.

Se uită în jur prin birou.

Muller făcea ceva cu încheieturile sale.

Jean-Paul se uită mai atent la fața bărbatului care spusese că este inspectorul O'Fallon, dar care adineaori îl apelase Lorimer, în engleza americană, apoi altceva îi atrase privirea.

Era un chip la fereastră și părea că acel chip încerca să spargă geamul cu ceva.

Ultimul lucru pe care Jean-Paul Lorimer, doctor în istorie, îl văzu pe această lume, înainte ca două gloanțe calibru 9 milimetri să-l nimerească în gură și frunte, fuseră cioburile geamului spart și un mănunchi de scântei portocalii.

•

Castillo reacționă instinctiv la sunetul de sticlă spartă și ropotul de pistol automat. Se lăsă la pământ, se târî după masa de scris și duse mâna la Beretta pe care o purta la spate.

Ce pizda mă-sii?

Masa asta o să mă apere de-un 9 milimetri cam la fel de mult ca un șervețel Kleenex.

Afară se auzi păcănit de noi focuri. Recunoscu ropotul caracteristic al unui Car 4. Mai mult decât un singur Car 4. Și apoi pocnetul precis al unui 7,62.

Oare n-am auzit un 7,62 chiar înainte ca pistolul ăla automat nenorocit să răsune?

Văzu un cablu traversând podeaua către masă.

Dacă nu te văd, nu te pot împușca.

Decât dacă mătură camera cu rafale de mitralieră.

Ce naiba!

Trase de cablu și o lampă de pe masa de lucru a lui Lorimer căzu și se sparse pe podea, dar nu se stinse.

Fir-ar mă-sa a naibii!

Se auzi sunetul unui alt 7,62 mm deschizând focul și voci strigând ceva neinteligibil, apoi alte câteva rafale de Car 4.

Charley trase lampa către el, găsi cu greu butonul și o stinse. Încăperea se cufundă în întuneric.

Castillo se ridică în genunchi, după care plonjă din spatele mesei spre colțul camerei. Nu trase nimeni spre el. Găsi peretele cu mâinile și se retrase în colț. Așteptă un moment ca să i se obișnuiască ochii cu întunericul. Pentru a stinge lampa, trebuise să detecteze comutatorul sub formă de buton instalat pe duza becului, ceea ce însemna că avusese lumina unui bec de șaizeci de wați drept în ochi.

În cele din urmă, reuși să distingă conturul geamului și ridică pistolul Beretta cu ambele mâini, îndreptându-l către el.

— Alfredo?

— Sunt lovit, strigă Munz. Nu știu cât de grav. Sunt plin de creierii lui Lorimer.

O altă rafală de Car 4, de data asta mai îndepărtată, apoi vocea sergentului Kensington.

— E cineva viu aici?

— Doar băieții buni, răspunse Castillo cu voce tare.

Se auzi zgomotul unei uși deschise cu piciorul, apoi o mână ce ținea o lanternă apăru în cadrul ei și raza de lumină mătură camera.

În clipa următoare, Kensington intră urmat imediat de caporalul Lester Bradley, cu arma cu lunetă în poziție de tragere.

— Ia lumina aia nenorocită din ochii mei! ordonă Castillo. E o lampă pe podea în spatele biroului.

Kensington o găsi și o aprinse, apoi se duse spre locul unde Castillo se chinuia să se ridice în picioare. Așteptă ca bărbatul să reușească să facă asta și spuse:

— Jigodiile astea, oricine mama mă-sii erau, au trecut de Kranz. Vă vine să credeți?

— El e bine?

— L-au strangulat, domnule maior, spuse Kensington.

— O, la naiba!

Castillo se întoarse la masa de lucru, se uită la capul explodat al lui Jean-Paul Lorimer, apoi la sângele care șiroia din pieptul colonelului Alfredo Munz și spuse din nou „O, la naiba!"

PATRU

Estancia Shangri-La
Provincia Tacuarembó
República Oriental del Uruguay
22:25, 31 iulie 2005

— O să vă faceți bine, domnule colonel, îi spuse sergentul Robert Kensington lui Munz, care stătea întins acolo unde căzuse, în spatele biroului lui Lorimer. A fost afectat puțin mușchiul și vindecarea va fi îndelungată și o să simțiți durere

foarte mult timp de fiecare dată când vă veți mișca… de fapt și la urma urmei, de fiecare dată când veți respira. Pot scoate glonțul acum, dacă vreți.

— Cred că o să aștept să ajung la spital, zise Munz.

— Tu decizi, Alfredo, spuse Castillo. Dar cum vei explica rana? Iar dacă Kensington spune că-l poate scoate, o să-l scoată.

— Fără supărare, dar mie asta mi se pare o treabă de competența unui chirurg.

— Kensington a scos mai multe gloanțe și alte proiectile decât majoritatea chirurgilor, spuse Castillo. Înainte să se decidă că preferă să împuște oameni decât să-i trateze de boli sociale, a fost medic. Ceea ce înseamnă… care e formularea aia, Kensington?

— Că eram „calificat să execut orice intervenție medicală în afară de deschiderea cavității craniene”, cită Kensington. Vă pot face o anestezie locală, vă pot da o pastilă specială, după care să curăț rana și să extrag glonțul. Ar fi mai bine așa decât să așteptați – cu cât se curăță o rană mai repede, cu atât mai bine –, plus că v-ar scuti de răspuns la întrebări la spital. Însă cum îi veți explica soției dumneavoastră?

— Va trebui s-o minți, Alfredo, zise Castillo. Spune-i că ai fost împușcat de un soț gelos.

— Ea va crede că-mi curățăm pistolul și s-a declanșat singur, iar mie mi-e rușine de ce s-a întâmplat, zise Munz. Însă prefer asta decât să răspund la întrebări într-un cadru oficial. Cât timp nu voi fi conștient?

— Nu mult, însă veți fi amețit câteva ore.

— Okay, fă-o, spuse Munz.

— Atunci, să vă luăm ușor de aici și să vă așezăm pe ceva plat, la lumină, zise Kensington.

Se uită la Castillo și împreună îl săltară pe Munz în picioare.

— Este o masă mare în sufragerie, care ar fi bună, zise Kensington. Se pare că toată lumea a ajuns aici la timp pentru cină. Pe ea este un platou cu carne de vită la grătar foarte gustoasă, după cum arată, și o sticlă de vin.

— De acord cu carnea, spuse Castillo. Interzis vinul. Trebuie să ne gândim ce să facem mai departe și cum ieșim de aici.

— Domnule maior, cine pizda mă-sii sunt băieții ăștia răi? întrebă Kensington.

— Sincer nu știu. Yung percheziționează cadavrele. Eu nici măcar nu știu ce s-a întâmplat.

— Ei bine, sunt profesioniști, oricine ar fi. Poate ruși? Kranz nu era un amator și l-au lichidat. Strangulându-l. Asta înseamnă că au trebuit (a) să-l repereze și (b) să i se furișeze prin spate. Mulți au încercat asta cu Seymour și nu le-a ieșit niciodată.

— Spetsnaz? zise Castillo. Dacă am fi undeva în Europa, aș spune că e posibil, poate chiar probabil. Dar aici? Pur și simplu nu știu. Vom lua funia cu care l-au strangulat și ce mai găsește Yung și vom vedea ce putem afla.

Când ajunseră în sufragerie, Kensington îl sprijini pe Munz cât timp Castillo mută Châteaubriand-ul, sosiera, tava cu pâine și vinul pe un bufet, apoi îl așezară pe masă.

— Spune-mi, doctore, zise Munz. Ce efect ar avea vinul asupra pastilei pe care mi-o vei da?

Kensington se duse la bufet și ridică sticla.

— Cabernet sauvignon, citi el. Mulți medici susțin cu tărie că acesta este indicat în cazul unei intervenții de asemenea natură. Vreți un pahar?

— Da, te rog, spuse Munz.

Kensington turnă și-i dădu paharul lui Munz.

— Luați astea cu el, zise, punând două capsule albe de gel pe masă. Și când începeți să vă simțiți puțin amețit – de obicei durează cam un minut – doar întindeți-vă. Mă surprinde puțin că nu vă doare.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Munz, după care aruncă pastilele în gură și luă paharul de vin.

— Nu veți fi inconștient mult timp, zise Kensington.

— Ce s-a întâmplat până la urmă acolo, doctore? întrebă Munz.

— Mi-am dat seama că ceva nu e bine când am auzit Remington-ul pocnind. Și, Dumnezeu să mă ierte, atunci mi-am spus că puștiul ăla nenorocit se juca cu arma și aia s-a declanșat singură, așa că am dat fuga pe după clădire ca să-i trag un perdaf. Și atunci i-am văzut pe cei doi tipi. Unul dintre ei era la pământ, iar celălalt ținea un Madsen îndreptat spre mine…

— Un Madsen? întrebă Castillo.

— Da. Are vreo importanță?

— S-ar putea, spuse Castillo.

— Și tocmai mi-am spus: *O, căcat, m-a prins,* când un alt 7,62 a răpăit. S-a prăbușit la pământ. Două gloanțe a tras puștiul. Ambele în cap. Jigăritul ăla mic chiar știe să tragă. Mi-a salvat curul și vi l-a salvat și pe al dumneavoastră. Primul pe care l-a lichidat a fost tipul cu Madsen-ul vârât pe geamul biroului. Bradley mi-a spus că a așteptat până a fost sigur de ce avea de gând să facă înainte să-l elimine.

— El trebuia să păzească elicopterul ăla blestemat! zise Castillo.

— Și nu vă bucurați, domnule maior, că nu a înțeles acel ordin? spuse Kensington. Apoi lucrurile au luat o turnură ceva mai palpitantă. Erau șase de toți. Cinci la casă și unul care l-a strangulat pe Kranz. Kranz a reușit să înfigă în el baioneta de la gheată. Când l-am găsit pe Kranz, ăla a murit încercând să fugă.

— N-a fost o mișcare deșteaptă, Kensington.

— Da, știu, dar eu și Seymour eram vechi prieteni și nu m-am gândit.

— Încep să mă simt puțin ciudat, anunță Munz.

— Dați-mi voie să vă ajut să vă întindeți, spuse Kensington.

Kensington ridică încet pleoapa lui Munz și lumină ochiul cu o lanternă mică.

— Bun, e inconștient. Probabil va rămâne așa treizeci de minute, însă e-o huidumă de om și n-am idee unde e pragul lui de durere, așa că s-ar putea să înceapă să-și revină în timp ce-l operez. Vreau să fiți pregătiți să-l imobilizați – urcați-vă pe el, orice e nevoie – dacă începe să se miște. Okay?

— Am înțeles, spuse Castillo.

— Iar acum, înainte să-mi întind instrumentele chirurgicale, poate mă ajutați să mă dezinfectez.

— Cum să fac asta?

Kensington îi dădu un tub cu aerosol.

— Pulverizați cu prostia asta pe mâini. Se zice că e mai bună decât o dezinfectare cu săpun chirurgical. Îți paradește mâinile, dar ce naiba?

Castillo împrăștie o substanță portocalie spumoasă pe mâinile lui Kensington din tubul cu aerosol, apoi îl urmări în timp ce-și trase o pereche de mănuși de cauciuc.

După aceea, Kensington scoase un plic subțire de plastic negru. Îl rupse. Înăuntru era un set mic de instrumente chirurgicale.

— Fără supărare, domnule maior, zise acesta, dar dacă vă simțiți puțin amețit când încep să tai, pentru numele lui Dumnezeu, așezați-vă pe podea și vârâți-vă capul între genunchi. Ultimul lucru de care avem nevoie e să vă spargeți capul lovindu-vă de masă. Trebuie să ne scoateți dracului de aici.

•

— Niciun act de identitate, îi raportă lui Castillo, patruzeci de minute mai târziu, agentul special David William Yung de la FBI. Nicio etichetă pe haine, care sunt aproape sigur că sunt manufacturate local ori cel puțin se găsesc aici, așa încât de aici nu putem ști nimic. Le-am luat amprentele și destule mostre de sânge pentru un test ADN concludent, însă testul ADN e bun doar

dacă ai cu ce să-l compari. Scuze. Au venit cu mașini de la Enterprise Rent-A-Car, biroul de la aeroport. Putem verifica și cardurile de credit, însă dacă oamenii ăștia sunt pe-atât de profesioniști pe cât arată nici de acolo nu vom afla ceva. Îmi pare rău.

— Asta a spus și Kensington. Că sunt profesioniști. La ce ne așteptam?

— Patru caucazieni, doi negri. Am făcut poze, desigur, dar…

— Okay. Mersi.

— Astea sunt veștile rele. Cele bune sunt o agendă cu adrese din seif și astea.

Flutură douăsprezece foi reprezentând aparent certificate de bursă.

— Alea ce-s?

— Sunt certificate de împrumut. În valoare de cincisprezece virgulă șapte milioane de dolari americani. Sigur, cum Lorimer nu le-a semnat, nu pot fi încasate, însă dovedesc că are toți banii în bănci. Poate niște ofițeri bancari pot fi convinși să ne spună ce știu despre activitățile lui Lorimer.

— Pe de altă parte, odată ce vor afla de moartea lui, vor nega existența lor și se vor alege cu un bonus de cincisprezece virgulă șapte milioane.

— Da, aprobă Yung.

Caporalul Lester Bradley veni în bucătărie.

— Sergentul Kensington spune că e gata de plecare la ordinul dumneavoastră, domnule. Colonelul e pe picioarele lui.

— Bradley, îți rămân dator. Ne-ai salvat coada și mie, și colonelului Munz.

— Mi-am făcut doar datoria, domnule.

— Spune-i sergentului Kensington să pună caravana în mișcare, Bradley.

— Da, să trăiți!

CINCI

Biroul Oval

Casa Albă
Pennsylvania Avenue nr. 1600, NW
Washington D.C.
18:25, I august 2005

Președintele Statelor Unite stătea la birou. De cealaltă parte a încăperii, ambasadorul Charles W. Montvale ședea alături de secretarul de stat Natalie Cohen pe una dintre cele două canapele așezate față în față. Secretarul Securității Naționale Matthew Hall ocupa cealaltă canapea.

Maiorul C.G. Castillo, îmbrăcat în haine civile, stătea totuși în fața mesei președintelui în poziție de pe loc repaus.

Sau, gândi secretarul Hall, *ca un puști în fața biroului directorului*, *așteptând să cadă securea.*

În ultimele zece minute, Castillo raportase ce se întâmplase de când îl văzuse ultima oară pe președinte la Biloxi, când șeful statului emisese ordinul la bordul Air Force One.

— Și am aterizat la MacDill, domnule președinte, conchise Castillo, unde am predat rămășițele pământești ale sergentului Kranz Centrului de Comandă, după care am venit aici, ajungând la unu treizeci. I-am dus pe toți cei implicați la apartamentul meu și le-am spus că nu trebuie să sufle o vorbă nimănui până nu-mi voi prezenta eu raportul și să rămână acolo până mă voi întoarce eu după ei.

— Și colonelul Torine? întrebă președintele Statelor Unite. Și vărul tău? Cum au reacționat la decizia ta de a-i plasa în ceea ce, până la urmă, este un arest la domiciliu?

— Colonelul Torine știe cum merg lucrurile, domnule. Eu nu i-am *ordonat*… iar Fernando, vărul meu, înțelege situația.

— Și asta e tot, Castillo? îl întrebă președintele.

— Da, domnule. Doar că aș adăuga, domnule președinte, profundul meu regret pentru pierderea

sergentului Kranz și pentru neîndeplinirea misiunii cu care m-ați însărcinat.

Șeful statului nu răspunse imediat. Se uită în ochii lui Castillo un moment, cumpănind la această afirmație, apoi spuse:

— De unde ți-a venit ideea că n-ai îndeplinit misiunea, Castillo?

— Păi, domnule, ideea e că nu sunt mai aproape de a-i găsi pe cei care i-au ucis pe domnul Masterson și pe sergentul Markham decât eram înainte să plec în căutarea domnului Lorimer. Domnul Lorimer e mort acum și noi nu vom ști niciodată ce ne-ar fi spus dacă eu n-aș fi ratat…

— Repatrierea lui? completă președintele.

— Da, domnule. Și sergentul Kranz e mort. V-am dezamăgit, domnule.

— Charles, spuse președintele, ce-mi poți spune despre daunele pe termen lung rezultate în urma eșecului maiorului Castillo? Părerea ta acum, fără să te gândești.

— Domnule președintele, eu nu consider asta, rosti secretarul Hall.

— Directorul Agenției Naționale de Informații are cuvântul, domnule secretar. Te rog să-l lași să vorbească, spuse președintele cu răceală.

— De fapt, domnule președinte, nici eu nu consider că a fost un eșec, zise Montvale. De fapt, dacă mă gândesc puțin, a fost exact opusul.

— L-ai auzit, urmă președintele. Lorimer este mort. Nu avem dovezi pe care Natalie să le poată duce la ONU și care să demonstreze că el era implicat în scandalul „Petrol contra hrană" sau orice altceva. Iar Castillo însuși recunoaște că nu e mai aproape de-a afla cine i-a ucis pe Masterson și pe sergent decât a fost înainte. Oare nu e acesta un eșec?

— Domnule președinte, dacă mi-e îngăduit, spuse Montvale precaut. Dați-mi voie să punctez ce cred eu că a realizat maiorul – și grupul acela restrâns de oameni curajoși care l-au însoțit.

— Ce dorești să punctezi?

— Dacă plecăm de la premisa că domnul Lorimer a fost implicat în ceva sordid, iar dovada acestui lucru, vă reamintesc, este că a furat șaisprezece milioane de dolari…

Montvale se uită la Castillo după ajutor.

— Cincisprezece virgulă șapte, domnule, îl corectă Charley.

— … Am fost pe-aproape. Șaisprezece milioane de dolari SUA în Uruguay și că indivizi necunoscuți l-au urmărit în Uruguay și l-au ucis pentru a-l împiedica să vorbească. Asta după ce au răpit-o pe doamna Masterson și ulterior i-au asasinat soțul.

— Și ce dacă, Charles? întrebă președintele.

— Se pare că nu mă exprim prea bine, domnule președinte, spuse Montvale. Să reformulez. Oamenii aceștia, oricine ar fi ei, știu acum că suntem pe urmele lor. N-au idee ce a putut afla maiorul înainte să plece în America de Sud; n-au idee cât a putut Lorimer să-i spună înainte să-l ucidă. Dacă sperau să pună mâna pe ce se afla în seiful lui Lorimer, n-au făcut-o. Și nici nu știu ce conținea acesta, așa că se vor gândi la ce e mai rău și că lucrurile respective sunt acum în posesia noastră, sau, poate și mai rău, în posesia unor indivizi necunoscuți. Ei și-au trimis asasinii ca să-l lichideze pe Lorimer și ceea ce noi, ceea ce maiorul și însoțitorii lui le-au dat a fost șase asasini morți și un seif gol. Iar acum, că știu că suntem pe urmele lor, doar Dumnezeu știe cât timp va trece până să vină cineva la noi…

— Ca să-i dea în gât, vrei să spui? întrebă președintele.

— Da, domnule, exact asta vreau să spun. Și nu vorbesc doar despre identificarea ucigașilor lui Masterson – mi se pare foarte probabil ca maiorul să-i fi „scos deja din schemă" pe aceștia –, ci și a celor care au comandat asasinatele. Creierele din spatele scandalului „Petrol contra hrană", cei care

au profitat de pe urma lui. Domnule, după părerea mea, maiorul nu a înregistrat un eșec. A adus țării un mare serviciu, un serviciu demn de toată lauda.

— Ai auzit vreodată, Charles, că marile minți gândesc la fel? Eu însumi am ajuns adineaori la aceeași concluzie. Am însă o singură întrebare, Charles: Ce ar trebui să facem noi cu cele șaisprezece milioane de dolari? Să anunțăm ONU de existența lor și să-i lăsăm pe ei să-și bată capul cu recuperarea lor?

— De fapt, domnule, tocmai mi-a venit o idee așa, din senin, cu privire la bani. După spusele maiorului, nu e nevoie decât de semnătura lui Lorimer pe documentele acela, cum s-or numi ele, pe care maiorul le-a adus înapoi de la ascunzătoare pentru a putea transfera banii într-un alt loc.

— Dar Lorimer este mort, spuse președintele.

— La Langley au niște oameni foarte talentați, dacă domnul președinte înțelege la ce mă refer.

— Adică, să falsificăm semnătura unui mort și să luăm banii? Cu ce scop?

— Domnule președinte, admit că atunci când am auzit prima dată ce-i cereți maiorului să facă, n-am fost foarte încântat, însă m-am înșelat și recunosc asta. O brigadă mică precum a maiorului poate fi, evident, foarte valoroasă în acest nou război mondial. Și dacă ar avea la dispoziție șaisprezece milioane de dolari, șaisprezece milioane de dolari nedeclarați…

— Înțeleg unde bați, Charles, spuse președintele. Dar îți voi cere să-ncetezi să mai gândești așa.

— Domnule?

— Fiindcă următorul lucru pe care mă pot aștepta să-l sugerezi este ca Charley – și acesta e numele lui, Charles, nu „maiorul” – să mute Oficiul de Analiză Organizațională în cadrul biroului directorului Agenției Naționale de Informații. Iar asta nu se va întâmpla. Charley lucrează pentru mine, punct, și asta nu se discută.

Pe secretarul Hall îl scutură pe neașteptate un acces de tuse. Se făcu roșu la față.

Ambasadorul Montvale nu bănuia că secretarul Hall încerca de fapt să mascheze un hohot zdravăn de râs.

— Natalie, ai ceva de spus înainte să-l trimit pe Charley să-și ia, cu profundele mele mulțumiri, două săptămâni libere? Sigur, după ce-i eliberează pe toți cei din apartamentul său.

— Mă gândesc la ambasadorul Lorimer, domnule. E bolnav și va fi devastat să afle cu ce se ocupa fiul său.

— Iisuse, la asta nu m-am gândit, zise președintele. Charley, ce facem cu asta?

— Domnule, domnul Lorimer e dat dispărut în Paris, spuse Charley. Omul care a murit la Shangri-La era Jean-Paul Bertrand, un libanez. Nu cred că va fi cineva nerăbdător să spună cine a fost cu adevărat Bertrand, iar noi nu cred că trebuie să o facem sau că ar fi bine să o facem.

— Și sora lui? întrebă Natalie Cohen. Ei ar trebui să i se spună?

— Așa cred. Da, răspunse Charley. Nu m-am gândit bine la asta, însă m-am gândit că singurul lucru pe care i l-aș putea spune doamnei Masterson și care ar liniști-o cu privire la amenințările la adresa copiilor ei ar fi că știu sigur că fratele ei este mort și că, așa stând lucrurile, pe bastarzii aceia… iertați-mă… nu-i mai interesează persoana ori copiii ei.

— Iar dacă întreabă de unde știi și în ce împrejurări a murit? zise președintele.

— La asta nu m-am gândit încă, domnule.

— Nu vrei să-i spui că a fost un ticălos fără pereche, nu-i așa?

— Bănuiesc că știe asta, domnule, însă e clasificat strict secret prin ordinul președintelui.

— Se opune cineva să-l autorizez pe Charley să rezolve problema familiei Masterson în modul pe

care îl consideră el ca fiind cel mai potrivit, inclusiv divulgând informații clasificate?

— Splendidă idee, domnule președinte! zise ambasadorul Montvale.

— Fă-o fără întârziere, Charley. Te rog, rosti Natalie Cohen.

— Da, doamnă.

Președintele se ridică în picioare, ieși de după birou și-i întinse mâna lui Castillo.

— Mulțumesc, Charley. Bine lucrat. Du-te acasă și odihnește-te. Și apoi gândește-te unde poți ascunde șaisprezece milioane de dolari până vei avea nevoie de ei.

ȘASE

Camera 527, Etajul al V-lea, Pavilionul Silverstein
Spitalul Universitar Pennsylvania
Spruce Street nr. 3400
Philadelphia, Pennsylvania
21:35, 1 august 2005

— Bună, iubito! M-am întors acasă.

— O, Charley!

— Cum te simți?

— Uită-te la mine. Arăt ca și când m-ar fi lovit cineva cu o bâtă de baseball.

— Arăți frumos. Pot să te sărut?

— Ești sigur că vrei asta?

— Sunt sigur că vreau asta.

•

Cinci minute mai târziu, se opriră. Ea îi zâmbi.

— Mă temeam că te vei întoarce din Europa, vei veni aici și o vei lua de la capăt cu aiureala aia de Wiener schnitzel. Îmi place mai mult când spui simplu te iubesc.

— O, la naiba. Am uitat.

— Ce ai uitat?

Se duse la servieta sa, din care scoase ceva împachetat în folie de aluminiu.

— Ce-i acolo?

— Wiener schnitzel, din cel adevărat. Doar că acesta e din Budapesta, nu din Viena. Cel mai bun *gulyás* unguresc îl găsești la Viena, însă cel mai bun Wiener schnitzel vine de la Budapesta. Înțeles?

Ea nu răspunse. Îi luă doar mâna și o ținu lipită de obraz. El observă că ea plângea, însă știa că erau lacrimi de bucurie.

Cuvântul autorului

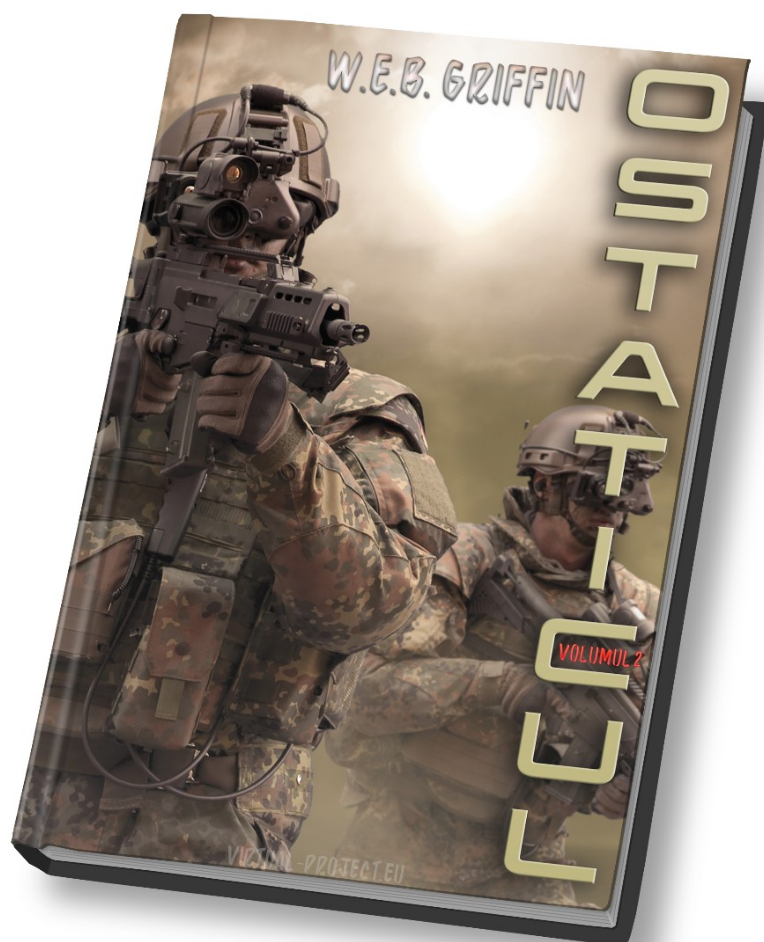
Unul dintre personajele din această carte este medic în Forțele Speciale.

Asociația Forțelor Speciale se străduiește să țină evidența foștilor membri ai Beretelor Verzi. Din păcate, asta include publicarea regulată a unor scurte necrologuri, în care sunt oferite numele, gradul, locul în care au slujit, în ce calitate, cea mai importantă medalie (dacă există) primită pentru merite speciale, precum și cauza și data decesului lor. Un astfel de necrolog va apărea pentru un medic din Forțele Speciale care a murit în timp ce eu scriam cartea de față. Textul lui va fi următorul:

> **WALTON, John. Sergent. Vietnam. Medic. Steaua de Argint. Pe când pilota o aeronavă experimentală. 27 iunie 2005.**

În cazul sergentului Walton, alte necrologuri publicate în ziarele din lumea întreagă – deseori pe prima pagină – au fost mult mai lungi și făceau referire la faptul că i s-a acordat Steaua de Argint – ca importanță, a treia medalie oferită în țara noastră – salvând viețile camarazilor săi în condiții de luptă.

În același timp s-a anunțat că directorul-executiv al lanțului de magazine Wal-Mart, fiul fondatorului Wal-Mart, a murit al unsprezecelea cel mai bogat om din lume, cu o avere de 18,2 miliarde de dolari.

virtual-project.eu

[1] *Master* – „stăpân”, *son* – „fiu” (n.tr.).

Table of Contents

Table of Contents